CĂRȚI ROMANTICE

Imblânzind-o pe Natasha

NORA ROBERTS

SERIA „FAMILIA STANISLASKI“

După o perioadă în care a fost aclamat drept un compozitor de mare succes, Spence Kimball își dă seama că mai important decât orice este să fie un tată bun pentru fiica lui Frederica, după moartea mamei acesteia. Drept pentru care se decide să facă o schimbare uriașă și se mută din New York într-un mic orășel din Virginia de V[illegible] unde amândoi încep o nouă viață – tatăl are o no[illegible]legiu, fiica, o școală nouă și prieteni noi.

Când o zărește pentru prima dată pe Natasha Stanislaski, Spence Kimball este uimit de frumusețea ei exotică. Dar fosta balerină, acum proprietara unui magazin de jucării din orășel, are un temperament aprins și o fire circumspectă, care îi ține pe bărbați la distanță. Nu este greu pentru Spence să înțeleagă că neîncrederea ei ascunde răni adânci din trecut, așa că el și fiica lui își unesc forțele pentru a găsi o cale către inima bine păzită a Natashei. Căci Spence își dă curând seama că ar face orice să liniștească temerile Natashei că experiențele nefericite din trecut s-ar putea repeta – și să o convingă că dragostea merită întotdeauna o a doua șansă.

Nora Roberts a scris peste 200 de romane de dragoste, publicate în 35 de țări, în peste 400 de milioane de exemplare.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-1833-7
9 786063 318337
Lira®

capitolul 1

– Cum se face că toţi bărbaţii care arată grozav sunt căsătoriţi?

– E o întrebare capcană? Natasha aranjă o păpuşă înveşmântată într-o rochie de catifea pe un scaun-balansoar pentru copii, după care se întoarse spre asistenta ei. În regulă, Annie, la ce bărbat arătos te referi, mai exact?

– La bărbatul înalt, blond şi superb care e în faţa vitrinei noastre, alături de soţia lui elegantă şi fetiţa lui frumoasă. Annie îşi vârî o bucată de gumă în gură şi oftă adânc. Par desprinşi dintr-o reclamă pentru *Perfect Family Digest*.

– Atunci poate că vor intra şi vor cumpăra jucăria perfectă.

Natasha se dădu în spate şi privi aprobator grupul de păpuşi victoriene şi accesoriile acestora. Arătau exact aşa cum îşi dorea ea – atrăgătoare, elegante şi de modă veche. Verifică fiecare detaliu, inclusiv evantaiul cu ciucure pe care îl ţinea în mână una dintre păpuşile de porţelan.

Magazinul de jucării nu era doar o afacere pentru ea, ci cea mai mare plăcere a ei. Alesese fiecare lucruşor, de la cel mai mic clopoţel, la cel mai mare urs de pluş, cu aceeaşi atenţie acordată detaliilor şi calităţii. Insista să aducă doar marfă de cea mai bună calitate pentru magazinul şi clienţii ei, indiferent că era vorba de o păpuşă de cinci sute de dolari, cu propria etolă din blană, sau de o maşinuţă de curse cât o palmă, de doi dolari. Era deopotrivă de încântată de ambele vânzări, atunci când obiectul i se potrivea cumpărătorului.

În decursul celor trei ani de când deschisese pentru prima dată ușa magazinului, Natasha transformase The Fun House[1] într-una dintre cele mai prospere întreprinderi din orășelul universitar aflat la granița Virginiei de Vest. Avusese nevoie de motivație și perseverență, dar succesul ei era mai degrabă un rezultat direct al modului ei înnăscut de a-i înțelege pe copii. Nu își dorea ca clienții ei să iasă din magazin cu o jucărie, ci să iasă din magazin cu jucăria potrivită.

Hotărându-se să facă mici ajustări, Natasha se îndreptă spre un aranjament de mașini în miniatură.

– Cred că vor intra, spuse Annie netezindu-și părul castaniu-auriu scurt. Fetița țopăie de zici că o să-i sară pantofiorii din picioare. Vrei să deschid?

Mereu exactă, Natasha aruncă o privire la ceasul în formă de clovn care rânjea deasupra lor.

– Mai avem cinci minute la dispoziție.

– Ce sunt cinci minute? Tash, crede-mă când îți spun că tipul ăsta este incredibil. Vrând să îl privească mai îndeaproape, Annie înaintă pe un culoar și refăcu stocul de jocuri de societate. Oh, da. Aproape 1,90 metri înălțime, vreo optzeci și ceva de kilograme. Cei mai frumoși umeri pe care i-am văzut vreodată umplând o jachetă. O, Doamne, jacheta e din tweed. Nu știam că aș putea saliva după un tip în tweed.

– Ai saliva și după un bărbat în carton.

– Majoritatea tipilor pe care îi cunosc chiar zici că sunt din carton. În colțul gurii lui Annie se întrezări o gropiță. Aruncă o privire de după tejgheaua cu jucării din lemn, să vadă dacă bărbatul mai era la fereastră. Probabil că a stat ceva timp pe plajă vara asta, adăugă ea. Are părul decolorat de soare și un bronz fabulos. Of, Doamne, i-a zâmbit fetiței. Cred că m-am îndrăgostit.

Punând în scenă un ambuteiaj la scară redusă, Natasha îi zâmbi.

[1] Casa distracțiilor

– Tu mereu crezi că te-ai îndrăgostit.

– Știu, oftă Annie. Mi-ar plăcea să văd ce culoare îi au ochii. Are o față din aceea, minunat de slabă și osoasă. Sunt sigură că este incredibil de inteligent și că a suferit îngrozitor.

Natasha aruncă rapid o privire amuzată peste umăr. Annie, înaltă și slăbănoagă, avea o inimă moale, ca o cremă de bezele.

– Sunt convinsă că soția lui ar fi fascinată de fantezia ta.

– Este privilegiul oricărei femei – ba nu, obligația ei – să țeasă fantezii în jurul unor bărbați ca el.

Chiar dacă nu era deloc de acord cu ea, Natasha o lăsă pe Annie în treaba ei.

– Bine, fie. Du-te și deschide.

– O singură păpușă, spuse Spence, trăgând-o ușor de ureche pe fiica lui. Poate că m-aș fi gândit mai bine înainte să ne mutăm în casa aceea, dacă mi-aș fi dat seama că avem un magazin de jucării la nici un kilometru distanță de noi.

– Dacă ar fi după tine, i-ai cumpăra tot nenorocitul de magazin.

O privi scurt pe femeia de lângă el.

– Nu începe cu asta, Nina.

Blonda zveltă ridică din umeri, ceea ce făcu ca sacoul din in roz al costumului ei să se încrețească, după care se uită la fetiță.

– Mă refeream că tăticul tău are tendința să te răsfețe pentru că te iubește așa mult. În plus, meriți un cadou pentru că te-ai purtat așa de bine în timpul mutării.

Micuța Frederica Kimball făcu botic.

– Îmi place noua mea casă. Își vârî mâna în cea a tatălui ei, aliindu-se automat cu el și împotriva tuturor. Am curte și un leagăn doar pentru mine.

Nina îi măsură din priviri pe amândoi: pe bărbatul înalt și zvelt și pe fetița de mărimea unei zâne. Aveau

A-PDF Page Cut DEMO: Purchase from www.A-PDF.com to remove the watermark

bărbii încăpățânate identice. Din câte își amintea ea, nu câștigase niciodată vreo discuție cu nicicare dintre ei.

– Presupun că sunt singura care nu consideră aceste lucruri ca fiind mai bine decât să locuiești în New York. Apoi adăugă pe un ton mai cald, mângâind-o pe fetiță pe păr: Nu pot să nu-mi fac puțin griji pentru tine. Chiar vreau doar să fii fericită, draga mea. Și tu, și tăticul tău.

– Dar suntem fericiți. Pentru a mai risipi din tensiune, Spence o ridică pe Freddie pe brațe. Nu-i așa, mutrișoară?

– Va fi și mai fericită acum. Potolindu-se, Nina îl strânse pe Spence de mână. Se deschide.

– Bună dimineața. Erau cenușii, observă Annie, abținându-se să nu ofteze lung, visătoare. Un cenușiu superb. Își alungă mica fantezie într-un colțișor ascuns al minții și îi întâmpină pe primii clienți din ziua aceea. Vă pot ajuta cu ceva?

– Fiica mea caută o păpușă, spuse Spence și o puse jos pe Freddie.

– Ei bine, ați venit în locul potrivit. Annie se concentră pe copilă. Era o scumpete de fetiță: avea ochii cenușii, ca tatăl ei și părul de un blond-deschis cu șuvițe rebele. Ce tip de păpușă ți-ar plăcea?

– Una drăguță, răspunse Freddie imediat. Una drăguță cu păr roșcat și ochi albaștri.

– Sunt sigură că avem exact ce îți dorești. Îi întinse mâna, apoi adăugă: Ai vrea să arunci o privire prin magazin?

După ce se uită rapid la tatăl ei, ca să primească aprobarea, Freddie o luă pe Annie de mână și se îndepărtară.

– La naiba, spuse Spence înfiorându-se.

Nina îl mai strânse o dată de mână.

– Spence...

– Mă amăgesc singur când îmi spun că nu contează, că nici măcar nu-și amintește.

– Faptul că și-a dorit o păpușă roșcată cu ochi albaștri nu înseamnă nimic.

– Păr roșcat și ochi albaștri, repetă el; sentimentul de frustrare îl potopi din nou. Exact ca Angela. Își amintește, Nina. Și ba da, contează.

Își vârî mâinile în buzunare și se îndepărtă.

Trei ani, se gândi el. Trecuseră aproape trei ani. Pe atunci, Freddie încă purta scutece. Și cu toate acestea și-o amintea pe Angela – Angela cea frumoasă și nepăsătoare. Nici cel mai liberal critic nu ar fi considerat-o pe Angela o mamă. Nu o alintase niciodată, nu îi fredonase niciodată, nu o legănase sau mângâiase vreodată.

Se uită la o păpușă mică cu fața din porțelan și un veșmânt de un albastru pal, angelic. Degete minuscule, conice spre vârfuri, ochi mari, visători. Își aminti că așa fusese și Angela. De o frumusețe diafană. Și rece ca sticla.

O iubise așa cum un bărbat iubește o lucrare de artă – admirând de la distanță perfecțiunea formei și căutând constant semnificația din spatele ei. Împreună reușiseră cumva să creeze o copilă caldă, superbă, care reușise să răzbească prin primii ani de viață aproape fără cel mai mic ajutor din partea părinților ei.

Dar avea să se revanșeze față de ea. Spence închise ochii preț de o clipă. Intenționa să facă tot posibilul ca să îi ofere fiicei lui dragostea, structura și siguranța pe care le merita. Veridicitatea. Părea a fi un cuvânt răsuflat, dar era singurul care descria ce își dorea pentru fiica lui – acea legătură reală, puternică a familiei.

Ea îl iubea. Se relaxă puțin când se gândi la felul în care ochii mari ai lui Freddie străluceau când o învelea seara de culcare sau modul în care îl strângea tare când o ținea în brațe. Poate că nu avea să se ierte niciodată pe deplin pentru că fusese atât de absorbit de propriile lui probleme, de propria viață în timpul prunciei ei, dar lucrurile se schimbaseră. Ba chiar se mutaseră din oraș pentru binele ei.

O auzi râzând şi se relaxă complet, năpădit de un val de plăcere pură. Râsul fiicei lui era cea mai dulce muzică pe care o auzise vreodată. S-ar fi putut compune o întreagă simfonie în jurul lui. Mai bine să nu o deranjeze încă, se gândi Spence. Să o lase să se bucure de păpuşile luminoase şi frumoase, înainte să îi aducă aminte că putea alege una singură.

Acum că era din nou relaxat, începu să se uite atent prin magazin. Asemenea păpuşilor pe care şi le imaginase pentru fiica lui, şi acesta era luminos şi frumos. Chiar dacă era micuţ, era plin dintr-un perete în altul cu toate lucrurile la care ar fi putut râvni un copil. O girafă mare aurie şi un căţeluş mov cu privire tristă atârnau de tavan. Trenuri, maşinuţe şi avioane din lemn, toate pictate în culori îndrăzneţe, amplasate strategic pe o masă cu mobilier elegant în miniatură. O jucărie pe arcuri de modă veche se afla lângă o machetă la scară detaliată a unei staţii spaţiale futuriste. Erau şi păpuşi, unele frumoase, altele încântător de banale, seturi de construcţii metalice şi seturi pentru ceai.

Lipsa unui aranjament calculat făcea ca rezultatul să fie şi mai atrăgător. Era un loc în care te puteai preface şi în care îţi puteai pune dorinţe, o peşteră a lui Aladin aglomerată, menită să îi facă pe copii să li se lumineze ochii de uimire. Să îi facă să râdă, aşa cum râdea acum fiica lui. Îşi dădea deja seama că avea să îi fie foarte greu să o împiedice pe Freddie să viziteze în mod regulat magazinul.

Era unul dintre motivele pentru care se mutase într-un orăşel. Voia ca fiica lui să se poată bucura de plăcerile pe care le aduceau magazinele locale, unde vânzătorii aveau să o ştie pe nume. Avea să se poată plimba dintr-un capăt al oraşului în celălalt fără grijile pe care şi le fac oamenii în oraşele mari în legătură cu jafuri, răpiri şi droguri. Nu urmau să aibă nevoie de încuietori şi sisteme de securitate, sau de maşinării care emit „zgomote albe" ca să împiedice zgomotul puternic şi scârţâit

al traficului rutier. Nici măcar o fetiță așa mică precum Freddie nu avea să fie înghițită cu totul aici.

Și poate că, în lipsa agitației și a presiunii, și el avea să se împace cu sine.

Apucă alene o cutie muzicală. Era făcută dintr-un porțelan delicat lucrat, ornată cu figurina unei țigănci cu părul ca pana corbului, îmbrăcată într-o rochie roșie cu volane. În urechi avea cercuri de aur minuscule, iar în mână o tamburină cu filamente colorate. Era convins că nu ar fi găsit ceva mai meșteșugit făurit nici măcar pe Fifth Avenue.

Se întrebă cum de proprietarul magazinului putea să o lase expusă așa, unde copiii cu degete mici și curioase s-ar fi putut întinde după ea și să o spargă. Intrigat, răsuci cheița și privi cum figurina se învârte în jurul focului de tabără minuscul din porțelan.

Ceaikovski. Recunoscu numaidecât mișcarea, iar urechea lui calificată aprobă numaidecât calitatea melodiei. O lucrare capricioasă, chiar pasională, se gândi el, și i se păru ciudat că găsise o piesă executată atât de superb într-un magazin de jucării. După care își ridică privirea și o văzu pe Natasha.

Se holbă. Nu se putu abține. Se afla la câțiva pași de el, cu capul ridicat și ușor înclinat, privindu-l. Avea părul la fel de negru ca al dansatoarei, care îi înconjura sălbatic și dezordonat chipul, revărsându-se apoi mult peste umeri. Avea pielea de un auriu-închis la culoare și intens, accentuat de rochia roșie simplă cu care era îmbrăcată.

Dar nu era o femeie fragilă, se gândi el. Chiar dacă era minionă, îi lăsă impresia de putere. Poate că avea de-a face cu chipul ei, cu gura ei plină, nerujată și pomeții ei înalți, severi. Avea ochii aproape la fel de închiși la culoare ca părul, cu pleoape grele și gene dese. O simți chiar și de la o distanță de trei metri. Sexualitate puternică, nediluată. O înconjura, așa cum alte femei erau înconjurate de parfum.

Pentru prima dată de ani de zile, simți căldura amorțitoare a dorinței pure.

Natasha văzu, apoi recunoscu și îi displăcu. Se întrebă ce gen de bărbat intra într-o încăpere împreună cu soția și fiica lui și apoi se uita la o altă femeie cu o foame crasă în privire?

Clar nu genul ei de bărbat.

Hotărâtă să îi ignore privirea, așa cum făcuse în cazul altora în trecut, se duse înspre el.

- Aveți nevoie de ajutor?

Ajutor? se gândi Spence absent. Avea nevoie de oxigen. Nu știuse că o femeie putea efectiv să îți taie respirația.

- Cine sunteți?

- Natasha Stanislaski, răspunse ea, zâmbind rece. Dețin magazinul.

Vocea ei păru suspendată în aer, aspră, vitală, iar bruma de accent slav îi adăuga erotism, la fel ca muzica ce încă se auzea în spatele lui. Mirosea a săpun, doar atât, și totuși, aroma îl seduse cu desăvârșire.

El nu vorbi, așa că ea ridică din sprânceană. Poate că ar fi fost amuzant să dea pe spate un bărbat, dar momentan era ocupată, iar bărbatul era însurat.

- Fiica dumneavoastră a restrâns lista la trei păpuși. Poate că ați dori să o ajutați să facă alegerea finală.

- Imediat. Accentul dumneavoastră – este cumva rus?

- Da.

Se întrebă dacă ar fi trebuit să îi spună că soția lui stătea lângă intrarea principală, plictisită și nerăbdătoare.

- De cât timp locuiți în America?

- De când aveam șase ani. Îi aruncă o privire voit rece. Eram cam de aceeași vârstă cu fetița dumneavoastră. Mă scuzați...

Nu se stăpâni și o prinse de braț. Chiar dacă știa că era o mutare proastă, îl surprinse veninul din privirea ei.

– Scuze. Voiam să întreb despre această cutie muzicală.

Natasha își mută privirea spre cutiuță, în timp ce muzica începu să se estompeze.

– Este printre cele mai bune articole ale noastre, fabricată manual aici, în Statele Unite. Sunteți interesat să o cumpărați?

– Nu m-am hotărât încă, dar mă gândeam că poate nu v-ați dat seama că stătea chiar acolo, pe marginea raftului.

– Și ce?

– Nu este genul de marfă pe care te aștepți să o găsești într-un magazin de jucării. S-ar putea sparge ușor.

Natasha o luă și o puse mai în spate pe raft.

– Și poate fi reparată. Făcu o mișcare rapidă, evident obișnuită, din umeri. Denota mai degrabă aroganță, decât nepăsare. Cred că copiilor ar trebui să li se permită plăcerile pe care le oferă muzica, nu sunteți de acord?

– Ba da.

Pentru prima dată, pe față îi scânteie un zâmbet. Natasha trebui să recunoască faptul că, așa cum observase și Annie, era unul chiar eficient. Era iritată, dar simți și un fior de atracție și, în mod ciudat, un sentiment de înrudire. Apoi el adăugă:

– De fapt, sunt chiar convins de acest lucru. Poate că ar trebui să discutăm mai multe la cină.

Rămânând rigidă, Natasha se străduI din răsputeri să nu se lase năpădită de furie. Era un lucru dificil pentru cineva ca ea, cu o fire încinsă, deseori turbulentă, dar își aminti că atât soția, cât și fiica bărbatului se aflau în magazin. Își înghiți insultele pline de furie, dar nu înainte ca Spence să le vadă oglindite în ochii ei.

– Nu, spuse ea și se întoarse cu spatele spre el.

– Domnișoară... începu Spence, dar Freddie veni gonind pe culoar, cu o păpușă Raggedy Ann mare și flască în brațe.

– Tati, nu-i aşa că e drăguţă? Cu ochi strălucitori, îi întinse păpuşa, spre aprobare.

Era roşcată, se gândi Spence. Dar nicidecum frumoasă. Şi, spre uşurarea lui, nici nu o simboliza pe Angela. Întrucât ştia că Freddie se aştepta la asta, examină cu atenţie păpuşa aleasă de ea.

– Este, spuse el după un moment, cea mai grozavă păpuşă pe care am văzut-o astăzi.

– Serios?

Se lăsă pe vine până ajunse la acelaşi nivel cu fiica lui.

– Absolut. Ai gusturi excelente, mutrişoară.

Freddie se întinse şi îşi îmbrăţişă tatăl, zdrobind păpuşa între ei doi.

– O pot lua?

– Credeam că este pentru mine. În timp ce Freddie chicoti, el le luă pe amândouă în braţe.

– Ţi-o împachetez cu drag, spuse Natasha pe un ton mai cald, de care era pe deplin conştientă.

Poate că bărbatul era un nesimţit, dar îşi iubea fiica.

– O pot duce în braţe.

Freddie îşi strânse noua prietenă la piept.

– În regulă. Atunci îţi voi da doar o panglică pentru părul ei. Ţi-ar plăcea?

– Una albastră.

– Una albastră să fie. Natasha îi conduse spre casa de marcat.

Nina aruncă o singură privire la păpuşă şi îşi dădu ochii peste cap.

– Draga mea, n-ai găsit nimic mai bun?

– Lui tati îi place, murmură Freddie, plecându-şi capul.

– Aşa este. Chiar foarte mult, spuse el, privind-o grăitor pe Nina.

O puse jos pe Freddie şi îşi scoase portofelul.

Mama clar nu era un câştig, concluzionă Natasha. Deşi asta nu îi acorda bărbatului dreptul de a se da la o vânzătoare dintr-un magazin de jucării. Îi dădu restul şi bonul, după care scoase o panglică albastră.

– Mulţumesc, îi spuse ea lui Freddie. Cred că îi va plăcea foarte mult noua ei casă, cu tine.

– Voi avea mare grijă de ea, îi promise Freddie, în timp ce se chinui să lege panglica prin părul din sfoară al păpuşii. Pot veni aici şi să ne uităm la jucării sau trebuie să cumpărăm una?

Natasha zâmbi, după care mai apucă o bucată de panglică şi legă o fundă rapidă, îndrăzneaţă, în părul copilei.

– Poţi veni să te uiţi oricând vrei.

– Spence, chiar trebuie să plecăm.

Nina stătea în uşă, ţinând-o deschisă.

– În regulă. Ezită. Îşi aminti că era un orăşel micuţ. Şi dacă Freddie putea să vină să se uite, însemna că şi el putea. Mi-a părut bine de cunoştinţă, domnişoară Stanislaski.

– La revedere.

Natasha aşteptă până auzi clopoţelul de la uşă şi cum aceasta se închise, după care scoase un şir de înjurături înăbuşite.

Annie o privi de după un turn din cuburi de construcţie.

– Poftim?

– Bărbatul acela.

– Aşa e. Annie veni pe culoar în pas de vals, oftând uşor. Bărbatul acela.

– Vine într-un loc ca acesta cu soţia şi copila, după care mă priveşte de parcă ar vrea să îmi ciugulească degetele de la picioare.

– Tash. Cu o mină îndurerată, Annie îşi duse o mână la inimă. Te rog să nu mă atâţi.

– Mi se pare insultător. Ocoli tejgheaua şi lovi cu pumnul într-un sac de box. M-a invitat la cină.

– Ce a făcut? În privirea lui Annie se putea citi încântare, dar Natasha îi aruncă o privire care o potoli. Ai dreptate. Este insultător, ţinând cont că este căsătorit – chiar dacă soţia lui părea cam rece.

– Problemele lui maritale nu sunt treaba mea.

– Nu sunt... Simţul practic se războia cu fantezia. Mă gândesc că l-ai refuzat.

Natasha se întoarse cu un sunet înăbuşit.

– Bineînţeles că l-am refuzat.

– Adică, bineînţeles, adăugă Annie rapid.

– Ce tupeu pe el! spuse Natasha; simţea nevoia să lovească ceva. Să vină în magazinul meu şi să îmi facă propuneri.

– Nu cred! Deopotrivă scandalizată şi încântată, Annie o apucă pe Natasha de braţ. Tash, doar nu ţi-a făcut propuneri? Chiar aici?

– Din priviri, da. Mesajul era limpede.

O înfuria cât de des o priveau bărbaţii şi vedeau doar partea fizică. Voiau să vadă doar partea fizică, se gândi ea dezgustată. Tolerase sugestii, propuneri şi cereri în căsătorie încă dinainte să le înţeleagă pe deplin. Dar acum înţelegea şi nu mai tolera nimic.

– Dacă nu ar fi fost fetiţa aceea scumpă cu el, l-aş fi plesnit.

Întrucât imaginea îi plăcu atât de mult, se dezlănţui din nou asupra nefericitului sac de box.

Annie îşi văzuse angajatoarea aprinzându-se de suficiente ori ca să ştie cum să o potolească.

– Chiar că era o scumpete, nu-i aşa? O cheamă Freddie. Ce drăguţ, aşa-i?

Natasha respiră adânc, să se liniştească, frecându-şi mâna făcută pumn de cealaltă palmă.

– Aşa e.

– Mi-a spus că tocmai ce s-au mutat în Shepherdstown din New York. Păpuşa avea să fie prima ei nouă prietenă.

– Biata de ea. Natasha cunoştea prea bine temerile şi neliniştile unui copil aflat într-un loc străin. Dă-l încolo pe tată, îşi spuse ea, scuturându-şi părul. Pare cam de-o vârstă cu JoBeth Riley.

Uitând cât de nervoasă era, Natasha se duse din nou în spatele tejghelei şi ridică receptorul. Nu ar fi stricat să îi dea un telefon doamnei Riley.

Spence stătea la fereastra de la camera de muzică şi se uita pe geam la un răzor de flori de vară. Era o experienţă nouă pentru el să aibă flori lângă fereastră şi o pantă denivelată cu gazon care avea să necesite îngrijire. Nu tunsese iarba în viaţa lui. Zâmbi în sinea lui şi se întrebă oare cât de curând avea să îşi încerce mâna la asta.

Văzu un arţar mare şi gros, cu frunzele de un verde foarte închis la culoare. Îşi imagină că peste câteva săptămâni aveau să devină roşii şi vibrante, după care aveau să se desprindă de pe ramuri. Îi plăcuse priveliştea pe care o avusese din apartamentul lui de deasupra Central Park West, să urmărească anotimpurile succedându-se, copacii schimbători. Dar îşi dădu seama că nu se compara cu situaţia prezentă.

Aici, iarba, copacii, florile pe care le vedea îi aparţineau toate. Se putea bucura de ele şi trebuia să le îngrijească. Aici, o putea lăsa pe Freddie să îşi scoată păpuşile la o petrecere cu ceai fără să se îngrijoreze în fiecare clipă în care nu se afla în raza lui vizuală. Aveau să ducă o viaţă frumoasă aici, o viaţă trainică pentru amândoi. Simţise acest lucru când venise să discute despre postul lui cu decanul facultăţii – şi o simţise din nou când se plimbase prin această casă mare, întortocheată, cu agenta imobiliară neliniştită pe urmele lui.

Nici măcar nu trebuise să se chinuiască să îi vândă casa, se gândi Spence. Se convinsese singur din prima clipă în care păşise pe uşa din faţă.

În timp ce privea, un colibri coborî în zbor şi zăbovi lângă potirul unei petunii de un roşu aprins. În clipa

aceea, fu mai convins ca niciodată că decizia lui de a pleca din oraș fusese corectă.

O scurtă idilă cu viața rurală. Cuvintele Ninei îi veniră în minte în timp ce privi soarele licărind pe aripile fluorescente ale păsării. Era dificil să o învinuiască pentru că îi spusese așa ceva, pentru că credea așa ceva, ținând cont că el alesese mereu să se afle chiar în miezul lucrurilor. Nu putea nega faptul că se bucurase de petrecerile fastuoase care duraseră până în zori sau de cinele elegante de la miezul nopții de după un spectacol simfonic sau de balet.

Se născuse într-o lume a fastului, a bogăției și a prestigiului. Trăise toată viața într-un loc în care se accepta doar ce era mai bun. Și trebuia să recunoască faptul că îi plăcuse grozav. Să își petreacă vara în Monte Carlo, iarna în Nisa sau la Cannes. Weekendurile în Aruba sau Cancun.

Nu își putea dori să nu fi avut parte de acele experiențe, dar își putea dori, și chiar așa era, de fapt, să își fi acceptat mai devreme responsabilitățile din viață.

Le accepta acum. Spence urmări colibriul îndepărtându-se precum un glonț de safir. Și, spre surprinderea lui și a celor care îl cunoșteau, îi plăceau responsabilitățile pe care le avea. Freddie schimba lucrurile. Schimba complet lucrurile.

Se gândi la ea, iar ea veni în fugă de pe peluza din spatele casei, ținându-și noua păpușă de pânză la subraț. Se duse în linie dreaptă, așa cum se și așteptase, de altfel, spre leagăn. Acesta era atât de nou, încât vopseaua albastră și albă strălucea în lumina soarelui, iar scaunele din plastic dur erau lucioase precum pielea. Cu păpușa în poală, se împinse în el, cu fața ridicată spre cer, fredonând cu gura ei micuță un cântec știut doar de ea.

Îl izbi un sentiment de dragoste, ca un pumn de catifea, solid și dureros. În toată viața lui nu cunoscuse nimic la fel de mistuitor sau de fundamental ca emoția pe care i-o provoca ea prin simplul fapt că exista.

În timp ce se legăna înainte și înapoi, strângea la piept păpușa, ducând-o tot mai aproape și șoptindu-i secrete la ureche. Îi plăcea să o vadă pe Freddie atât de absorbită de păpușa din pânză și bumbac. Ar fi putut alege una din porțelan, sau din catifea, și totuși alesese ceva care părea să aibă nevoie de dragoste.

Toată dimineața vorbise despre magazinul de jucării, și Spence știa că fetița își dorea să se întoarcă acolo. Ce-i drept, nu avea să îi ceară nimic, se gândi el. Nu direct. Avea să își folosească ochii. Îl amuza și năucea deopotrivă faptul că la cinci ani, fetița lui stăpânea deja trucul acela feminin deosebit și eficient.

Și el se gândise la magazinul de jucării și la patroana acestuia. Nici vorbă de trucuri feminine la ea, doar dispreț femeiesc pur. Se cutremură din nou când își aminti cât de stângaci fusese. Ruginit, își aminti în sinea lui, zâmbind autodisprețuitor, și se frecă pe ceafă. În plus, nu își amintea să fi simțit vreodată o lovitură sexuală atât de puternică. De parcă ar fi fost lovit de fulger, concluzionă el. Un bărbat avea dreptul să se fâstâcească puțin după ce a fost electrocutat.

Dar reacția ei... Încruntându-se, Spence își aminti scena. Femeia fusese furioasă. Aproape că tremurase de furie înainte ca el să fi deschis măcar gura – și înainte să îl ia gura pe dinainte.

Nici măcar nu încercase să fie politicoasă în refuzul ei. Spusese doar nu – o singură silabă dură, acoperită de gheață pe margini. Doar nu îi ceruse să se culce cu el.

Deși voise să o facă. Își imaginase încă din prima clipă cum ar fi să o ducă într-un loc întunecos și îndepărtat din pădure, unde pământul era acoperit de mușchi, iar copacii blocau vederea spre cer. Acolo ar fi putut să secătuiască de căldură acele buze pline și posace. Acolo s-ar fi putut desfăta în pasiunea sălbatică pe care o promitea chipul ei. Sex sălbatic, lipsit de rațiune, nepăsător față de timp sau loc, de ceea ce este corect sau greșit.

Dumnezeule mare! Uluit, își îndreptă spatele. Gândea ca un adolescent. Ba nu, recunoscu Spence, vârându-și din nou mâinile în buzunare. Gândea ca un bărbat – unul care nu mai fusese cu o femeie de patru ani. Nu era convins dacă voia să îi mulțumească Natashei Stanislaski sau să o strângă de gât pentru că dezlănțuise din nou toate aceste nevoi în el.

Dar era convins că avea să o revadă.

– Am terminat de împachetat. Nina se opri în pragul ușii. Oftă ușor; era evident că Spence era din nou absorbit de gândurile lui. Spencer, spuse ea, ridicând vocea în timp ce traversă camera. Am spus că am terminat de împachetat.

– Ce? Ah. Reuși să zâmbească distras și se forță să își relaxeze umerii. Ne va fi dor de tine, Nina.

– Ba vă veți bucura să scăpați de mine, îl corectă ea, după care îl sărută rapid pe obraz.

– Ba nu.

Nina își dădu seama că de data asta Spence tâmbi mai ușor, în timp ce își șterse cu sârguință urma fadă de ruj de pe piele.

– Apreciez tot ce ai făcut ca să ne ajuți să ne instalăm aici. Știu ce program încărcat ai.

– Nu puteam să-mi las fratele să se ia de unul singur la harță cu Virginia de Vest. Îl luă de mână, într-un moment rar de agitație reală. Of, Spence, ești sigur? Uită tot ce-am spus până acum și gândește-te, gândește-te bine la toată situația. Este o schimbare majoră, pentru amândoi. Ce-ai putea să faci aici în timpul liber?

– Să tund iarba. Rânji când îi văzu expresia. Să stau pe verandă. Poate chiar voi compune din nou.

– Ai putea să compui în New York.

– N-am mai scris două măsuri de aproape patru ani, îi aminti el.

– În regulă. Se duse spre pian și flutură din mână. Dar, dacă voiai o schimbare, ai fi putut găsi un loc pe Long Island sau chiar în Connecticut.

– Îmi place aici, Nina. Crede-mă când îţi spun că este cel mai bun lucru pe care l-aş putea face pentru Freddie, şi pentru mine.

– Sper că ai dreptate. Pentru că îl iubea, îi zâmbi din nou. Eu cred în continuare că te vei întoarce la New York în cel mult şase luni. Până atunci, în calitate de unică mătuşă a copilei, mă aştept să fiu ţinută la curent cu progresele pe care le face. Îşi coborî privirea, supărată de faptul că oja ei de unghii era sărită într-o parte. Ideea că trebuie să meargă la o şcoală de stat...

– Nina.

– Nu mai contează. Ridică mâna, apoi adăugă: Nu are sens să începem această ceartă, ţinând cont că am de prins un avion. Şi sunt perfect conştientă de faptul că este copilul tău.

– Da, aşa este.

Nina bătu cu degetul pe suprafaţa lucioasă a micului pianului de concert cu coadă.

– Spence, ştiu că încă te simţi vinovat din pricina Angelei. Nu-mi place să văd asta.

Zâmbetul lui degajat dispăru.

– Unele greşeli au nevoie de mult timp ca să fie şterse.

– Te-a făcut să te simţi nefericit, spuse Nina fără ezitare. Aţi avut probleme din primul an de căsnicie. Ce-i drept, nu ai prea oferit tu informaţii de bunăvoie, adăugă ea, când el nu îi răspunse. Dar au fost alţii foarte nerăbdători să mi le ofere, mie sau oricui altcuiva era dispus să îi asculte. Nu este un secret faptul că nu a vrut copilul.

– Şi eu am fost mult mai bun prin faptul că mi-am dorit copilul doar pentru că m-am gândit că ar umple golurile din căsnicia mea? Este o povară mare pentru un copil.

– Ai făcut greşeli. Le-ai recunoscut şi rectificat. Angela nu a simţit niciodată un junghi cât de mic de vină în toată viaţa ei. Dacă nu ar fi murit, ai fi divorţat

de ea şi ai fi obţinut custodia lui Freddie. Rezultatul este acelaşi. Ştiu că sună rece. Adevărul este deseori rece. Nu îmi place să cred că te muţi, că îţi schimbi viaţa într-un mod atât de dramatic, pentru că încerci să te revanşezi pentru un lucru care s-a terminat de mult.

– În parte, s-ar putea să fie aşa. Dar nu e totul. Întinse mâna, aşteptând până Nina veni la el. Priveşte-o! Arătă spre fereastră, prin care o puteau vedea pe Freddie care continua să se legene liberă, la fel de liberă precum pasărea colibri. Este fericită. Şi eu la fel.

capitolul 2

– Nu mi-e teamă.

– Bineînțeles că nu.

Spence se uită la reflexia curajoasă din oglindă a fiicei lui, în timp ce îi împletea cu grijă părul. Și-ar fi dat seama și fără tremurul din vocea ei că era îngrozită. Și el se simțea de parcă ar fi avut un bolovan cât pumnul în stomac.

– S-ar putea ca unii dintre copii să plângă. Ochii ei mari erau deja umezi. Dar eu nu o voi face.

– Te vei distra. Nu era convins de asta, cum nu era nici fiica lui emoționată. Problema, atunci când ești părinte, se gândi el, este că trebuie să pari sigur de toate. Prima zi de școală este mereu puțin înspăimântătoare, dar după ce ajungi acolo și cunoști pe toată lumea, te vei distra de minune.

Ea îl privi fix, ca o bufniță.

– Serios?

– Ți-a plăcut la grădiniță, nu-i așa?

Era o tactică evazivă, recunoscu el în sinea lui, dar nu îi putea face promisiuni pe care s-ar putea să nu le poată ține.

– În mare parte. Își coborî privirea, împungând cu degetul pieptenele galben în formă de cal-de-mare de pe măsuța ei de toaletă. Dar Amy și Pam nu vor fi aici.

– Îți vei face prietene noi. Ai cunoscut-o deja pe JoBeth.

Se gândi la bruneta jucăușă care trecuse pe la ei, împreună cu mama ei, cu vreo două zile în urmă.

– Presupun că da, și JoBeth e drăguță, dar... Cum să îi explice că JoBeth le cunoștea deja pe toate celelalte fete? Poate că ar trebui să aștept până mâine.

Privirile li se întâlniră din nou în oglindă; el își puse bărbia pe umărul ei. Mirosea a săpunul verde pal care îi plăcea atât de mult pentru că avea formă de dinozaur. Chipul ei semăna mult cu al lui, dar totuși, mai fin, mai elegant și, pentru el, infinit de frumos.

– Ai putea, dar atunci mâine ar fi prima ta zi de școală. Tot ai avea fluturași.

– Fluturași?

– Chiar aici. O bătu ușor peste burtică. Nu ai impresia că ai aici fluturași care dansează?

Asta o făcu să chicotească.

– Parcă.

– Și eu îi am.

– Serios? Făcu ochii mari.

– Serios. Și eu trebuie să merg la școală în dimineața asta, ca tine.

Ea își făcu de lucru cu panglicile roz pe care i le legase la capetele codițelor împletite. Știa că nu era la fel pentru el, dar nu îi spuse nimic, deoarece se temea că avea să îl vadă din nou îngrijorat. Freddie îl auzise vorbind o dată cu mătușa Nina și își amintea cât de nerăbdător i se păruse când aceasta se plânsese că o dezrădăcina pe *nepoata ei* în timpul anilor ei formativi.

Freddie nu știa prea bine ce însemna ani formativi, dar știa că tăticul ei fusese supărat și că, chiar și după ce mătușa Nina plecase din nou, continuase să aibă acea expresie îngrijorată. Nu voia să îl facă să se îngrijoreze sau să îl facă să creadă că mătușa Nina avea dreptate. Dacă se întorceau la New York, singurul leagăn în care se putea da era în parc.

În plus, îi plăceau casa mare și noua ei cameră. Ba mai mult, noua slujbă a tatălui ei era atât de aproape, încât avea să ajungă acasă în fiecare seară cu mult înainte de ora cinei. Aducându-și aminte să nu facă botic, Freddie se hotărî că, din moment ce voia să rămână acolo, trebuia să se ducă la școală.

– Vei fi aici când ajung acasă?

– Așa cred. Dar chiar dacă eu nu sunt, va fi Vera, spuse el, gândindu-se la menajera lor de multă vreme. Îmi poți spune tot ce s-a întâmplat.

După ce o sărută pe creștetul capului, o lăsă jos. Părea dureros de mică în salopeta ei roz cu alb. Ochii cenușii îi erau solemni, iar buza de jos îi tremura. Se împotrivi impulsului de a o lua în brațe și de a-i promite că nu avea să mai fie nevoită să meargă vreodată la școală sau în orice alt loc care o înspăimânta.

– Haide să vedem ce ți-a pus Vera în cutia ta nouă pentru prânz.

Douăzeci de minute mai târziu, stătea pe trotuar, ținând-o pe Freddie de mână. Aproape la fel de îngrozit precum fiica lui, văzu autobuzul școlar mare și galben huruind peste deal.

Ar fi trebuit să o ducă chiar el la școală, se gândi el într-un atac subit de panică – măcar în primele câteva zile. Ar trebui să o ducă chiar el, în loc să o urce în autobuzul acela, cu niște străini. Cu toate acestea, i se păruse o idee mai bună să facă din eveniment un lucru normal, să o lase să intre în grup și să devină una de-a lor încă de la început.

Cum să o lase să plece? Era doar o copiliță. *Copilița lui*. Dacă se înșela? Nu era o chestiune neînsemnată, cum ar fi să aleagă o rochie de culoarea greșită pentru ea. Doar pentru că se aflau în ziua și la ora desemnate, avea să îi spună fiicei lui să se urce în autobuz și apoi urma să plece.

Dacă șoferul era neglijent și cădea de pe o stâncă? Cum putea fi sigur că, după-amiaza, cineva urma să se asigure că Freddie avea să se urce din nou în autobuzul corect?

Autobuzul se opri cu un huruit, iar el o strânse instinctiv mai tare de mână. Când ușa se deschise zdrăngănind, aproape că era gata să o ia la fugă.

– Salutare. Șoferița, o femeie corpolentă cu zâmbet larg, îl salută din cap. În spatele ei, copiii țipau și săreau

pe scaune. Dumneavoastră trebuie să fiţi profesorul Kimball.

– Da.

Pe vârful limbii avea deja pregătite scuze ca să nu o urce pe Freddie în autobuz.

– Eu sunt Dorothy Mansfield. Copiii îmi spun simplu, Domnişoara D. Şi tu trebuie să fii Frederica.

– Da, doamnă. Îşi muşcă buza de jos ca să nu se răsucească şi să îşi ascundă faţa în tatăl ei. Adică Freddie.

– Pfui! Domnişoara D mai zâmbi o dată larg. Mă bucur să aud asta. Frederica e aşa greu de pronunţat. Păi, hopa sus, Freddie. Azi e ziua cea mare. John Harman, dă-i înapoi cartea lui Mikey, dacă nu vrei să stai în spatele meu, pe scaunul „năbădăios", tot restul săptămânii.

Cu ochii înlăcrimaţi, Freddie puse piciorul pe prima treaptă. Înghiţind în sec, o urcă şi pe a doua.

– Ce-ar fi să iei loc lângă JoBeth şi Lisa, chiar acolo? îi sugeră cu blândeţe Domnişoara D. Se întoarse spre Spence, îi făcu cu ochiul şi apoi din mână. Nu vă faceţi griji, profesore. Vom avea grijă de ea.

Uşa se închise cu un pufăit, după care autobuzul se îndepărtă huruind. Spence putu doar să stea pe trotuar şi să îl privească cum îi duce fetiţa cu el.

Nu era chiar inactiv. Timpul lui Spence fu ocupat aproape din clipa în care intră în facultate. Trebuia să îşi studieze propriul orar, să îi cunoască pe asociaţi, să cerceteze cu atenţie instrumente şi partituri cu foi volante. Avu loc şi o întâlnire a profesorilor, apoi luă rapid prânzul în locul de odihnă, şi avea hârtii, zeci de hârtii pe care să le citească şi digere. Era o rutină familiară, pe care o începuse cu trei ani înainte, când acceptase un post la Şcoala Juilliard. Dar, asemenea lui Freddie, era proaspăt venit şi el şi trebuia să se adapteze.

Îşi făcea griji pentru ea. La prânz, şi-o imagină stând în cantina şcolii, o încăpere ce mirosea a unt de arahide şi a cutii cerate de lapte. Şi-o imagina ghemuită la capătul

unei mese presărate cu fărâmituri, singură, nefericită, în timp ce alți copii râdeau și glumeau cu prietenii lor. Și-o imagină în timpul pauzelor, stând la o parte și privind cu dor, în timp ce ceilalți alergau și urlau și se căţărau precum păianjenii la locul de joacă. Trauma trăită avea să o lase nesigură și nefericită tot restul vieții.

Și toate acestea pentru că o urcase în nenorocitul acela de autobuz galben.

Până la sfârșitul zilei, se simțea la fel de vinovat precum o persoană care abuzează copii, convins fiind că fetița lui urma să se întoarcă acasă plângând, devastată de duritatea primei zile de școală. Se întrebă de mai multe ori dacă Nina nu avusese cumva dreptate. Poate că ar fi trebuit să fi lăsat lucrurile așa cum erau și să fi rămas în New York, unde măcar Freddie avusese prieteni și locuri cunoscute.

Cu servieta într-o mână și jacheta pe umăr, o porni spre casă. Nu avea nici un kilometru până acasă, iar vremea rămăsese neobișnuit de caldă. Până la venirea iernii, avea să profite de ea și să meargă pe jos spre și dinspre campus.

Se îndrăgostise deja de oraș. Toată strada principală era străjuită de copaci, magazine drăguțe și case vechi întortocheate. Era un oraș universitar și se mândrea cu asta, dar era la fel de mândru de vârsta și de demnitatea lui. Strada urca, iar pe alocuri, trotuarul prezenta crăpături în locurile în care rădăcinile îl subminaseră. Chiar dacă treceau mașini pe drum, era suficient de liniște ca să audă lătratul unui câine sau muzica difuzată la radio. O femeie smulgea buruienile dintr-un strat de gălbenele de-a lungul aleii ei și îi făcu cu mâna. Înveselit, Spence îi făcu la rândul lui cu mâna.

Se gândi că femeia nici măcar nu îl cunoștea. Dar îi făcuse cu mâna. Abia aștepta să o revadă, poate plantând bulbi sau măturând zăpadă de pe terasă. Simți miros de crizanteme. Din cine știe ce motiv, îl trecu un fior de plăcere doar din pricina asta.

Ba nu, nu greşise. El şi Freddie se potriveau în acest loc. În mai puţin de o săptămână, devenise căminul lor.

Se opri în curbă, aşteptând să treacă o berlină care înainta cu greu, apoi, aruncând o privire de partea cealaltă a străzii, văzu sigla magazinului The Fun House. Era perfect, se gândi Spence. Denumirea perfectă. Te trimitea cu gândul la râsete şi surprize, aşa cum vitrina, cu cuburile ei de construcţie, păpuşile rotofeie la faţă şi maşinile roşii lucioase promiteau o comoară a copilăriei. Momentan, cel mai mult îşi dorea să găsească ceva care să o facă pe fiica lui să zâmbească.

„O răsfeţi", îi răsună clar vocea Ninei în minte.

Şi ce dacă? Se uită rapid la stânga şi la dreapta, apoi traversă spre trotuarul opus. Fetiţa lui urcase în autobuzul şcolar la fel de curajoasă ca un soldat care mărşăluieşte spre o luptă. Nu făcea nimic rău dacă îi cumpăra o mică medalie.

Se auziră clinchete când intră. Simţi un miros la fel de vesel precum sunetul clopoţeilor. Mentă, se gândi el şi apoi zâmbi. Îl încântă să audă acordurile melodiei *The Merry-Go-Round Broke Down* din partea din spate a magazinului.

– Vin imediat.

Spence îşi dădu seama că uitase felul în care vocea ei putea străbate văzduhul.

Nu avea de gând să se facă de ruşine din nou. De data aceasta era pregătit pentru aspectul, vocea şi mirosul ei. Intrase ca să cumpere un cadou pentru fiica lui, nu ca să flirteze cu proprietara. După care rânji în faţa unui panda părăsit. Nu părea să existe o lege care să îi interzică să le facă pe amândouă.

– Sunt sigură că Bonnie îl va iubi, spuse Natasha, cărând caruselul în miniatură pentru clienta ei. Este un cadou frumos pentru ziua de naştere.

– L-a văzut aici cu câteva săptămâni în urmă şi doar despre el vorbeşte de atunci. Bunica lui Bonnie încercă

să nu se strâmbe când văzu preţul. Mă gândesc că este îndeajuns de mare ca să aibă grijă de el.

- Bonnie este o fată foarte responsabilă, continuă Natasha, după care îl văzu pe Spence la tejghea. Vin imediat.

Temperatura vocii ei scăzu cu vreo şase grade.

- Nu vă grăbiţi.

Îl enerva că reacţiona atât de puternic când o vedea, în timp ce ea se afla la polul opus. Era evident că se hotărâse să nu îl placă. S-ar putea să fie interesant să îi descopere motivele, se gândi Spence, în timp ce o privi împachetând caruselul, cu mâini suple şi capabile.

Şi să o facă să se răzgândească.

- Vă costă 55,27, doamnă Mortimer.

- Ba nu, draga mea, pe etichetă scrie 67.

Natasha, care ştia că doamna Mortimer jongla cu cheltuielile şi avea un venit fix, îi zâmbi doar.

- Mă scuzaţi. Nu v-am spus că este la reducere?

- Nu. Doamna Mortimer respiră încet, uşurată, în timp ce numără bancnotele. Ei bine, probabil este ziua mea norocoasă.

- Şi a lui Bonnie. Natasha legă cadoul cu o panglică roz, festivă, amintindu-şi că era culoarea preferată a lui Bonnie. Să îi spuneţi la mulţi ani şi din partea mea.

- Aşa voi face. Bunica îşi ridică mândră pachetul. Abia aştept să îi văd faţa când îl deschide. Pa, Natasha.

Natasha aşteptă să se închidă uşa.

- Vă pot ajuta cu ceva?

- A fost un gest foarte drăguţ.

Ea ridică din sprânceană.

- La ce vă referiţi?

- Ştiţi la ce mă refer. Simţi imboldul absurd de a o lua de mână şi de a i-o săruta. Incredibil, se gândi el. Avea aproape treizeci şi cinci de ani şi se îndrăgostea lulea de o femeie pe care abia de o cunoştea. Am vrut să vin mai repede.

- Ah, da? Fetiţei dumneavoastră nu i-a plăcut păpuşa?

– Ba da, o iubește. Doar că... Dumnezeule mare, aproape că se bâlbâia. După cinci minute lângă ea, se simțea la fel de ciudat ca un adolescent la primul dans. Făcu un efort să se calmeze. Am simțit că noi doi am pornit-o cu stângul. Ar trebui să-mi cer scuze?

– Dacă doriți. Doar pentru că era atrăgător și părea ușor stânjenit nu însemna că trebuia să îl ia ușor. Ați venit doar pentru asta?

– Nu.

Ochii i se închiseră la culoare, doar puțin. Natasha observă și se întrebă dacă nu cumva își făcuse o primă impresie greșită despre el. Poate că, până la urmă, nu era chiar inofensiv. Se ascundea ceva mai profund în ochii aceia, mai puternic și mai periculos. O surprinse faptul că acest lucru i se părea palpitant.

Dezgustată de sine însăși, îi zâmbi politicos.

– Mai era ceva?

– Voiam ceva pentru fiica mea.

La naiba cu prințesa rusă superbă, se gândi el. Avea lucruri mai importante de care să se ocupe.

– Ce anume vă doreați pentru ea?

– Nu știu. Era adevărat. Lăsă din mână servieta și aruncă o privire prin magazin.

Relaxându-se puțin, Natasha ieși de după tejghea.

– Este ziua ei de naștere?

– Nu. Simțindu-se ridicol, el ridică din umeri. Este prima zi de școală și părea atât de... curajoasă când sa urcat în autobuz azi-dimineață.

De data aceasta, zâmbetul Natashei fu spontan și plin de căldură. Aproape că îi opri inima în loc.

– Nu ar trebui să vă faceți griji. Când se va întoarce acasă, va avea o mulțime de povești despre toate și toți. Cred că prima zi de școală e mult mai dură pentru părinte, decât pentru copil.

– A fost cea mai lungă zi din viața mea.

Ea râse, dens și afumat, un sunet imposibil de erotic într-o încăpere plină de clovni și ursuleți de pluș.

– S-ar părea că amândoi meritaţi un cadou. V-aţi uitat la o cutie muzicală data trecută. Am alta care sar putea să vă placă.

Spunând acestea, îl conduse spre partea din spate a magazinului. Spence încercă din răsputeri să ignore legănatul subtil al şoldurilor ei şi aroma ei suavă, proaspătă. Cutia pe care o alesese era sculptată în lemn, iar piedestalul era ornat cu o pisică şi o scripcă, o vacă şi o semilună. În timp ce cutiuţa se răsuci pe melodia *Stardust*, văzu câinele care râde şi farfuria şi lingura.

– E încântătoare.

– Se numără printre favoritele mele. Hotărâse că orice bărbat care îşi adora fiica atât de evident nu putea fi chiar aşa de rău. Aşa că îi zâmbi din nou. Cred că ar fi o amintire minunată; ar putea să o asculte în prima zi la facultate şi să îşi aducă aminte că tatăl ei s-a gândit la ea.

– Dacă tatăl ei supravieţuieşte clasei întâi. Îşi schimbă puţin poziţia ca să o privească. Mulţumesc. E perfectă.

Atunci se întâmplă un lucru foarte ciudat – abia de o atinsese, dar ea simţise un şoc. Preţ de o clipă, uită că era client, tată, soţ, şi se gândi la el doar ca bărbat. Avea ochi de culoarea râurilor la amurg. Buzele lui, în timp ce formau un zâmbet cât se poate de slab, erau imposibil de atrăgătoare, de ademenitoare. Se întrebă fără să vrea cum ar fi fost să le simtă pe buzele ei – să îi privească chipul în timp ce gurile lor se întâlneau şi să îşi vadă reflexia în ochii lui.

Îngrozită, se dădu în spate şi spuse pe o voce mai rece:

– O pun într-o cutie pentru dumneavoastră.

Intrigat de schimbarea bruscă din tonul ei, el o urmă încet înspre tejghea. Oare nu observase ceva în ochii ei fabuloşi? Sau doar îşi dorise să fi fost aşa? Dispăruse destul de repede, ca o căldură sufocată de ger. Nu reuşea în ruptul capului să găsească un motiv pentru oricare dintre ele.

– Natasha. Își puse mâna pe a ei, în timp ce ea înce pu să împacheteze cutia muzicală.

Ea își ridică încet ochii. Deja se ura pentru faptul că observase că avea mâini frumoase, cu palme late și dege te lungi. De asemenea, simți o notă de răbdare în vocea lui, care îi întindea nervii și așa sensibili.

– Da?

– De ce am mereu impresia că ți-ar plăcea să mă fierbi în ulei?

– Vă înșelați, spuse ea monoton. Nu cred că mi-ar plăcea așa ceva.

– Nu pari prea convinsă. Îi simți mâna flexându-se sub a lui, moale și puternică. Imaginea unei catifele căptușite cu oțel i se păru îndeosebi de potrivită. Nu prea reușesc să-mi dau seama ce ți-am făcut mai exact de te-am enervat așa.

– Înseamnă că va trebui să vă mai gândiți la asta. Plă tiți cu numerar sau cu cardul?

Nu prea avusese parte de respingere. Îi înțepa orgo liul ca o viespe. Indiferent cât era de frumoasă, nu îș dorea câtuși de puțin să continue să se lovească cu capu de același zid de cărămizi.

– Numerar.

Se auzi sunetul aspru al ușii deschizându-se în urma lor, iar el îi dădu drumul la mână. Trei copii, proaspă ieșiți de la școală, intrară chicotind. Un băiețel roșca și fața plină ochi de pistrui se ridică pe vârfuri în fața tejghelei.

– Am trei dolari, anunță el.

Natasha se strădui să nu rânjească.

– Sunteți foarte bogat astăzi, domnule Jensen.

Băiatul îi zâmbi larg, lăsând să i se vadă locul gol de la ultimul dinte căzut.

– Am strâns bani. Vreau mașina de curse.

Natasha ridică doar din sprânceană în timp ce nu mără restul pentru Spence.

– Mama ta știe că ești aici, cheltuindu-ți economiile de o viață? Noul ei client nu spuse nimic. Scott?

Băiatul se foi de pe un picior pe celălalt.

– Nu mi-a spus că nu pot.

– Și nu a spus nici că poți, presupuse Natasha. Se aplecă și îl trase de un smoc de păr rebel. Du-te și întreab-o, apoi întoarce-te. Mașina de curse va fi tot aici.

– Dar, Tash...

– Nu ai vrea ca mama ta să se supere pe mine, nu-i așa?

Scott păru să se gândească preț de o clipă, iar Natasha își dădu seama că era o alegere dificilă.

– Presupun că nu.

– Atunci, du-te și întreab-o, iar eu îți pun una deoparte.

Băiatul fu cuprins de speranță.

– Promiți?

Natasha își puse o mână pe inimă.

– Solemn. Se uită din nou spre Spence și amuzamentul din privire îi dispăru. Sper ca Freddie să se bucure de cadoul ei.

– Sunt convins că așa va fi.

Ieși din magazin, nervos pe el însuși pentru că își dorea să fi fost un băiețel de zece ani cu un dinte lipsă.

Natasha închise magazinul la ora șase. Soarele strălucea în continuare puternic, aerul era în continuare cald, ceea ce o făcu să se gândească la picnicuri sub copaci umbroși. O fantezie mai drăguță decât masa încălzită la microunde pe care o avea în plan, se gândi ea, dar, momentan, imposibil de aplicat.

În timp ce se îndrepta spre casă, privi un cuplu care intră ținându-se de mână în restaurantul de peste drum. Cineva îi strigă să aibă grijă la o mașină care trecu pe lângă ea, iar ea îi făcu cu mâna drept răspuns. S-ar fi putut opri la pubul local și să petreacă vreo oră bând vin cu o mulțime de oameni pe care îi cunoștea. Ca găsească un însoțitor pentru cină ar fi trebuit doar să își

vâre capul pe oricare dintr-o duzină de uşi şi să le facă o sugestie.

Nu avea chef de companie. Nici măcar de-a ei proprie.

Căldura era de vină, îşi spuse în sinea ei, în timp ce o luă după colţ, căldura care rămăsese nemiloasă în aer pe tot parcursul verii şi nu dădea nici un semn că avea să cedeze în faţa toamnei. O neliniştea. O făcea să îşi aducă aminte.

Fusese vară şi atunci când viaţa ei se schimbase în mod irevocabil.

Chiar şi acum, după ani de zile, uneori, când vedea trandafirii înfloriţi sau auzea zumzetul beat al albinelor, o durea. Şi se întreba oare cum ar fi putut să fie. Cum ar fi fost acum viaţa ei, dacă...? Se detesta singură pentru faptul că juca astfel de jocuri.

Şi acum erau trandafiri, roz şi fragili, care prosperau în pofida căldurii şi a lipsei de ploaie. Îi plantase chiar ea în peticul de iarbă de lângă apartamentul ei! Când îi îngrijea, simţea atât plăcere, *cât şi* durere. Şi ce ar fi însemnat viaţa, se întrebă ea în timp ce îşi trecu vârful degetului peste o petală, fără ambele? Mirosul călduţ al trandafirilor o urmă pe alee.

Camerele ei erau tăcute. Se gândise să îşi ia o pisicuţă sau un căţeluş, ca să o întâmpine ceva seara, ceva care să o iubească şi care să depindă de ea. Dar apoi îşi dăduse seama cât de nedrept ar fi fost să îl lase singur cât timp ea se afla la magazin.

Aşa că recurse la muzică şi dădu drumul la combina stereo în timp ce se descălţă. Până şi aceasta era o provocare. *Romeo şi Julieta*, de Ceaikovski. Se imagină dansând pe acordurile acelea bântuitoare, romantice, înconjurată de reflectoare, muzica pulsând asemenea sângelui ei, mişcările-i fluide, controlate instinctiv. O piruetă triplă, plină de o graţie fără efort.

Toate acestea făceau parte din trecut, îşi aminti Natasha. Regretele erau pentru cei slabi.

Se deplasă din obişnuinţă, schimbându-se din hainele de muncă într-o salopetă fără mâneci lejeră, punându-şi fusta şi bluza pe umeraş, cu grijă, aşa cum fusese învăţată. Tot din obişnuinţă, mai degrabă decât din necesitate, îşi verifică fusta de bumbac, să vadă dacă nu cumva era uzată.

Avea ceai rece în frigider şi o caserolă cu mâncare pentru cuptorul cu microunde, genul acela de mâncare de care depindea şi pe care îl detesta în acelaşi timp. Râse de ea însăşi în timp ce apăsă pe butoane ca să o încălzească.

Semăna tot mai mult cu o bătrână, hotărî Natasha, supărăcioasă şi nervoasă din pricina căldurii. Oftă şi îşi frecă paharul rece de frunte. Bărbatul acela o stârnise, se gândi ea. Preţ de câteva clipe, în magazin, chiar începuse să îl placă. Fusese aşa de dulce: îşi făcuse griji pentru fetiţa lui, voise să o răsplătească pentru că fusese îndeajuns de curajoasă încât să se confrunte cu acea primă zi de şcoală monstruoasă. Îi plăcuse sunetul vocii lui, felul în care îi zâmbiseră ochii. Preţ de câteva momente, i se păruse că ar fi putut râde împreună cu el, că ar fi putut discuta cu el.

După care lucrurile se schimbaseră. Recunoştea că, parţial, era vina ei. Dar asta nu diminua cu nimic vina pe care o purta el. Simţise ceva ce nu mai simţise, ce alesese să nu mai simtă de multă, foarte multă vreme. Frisonul acela de entuziasm. Junghiul acela de nevoie. O înfuria şi o făcea să îi fie ruşine de ea însăşi. O făcea furioasă pe el.

Ce tupeu, se gândi ea, în timp ce smulse vasul din cuptorul cu microunde. Să flirteze cu ea de parcă ar fi fost o proastă naivă, apoi să se întoarcă la soţia şi fiica lui.

Să cineze cu el, cum să nu! Îşi înfipse furculiţa în pastele cu fructe de mare aburinde. Un astfel de bărbat se aştepta să fie plătit din plin pentru o masă. Era genul acela care preferă lumânări şi vin la cină, se gândi ea,

rânjind. Voce suavă, ochi răbdători, mâini dibace. Şi lipsit de inimă.

Exact ca Anthony. Nerăbdătoare, dădu la o parte farfuria şi ridică paharul care picura deja de la umezeală. Dar era mai înţeleaptă acum decât fusese la optsprezece ani. Mult mai înţeleaptă. Mult mai puternică. Nu mai era o femeie care să poată fi ademenită de cuvinte dibace fermecătoare. Nu că el ar fi fost foarte dibace, îşi aminti ea şi zâmbi rapid. El... Cerule, nici măcar nu îi ştia numele şi deja îl detesta – era puţin stângaci, puţin neîndemânatic. Lucru care era fermecător în sine.

Dar, se gândi ea, semăna foarte mult cu Anthony. Înalt şi blond, şi atât de arătos, în stilul tipic american. Înfăţişare care ascundea lipsa de morală şi o inimă nepăsător de înşelătoare.

Nu ar fi putut contoriza vreodată cât o costase Anthony. De atunci, Natasha se asigurase din răsputeri că nici un bărbat nu avea să o mai coste vreodată atât de scump.

Dar supravieţuise. Ridică paharul, închinând în cinstea ei înseşi. Nu numai că supravieţuise, dar, cu excepţia momentelor în care o năpădeau amintirile, era fericită. Îşi iubea magazinul şi oportunitatea pe care acesta i-o oferea să fie în preajma copiilor şi să îi facă fericiţi. În cei trei ani de când locuia acolo, îi privise crescând. Avea o prietenă minunată şi amuzantă, pe Annie, magazinul aducea profit, şi avea un cămin care i se potrivea.

Auzi o bufnitură deasupra capului şi zâmbi. Familia Jorgenson se pregătea pentru masa de seară. Şi-l imagină pe Don agitându-se pe lângă Marilyn, care era însărcinată cu primul lor copil. Natashei îi plăcea să îi ştie acolo, chiar deasupra ei, fericiţi, îndrăgostiţi şi plini de speranţă.

Asta însemna familia pentru ea; de asta avusese parte în tinereţe şi la asta se aşteptase ca adult. Încă şil putea imagina pe tatăl ei agitându-se pe lângă mama ei când

i se apropia sorocul. De fiecare dată, își aminti Natasha, gândindu-se la cei trei frați mai mici ai ei. Cum plângea de fericire când soția și bebelușii lui erau teferi și nevătămați. O adora pe Nadia lui. Chiar și acum, Natasha știa că încă îi aducea flori în căsuța lor din Brooklyn. Când se întorcea acasă după o zi de muncă, își săruta soția, nu doar un pupic absent pe obraz, ci un sărut robust, plin de bucurie. Un bărbat îndrăgostit cu sălbăticie de soția lui după aproape treizeci de ani.

Din pricina tatălui ei nu îi împinsese pe toți bărbații în groapa pe care o săpase Anthony. Văzându-i pe tatăl și mama ei împreună, își păstrase acea speranță mică, secretă, că într-o zi avea să găsească pe cineva care să o iubească la fel de mult și la fel de sincer.

Într-o zi, se gândi ea, ridicând din umeri. Dar, momentan, avea afacerea ei, casa ei și viața ei. Nici un bărbat, oricât de frumoase ar fi fost mâinile lui sau oricât de senini ar fi avut ochii, nu avea să îi tulbure viața. În secret, spera ca soția celui mai nou client al ei să îi aducă doar durere.

– Încă o poveste. Te rog, tati.

Freddie, cu pleoapele grele, cu fața lucioasă de la baie, zâmbi cât putu ea de convingător. Stătea cuibărită în brațele lui Spence, în baldachinul ei mare și alb.

– Deja dormi.

– Ba nu. Își ridică privirea înspre el, străduindu-se din răsputeri să își țină ochii deschiși. Fusese cea mai frumoasă zi din viața ei și nu voia să se termine. Ți-am spus că pisica lui JoBeth a fătat puiuți? Șase.

– De două ori. Spence îi dădu un bobârnac ușor cu degetul peste nas. Își dădea seama când cineva bătea un apropo, așa că reveni la standardul de părinte. Mai vedem.

Somnoroasă, Freddie zâmbi. Știa din tonul tatălui ei că începuse deja să se înduplece.

– Doamna Patterson e foarte drăguță. Ne va lăsa să avem o oră de prezentări în fiecare vineri.

– Mi-ai mai spus. Și el care se îngrijorase, se gândi Spence. Am impresia că îți place la școală.

– Este grozav! Căscă tare. Ai completat toate formularele?

– Vor fi gata pentru mâine-dimineață. „Toate cinci sute", se gândi el, oftând. Este timpul să scoatem bateriile, mutrișoară.

– Încă o poveste. Una inventată.

Căscă din nou, mângâiată de cămașa lui din bumbac moale pe care își sprijinea obrazul și de mirosul cunoscut al after-shave-ului lui.

El cedă, știind că ea avea să adoarmă cu mult înainte să ajungă la sfârșitul fericit al poveștii. Țesu o poveste despre o prințesă frumoasă, cu părul închis la culoare, dintr-un ținut străin, și un cavaler care încerca să o salveze din turnul ei de fildeș.

O prostie, se gândi Spence, pe măsură ce adăugă un vrăjitor și un dragon cu două capete. Știa că gândurile i se îndreptau din nou spre Natasha. Cu siguranță că era frumoasă, dar nu credea că cunoscuse vreodată o femeie care să aibă mai puțină nevoie ca ea să fie salvată.

Ghinionul lui că trebuia să treacă zilnic pe lângă magazinul ei în drum spre și înapoi din campus.

Avea să o ignore. De fapt, ar fi trebuit să îi fie recunoscător. Îl făcuse să își dorească, să simtă lucruri pe care nu credea că le mai putea simți. Poate că acum că el și Freddie se stabiliseră într-un loc, urma să înceapă să socializeze din nou. Erau destule femei atrăgătoare și necăsătorite la facultate. Dar nu era prea încântat de ideea de a ieși din nou la întâlniri.

Să socializeze, se corectă Spence. Întâlnirile erau pentru adolescenți și îi aminteau de cinematografe în aer liber, pizza și palme transpirate. El era bărbat în toată firea și clar era timpul să înceapă din nou să se bucure de companie feminină. Care să aibă mai mult de cinci

ani, se gândi el, uitându-se la mâna mică a lui Freddie strânsă pumn în palma lui.

– Oare ce părere ai avea, întrebă el încet, dacă aș aduce o femeie acasă, să ia cina cu noi?

Își aminti cum făcea ochi mari și triști ori de câte ori el și Angela plecau seara din apartament, la teatru sau la operă.

Nu avea să mai fie așa, promise el în timp ce o mută de pe pieptul lui pe pernă. Îi așeză păpușa Raggedy Ann zâmbitoare lângă ea, după care o acoperi cu pătura până sub bărbie. Cu o mână pe stâlpul patului, aruncă o privire prin cameră.

Deja se vedea amprenta lui Freddie. Păpușile aliniate pe rafturi, cu cărți puse de-a valma sub ele, papucii roz și pufoși în formă de elefant lângă tenișii ei cei mai vechi și preferați. În cameră mirosea a fetiță, un amestec de șampon și creioane cerate. O lampă de veghe în formă de unicorn era asigurarea că nu avea să se trezească în întuneric și să se sperie.

Mai aștepta o clipă, simțindu-se la fel de mângâiat de lumină ca ea. Apoi ieși fără zgomot din cameră, lăsând ușa ușor întredeschisă.

La parter, o găsi pe Vera cu o tavă cu cafea. Menajera mexicană era lată de la umeri până la șolduri, și aducea a tren de marfă mic și compact când trecea din cameră în cameră. De când se născuse Freddie, se dovedise nu doar eficientă, ci indispensabilă. Spence știa că deseori se putea câștiga loialitatea unei angajate cu un cec, dar nu și dragostea acesteia. Vera se îndrăgostise în clipa în care Freddie ajunsese acasă, în păturica ei cu aplicații din mătase.

Aruncă o privire în sus, pe scări, și fața i se făcu pliuri-pliuri de la zâmbet.

– A avut o zi plină, eh?

– Da, și nu a vrut nicicum să îi pună capăt. Vera, nu trebuia să te deranjezi.

Femeia ridică din umeri în timp ce îi duse cafeaua în birou.

– Aţi spus că aveţi de lucru la noapte.

– Da, o vreme.

– Aşa că vă pregătesc cafea înainte să mă duc şi să stau cu picioarele în sus la televizor. Aşeză tava pe birou, agitându-se puţin în timp ce vorbea. Scumpa mea, e fericită la şcoală şi cu noii ei prieteni. Nu îi menţionă că plânsese în şorţul ei când Freddie se urcase în autobuz. Casa e goală toată ziua, aşa că am timp să îmi termin treburile. Să nu staţi prea târziu, dr. Kimball.

– Bine. Era o minciună politicoasă. Ştia că era prea neliniştit ca să mai doarmă. Mulţumesc, Vera.

– *De nada!* Se bătu uşor peste părul de un gri-închis ca fierul. Voiam să vă spun că îmi place mult aici. Mi-a fost teamă să plec din New York, dar acum sunt fericită.

– Nu ne-am descurca fără tine.

– *Sí.*

O merita. Timp de şapte ani lucrase pentru *señor* şi se desfătase în prestigiul de a fi menajera unui om important – un muzician respectat, doctor în muzică şi profesor universitar. De la naşterea fiicei lui, fusese atât de îndrăgostită de *scumpa ei*, încât ar fi lucrat pentru Spence indiferent de poziţia lui socială.

Bombănise când venise vorba să se mute din zgârienorul frumos din New York într-o casă întortocheată dintr-un orăşel, dar Vera era îndeajuns de ageră ca să ştie că *señor* se gândise la Freddie. Freddie se întorsese de la şcoală cu doar câteva ore în urmă, râzând, entuziasmată, rostind întruna numele noilor ei prietene foarte bune. Aşa că Vera era mulţumită.

– Sunteţi un tată bun, dr. Kimball.

Spence o privi scurt înainte să se aşeze la birou. Era conştient de faptul că existase o perioadă în care Vera îl considerase un tată foarte rău.

– Învăţ.

– *Sí.*

Aranjă nonşalant o carte pe raft. În casa asta mare, nu trebuie să vă faceţi griji că i-aţi deranja somnul lui Freddie dacă o să cântaţi la pian noaptea.

O privi din nou, ştiind că îl încuraja, în felul ei, să se concentreze pe muzică.

– Aşa este, nu ar trebui să o deranjeze. Noapte bună, Vera.

După ce mai aruncă o privire în jur, să se asigure că nu mai are ce aranja, Vera plecă.

Rămas singur, Spence îşi turnă cafea, după care se uită la hârtiile de pe biroul lui. Formularele de la şcoala lui Freddie erau aşezate lângă munca lui. Avea multe de pregătit înainte să înceapă cursurile, săptămâna următoare.

Abia aştepta, încercând în acelaşi timp să nu regrete că muzica ce îi răsunase cândva fără pic de efort în minte era acum tăcută.

capitolul 3

Natasha își prinse părul de deasupra urechii cu o agrafă și speră că aceasta avea să rămână la locul ei mai mult de cinci minute. Își studie reflexia în oglinda îngustă de deasupra chiuvetei din spatele magazinului, apoi hotărî să se dea și cu puțin ruj. Nu conta că fusese o zi lungă și agitată sau că picioarele mai că nu îi plângeau de oboseală. În seara aceasta se trata pe sine, se recompensa pentru o treabă bine făcută.

În fiecare semestru se înscria la un curs la facultate. Alegea cursul care i se părea cel mai distractiv, mai incitant sau mai neobișnuit. Într-un an se înscrisese la „Poezie renascentistă", în altul la „Întreținerea automobilelor". Trimestrul acesta, în două seri pe săptămână, avea să urmeze cursul de „Istorie a muzicii". În seara aceasta avea să înceapă să exploreze un subiect nou. Urma să păstreze toate lucrurile învățate pentru plăcerea ei, așa cum alte femei păstrau diamante și smaralde. Nu trebuiau să fie informații utile. În opinia Natashei, nici un colier sclipicios nu era un lucru chiar util. Pur și simplu era palpitant să îl deții.

Avea caietul, pixurile și creioanele pregătite și era entuziasmată. Ca să se pregătească, dăduse o raită prin bibliotecă și în ultimele două săptămâni citise cărți legate de subiect. Din mândrie, nu s-ar fi dus la curs ca o ignorantă. Era curioasă să vadă dacă instructorul ei ar fi putut să adauge un strop de exaltare la faptele seci și distante.

Fără îndoială că acest instructor cu precădere stârnea exaltare din alte puncte de vedere. Annie o tachinase chiar în dimineața aceea în legătură cu noul profesor despre care vorbea toată lumea. Dr. Spencer B. Kimball.

Numele i se părea foarte distins Natashei, nicidecum pe măsura descrierii unui bărbat bine făcut, așa cum relata Annie. Annie obținuse informațiile de la fiica verișoarei ei, care se specializa în Educație elementară, cu subspecializare în Muzică. Un zeu al soarelui, îi povestise Annie, ceea ce o făcuse pe Natasha să râdă.

Un zeu al soarelui foarte talentat, se gândi Natasha în timp ce stingea luminile din magazin. Cunoștea foarte bine lucrările lui Kimball, sau cel puțin pe cele pe care le compusese înainte să se oprească brusc și inexplicabil din a compune. Ba chiar dansase pe Preludiul lui în Re minor pe când făcuse parte din corpul de balet din New York.

Cu un milion de ani în urmă, se gândi ea când ieși pe stradă. Acum avea să îl poată cunoaște pe geniul acela, să îi asculte opiniile și poate chiar să găsească noi înțelesuri în mulți dintre clasicii pe care îi iubea deja.

Probabil că era genul de artist temperamental, se hotărî ea, încântată de felul în care briza de seară îi ridica părul și îi răcorea gâtul. Sau un excentric palid cu un singur cercel în ureche. Nu conta. Intenționa să lucreze din greu. Fiecare curs pe care îl urma era un motiv de mândrie pentru ea. Încă o durea să își aducă aminte cât de puține știuse pe când avusese optsprezece ani. Cât de puține se sinchisise să știe, recunoscu Natasha, în afara dansului. Se închisese din propria alegere față de multe lumi, ca să se concentreze pe una singură. Și când aceasta îi fusese luată, se simțise pierdută, precum un copil lăsat să plutească pe apele Atlanticului.

Își găsise drumul spre țărm, așa cum familia ei își găsise odată drumul prin sălbăticia Ucrainei până în jungla din Manhattan. Se plăcea mai mult acum – devenise o americancă independentă, ambițioasă. Așa cum era acum, putea intra în clădirea aceea veche, enormă și frumoasă din campus la fel de mândră ca orice student boboc.

Auzi ecoul unor paşi pe coridoare, distant, dislocat. Exista o reverenţă tăcută pe care Natasha o asocia mereu cu biserici şi universităţi. Într-un fel, era vorba şi de religie aici – credinţa în a învăţa.

Şi ea se simţea oarecum reverenţioasă pe măsură ce se îndrepta spre sala de clasă. Pe când avusese cinci ani şi locuise încă în sătucul lor de fermieri, nu îşi imaginase niciodată o astfel de clădire, sau cărţile şi frumuseţea pe care le conţinea aceasta.

Câţiva studenţi aşteptau deja. Un grup divers, observă ea, variind de la studenţi, la persoane de vârstă mijlocie. Toţi păreau să freamăte de la entuziasmul de început. Văzu pe ceas că mai erau două minute până la ora opt. Se aşteptase ca Kimball să fie deja acolo, răsfoind ocupat hârtii, uitându-se la ei din spatele ochelarilor, cu părul puţin vâlvoi şi lung până la umeri.

Îi zâmbi absentă unui tânăr cu ochelari cu rame groase, care se holba la ea de parcă tocmai se trezise dintr-un vis. Pregătită să înceapă, se aşeză, apoi îşi ridică privirea când acelaşi bărbat se strecură neîndemânatic în banca de lângă ea.

– Salut.

Zici că îl lovise cu o bâtă, nu că îl salutase întâmplător. Tânărul îşi împinse emoţionat ochelarii în sus pe nas.

– Salut. Eu sunt... sunt... Terry Maynard, termină el în vervă, părând să îşi amintească în cele din urmă cum îl cheamă.

– Natasha.

Îi zâmbi din nou. Părea de cel mult vreo douăzeci şi cinci de ani şi inofensiv ca un căţeluş.

– Nu te-am mai văzut, ăăă, prin campus.

– Nu. Chiar dacă, la douăzeci şi şapte de ani, o amuza când era luată ca fiind de-o vârstă cu ceilalţi studenţi, continuă pe un ton sobru: M-am înscris doar la cursul acesta. De distracţie.

– De distracție? Terry părea să ia foarte în serios muzica. Știi cine este dr. Kimball?

Dintr-un sentiment de uimire evidentă, aproape că îi rostise numele în șoaptă.

– Am auzit despre el. Ești student la Muzică?

– Da. Sper ca, ei bine, cândva, sper să cânt cu orchestra simfonică din New York. Își duse emoționat degetele tocite la ochelari, să îi potrivească pe nas. Sunt violonist.

Ea îi zâmbi din nou, făcându-l să înghită în sec.

– Ce minunat! Sunt convinsă că ești foarte bun.

– Tu la ce cânți?

– Eu cânt doar când joc poker, spuse ea, după care râse și se lăsă în spate în scaun. Scuze. Nu cânt la nici un instrument. Dar îmi place să ascult muzică și m-am gândit că îmi va plăcea cursul acesta. Aruncă o privire la ceasul de pe perete, apoi adăugă: Dacă va începe vreodată, bineînțeles. S-ar părea că stimatul nostru profesor întârzie.

În clipa aceea, stimatul profesor se grăbea pe coridoare, înjurându-se în gând pentru că fusese de acord să predea acest curs seral. Până o ajutase pe Freddie cu tema de casă – câte animale puteți găsi în această imagine? –, până o convinsese că verzele de Bruxelles erau de fapt drăguțe, nu scârboase, și până își schimbase cămașa după ce, în urma unei îmbrățișări afectuoase, se transferase ceva substanță misterioasă și lipicioasă pe mâneca lui, își dorise doar să citească o carte bună și să bea un coniac cald.

În schimb, acum avea să înfrunte o încăpere plină de chipuri nerăbdătoare, toate așteptând să învețe ce purtase Beethoven pe el când își compusese *Simfonia a Noua*.

Intră în clasă cât se poate de prost dispus.

– Bună seara. Eu sunt dr. Kimball. Murmurele și zarva încetară. Îmi cer iertare că am întârziat. Dacă luați cu toții loc, o să trecem direct la subiect.

În timp ce vorbea, se uită prin încăpere. Şi se trezi holbându-se la chipul uluit al Natashei.

– Nu.

Nu îşi dădu seama că o rostise cu voce tare şi nici nu i-ar fi păsat. Era un fel de glumă, se gândi ea, şi una destul de proastă. Acest – acest *bărbat* îmbrăcat cu o haină elegantă informală era Spencer Kimball, un muzician ale cărui cântece le admirase şi pe care dansase. Bărbatul care, la nici douăzeci de ani, cântase la Carnegie Hall şi fusese ovaţionat drept un geniu. Bărbatul acesta care încercase să o agaţe într-un magazin de jucării era ilustrul dr. Kimball?

Era ridicol, era enervant, era...

Minunat, se gândi Spence în timp ce se holbă la ea. De-a dreptul minunat. De fapt, era chiar perfect, cu condiţia să îşi poată controla râsetul care dădea să îi ţâşnească din gâtlej. Deci ţarina era studenta lui. Era mai bine, mult mai bine, decât un coniac cald şi o seară liniştită.

– Sunt convins, spuse el după o pauză lungă, că tuturor ni se vor părea fascinante următoarele câteva luni.

Ar fi trebuit să se fi înscris la cursul de astronomie, îşi spuse Natasha în gând. Ar fi putut învăţa tot felul de lucruri interesante despre planete şi stele. Asteroizi. Ar fi fost mult mai câştigată dacă ar fi învăţat despre – cum îi zice? – atracţia gravitaţională şi inerţia. Ce-or mai fi fost şi alea. Cu siguranţă că era mai important pentru ea să afle câte luni se învârteau în jurul lui Jupiter, decât să studieze compozitori burgunzi din secolul al cincisprezecelea.

Avea să se transfere, se hotărî Natasha. Avea să facă aranjamentele chiar mâine-dimineaţă, la prima oră. De fapt, s-ar fi ridicat şi ar fi ieşit chiar acum din sală, dacă nu ar fi fost sigură că dr. Spencer Kimball i-ar fi zâmbit superior.

Rulându-şi creionul între degete, îşi încrucişă picioarele, hotărâtă să nu asculte nimic din ce avea să spună acesta.

Păcat că avea o voce atât de atrăgătoare.

Natasha se uită nerăbdătoare la ceas. Mai aveau aproape o oră. Avea să facă ceea ce făcea când aştepta în cabinetul dentistului. Avea să îşi imagineze că se afla altundeva. Străduindu-se să ţină la distanţă vocea lui Spencer de mintea ei, începu să îşi legene piciorul şi să mâzgălească în carneţel.

Nu observă când anume mâzgălelile ei deveniră notiţe sau când începuse să asculte cu atenţie fiecare cuvinţel. Bărbatul îi făcea pe muzicienii din secolul al cincisprezecelea să pară vii şi plini de vitalitate – iar muzica lor la fel de reală precum carnea şi oasele. Rondeluri, virele, balade. Aproape că putea auzi cântecele în trei părţi din perioada de început a Renaşterii, kiriile şi gloriile reverenţioase, înălţătoare, cântate la mese.

Era prinsă, implicată în rivalitatea antică dintre biserică şi stat şi în rolul jucat de muzică în politică. Putea vedea săli de banchet uriaşe pline de aristocraţi îmbrăcaţi elegant, savurând şi muzică, nu doar mâncare.

– Data viitoare vom discuta despre şcoala franco-flamandă şi dezvoltările ritmice. Spencer le zâmbi degajat studenţilor, apoi adăugă: Şi voi încerca să ajung la timp.

Se terminase? Natasha se uită din nou la ceas şi fu şocată să vadă că era într-adevăr trecut de ora nouă.

– E incredibil, nu-i aşa?

Îl privi pe Terry. Ochii îi licăreau în spatele lentilelor.

– Aşa e. Îi venea greu să recunoască, dar nu putea nega adevărul.

– Ar trebui să îl auzi la cursul de teorie. Observă cu invidie că mai mulţi studenţi erau strânşi în jurul idolului lui. Momentan, Terry încă nu îşi făcuse tupeu să îl abordeze. Ne... vedem joi.

– Ce? Ah. Noapte bună, Terry.

– Aș putea, ăă, să te duc acasă cu mașina, dacă vrei.

Nu se gândi câtuși de puțin la faptul că aproape rămăsese fără benzină și că toba de eșapament era ținută în loc de un umeraș pentru haine.

Ea îi zâmbi absentă, ceea ce îi făcu inima să danseze cha-cha.

– E drăguț din partea ta, dar nu locuiesc departe.

Spera să se strecoare din sala de clasă în timp ce Spence era ocupat. Ar fi trebuit să știe că nu avea să se întâmple așa.

El își puse pur și simplu mâna pe brațul ei și o opri.

– Aș vrea să vorbesc o clipă cu tine, Natasha.

– Mă grăbesc.

– Nu va dura mult. Îi salută din cap pe ultimii studenți care ieșiră din sala de clasă, după care se duse la catedră și îi zâmbi larg. Ar fi trebuit să fiu mai atent la lista de studenți, dar, pe de altă parte, e drăguț să știm că mai sunt și surprize în lume.

– Depinde de punctul de vedere, dr. Kimball.

– Spence, spuse el, continuând să zâmbească larg. Ora s-a încheiat.

– Într-adevăr. Plecăciunea ei din cap regală îl făcu să își imagineze o regină rusă. Mă scuzați.

– Natasha. Așteptă, aproape putând să vadă nerăbdarea lucind în jurul ei în timp ce se întoarse spre el. Nu-mi pot imagina că cineva cu o moștenire ca a ta nu crede în destin.

– Destin?

– Dintre toate sălile de clasă din toate universitățile din toată lumea, ea intră în a mea.

Nu avea de gând să râdă. Să fie a naibii de-ar face-o. Dar colțurile gurii i se ridicară înainte să le poată controla.

– Și eu care credeam că e doar ghinion.

– De ce Istoria muzicii?

Ea își balansă carnețelul pe șold.

– Am dat cu banul între asta și Astronomie.

– Pare a fi o povestire fascinantă. Ce-ar fi să mergem mai în jos pe stradă să bem o ceaşcă de cafea? Îmi poţi povesti mai multe. Acum o văzu clar – o furie lichidă care îi transformă ochii dintr-o catifea densă într-un şuvoi tăios. De ce te înfurie acest lucru? întrebă el, aproape ca pentru sine. Oare oferta de a bea o ceaşcă de cafea în acest oraş aduce a propunere indecentă?

– Dumneavoastră ar trebui să ştiţi mai bine, domnule dr. Kimball.

Se răsuci, dar el ajunse la uşă înaintea ei, trântind-o cu atâta forţă, încât o făcu să se dea un pas în spate. Era la fel de furios ca ea, observă Natasha. Nu că ar fi contat. Doar că părea genul de om blând. Detestabil, dar blând. Dar nici urmă de blândeţe în el acum. Oasele şi unghiurile acelea fascinante de pe chipul lui ar fi putut la fel de bine să fie sculptate în piatră.

– Clarifică.

– Deschideţi uşa.

– Bucuros. După ce îmi răspunzi la întrebare. Chiar *era* furios. Spence îşi dădu seama că nu mai simţise de ani de zile o furie atât de fierbinte, care îi punea sângele în mişcare. Se simţea minunat. Îmi dau seama că simplul fapt că sunt atras de tine nu înseamnă că treaba trebuie să fie reciprocă.

Ea îşi ridică bărbia, urându-se pentru faptul că ochii lui de un cenuşiu furtunos i se păreau atât de hipnotici.

– Nu este.

– În regulă. Nu o putea strangula pentru asta, oricât de mult şi-ar fi dorit să o facă. Dar, la naiba, vreau să ştiu de ce ţinteşti şi tragi de fiecare dată când sunt pe lângă tine.

– Deoarece bărbaţii ca dumneavoastră merită să fie împuşcaţi.

– Bărbaţii ca mine, repetă el, măsurând cuvintele. Ce înseamnă asta mai exact?

Era foarte aproape de ea, înălțându-se aproape amenințător peste ea. Ca în magazin, când se frecase de ea, ea simți din nou explozii de entuziasm, atracție, confuzie. Era mai mult decât suficient ca să o facă să își piardă cumpătul.

– Credeți că dacă aveți un chip frumos și un zâmbet drăguț, puteți face orice vreți? *Da*, răspunse ea înainte ca el să apuce să vorbească și îl plesni cu caietul peste piept. Credeți că trebuie doar să pocniți din degete. Îi făcu o demonstrație dramatică. Și femeile vă vor cădea în brațe. Nu și femeia asta.

Accentul îi devenea mai pronunțat când era furioasă, observă el, oarecum stupefiat de afirmația ei.

– Nu-mi amintesc să fi pocnit din degete.

Natasha înjură scurt, explicit, în ucraineană și apucă clanța.

– Vreți să beți o ceașcă de cafea cu mine? Bine. Mergem la cafea – și o vom suna pe soția dumneavoastră și o vom ruga să ni se alăture.

– Pe cine? El își puse mâna peste a ei, astfel încât ușa se deschise brusc, după care se închise la loc. Nu am soție.

– Serios? Acel unic cuvânt era îmbibat de batjocură; ochii îi scânteiară spre el. Deci, să înțeleg că femeia care a venit cu dumneavoastră la magazin este sora dumneavoastră?

Ar fi trebuit să fie amuzant. Dar nu prea se prindea de glumă.

– Nina? De fapt, chiar este.

Natasha deschise ușa, scoțând un sunet de dezgust.

– Ce patetic!

Plină de un sentiment de indignare îndreptățită, ieși valvârtej pe coridor și apoi pe ușa principală. Într-un ritm sacadat care se potrivea cu dispoziția ei, sunetul tocurilor ei răsună pe beton în timp ce începu să coboare scările. Când cineva o răsuci brusc, aproape că pică pe ultimele două.

– Ce tupeu ai!

– Eu? reuşi ea să îngâne. Eu am tupeu?

– Crezi că te-ai prins cum stau lucrurile, nu-i aşa?

Profitând de avantajul că era mai înalt ca ea, Spence se uită de sus la ea. Natasha văzu cum chipul i se acoperi de umbre în timp ce vocea i se coloră de la nervi. Nu mai părea stânjenit acum, ci foarte în control.

– Sau poate ar trebui să spun că crezi că te-ai prins cum stau lucrurile cu mine.

– Nu e nevoie de un efort prea mare.

Îi simţi degetele strângând-o ferm de braţ. Ura faptul că pe lângă mânie mai simţea şi o atracţie sexuală elementară. Se împotrivi şi îşi dădu părul pe spate.

– De fapt, sunteţi foarte tipic.

– Mă întreb dacă ai putea să ai o părere şi mai proastă de-atât despre mine?

De data asta, furia se îmbina cu dorinţa.

– Mă îndoiesc.

– Atunci, aş putea foarte bine să-mi satisfac dorinţa.

Caietul îi zbură din mână când el o trase aproape. Reuşi să scoată un singur sunet gutural, speriat, înainte ca el să îi acopere gura cu a lui. I-o acoperi, apoi i-o zdrobi, după care i-o cuceri.

Natasha i s-ar fi împotrivit. Îşi spusese de nenumărate ori în gând că *avea* să i se împotrivească. Dar, din pricina şocului – sau cel puţin se ruga să fi fost din cauza şocului – braţele îi căzură amorţite pe lângă corp.

Era greşit. Era de neiertat. Şi, Dumnezeule mare, era minunat. În mod instinctiv, el găsise cheia care dezlănţuise întreaga pasiune ce fusese latentă în ea de atâta vreme. Îşi simţi sângele fremătându-i fierbinte. Mintea neclară. Auzi slab pe cineva râzând în timp ce trecură pe trotuarul de la baza scărilor. Un claxon de maşină, un salut, apoi din nou tăcere.

Murmură ceva, o încercare jalnică de protest care o făcu să se ruşineze, iar pe el să o ignore în timp ce îşi trecu limba peste a ei. Îi simţi gustul, ca un festin după

un post lung. Chiar dacă își ținu mâinile pumn pe lângă corp, îi răspunse la sărut.

Să o sărute era ca și când ar fi trecut un câmp minat. Se aștepta ca bomba să explodeze în orice moment și să îl facă bucăți. Ar fi trebuit să se oprească după primul șoc, dar pericolul aducea cu sine un fior de încântare propriu.

Iar ea era periculoasă. Pe măsură ce își înfipse degetele în părul ei, simți pământul zguduindu-se și cutremurându-se. Din pricina ei - a promisiunii, a amenințării unei pasiuni titanice. Îi simțea gustul pe buzele ei, chiar dacă ea încerca din răsputeri să se abțină. O simțea în postura ei încordată, îngrozită. Dacă ar fi dezlănțuit-o, aceasta l-ar fi putut face captivul ei.

Nevoi cum nu mai cunoscuse vreodată îi loviră corpul cu pumni grei. Imagini, încinse și fumegânde, i se perindară dansante prin minte. Ceva se străduia să se elibereze, precum o pasăre care se lovește de barele unei colivii. O simțea căznindu-se. După care Natasha se îndepărtă de el, separându-se și uitându-se la el cu ochi mari și elocvenți.

Nu putea respira. Preț de o clipă, se temu sincer că avea să moară pe loc, cu conștiința încărcată de această dorință nedorită, rușinoasă. Sfidătoare, inspiră adânc.

- N-aș putea urî vreodată pe cineva atât de mult pe cât te urăsc.

El clătină din cap, ca să își limpezească gândurile. Femeia îl lăsase amețit, confuz și de-a dreptul lipsit de apărare. Pentru binele lui propriu, aștepta puțin până fu sigur că putea vorbi.

- M-ai așezat pe un piedestal foarte înalt, Natasha. Coborî câteva trepte, până privirile lor ajunseră la același nivel. Văzu lacrimi pe genele ei, dar atenuate de condamnarea din ochii ei. Să ne asigurăm însă că m-ai așezat pe el din motive corecte. Să fie oare din cauză că te-am sărutat sau pentru că ți-a plăcut?

Ea își pendulă brațul. Ar fi putut evita foarte ușor lovitura, dar se gândi că merita o palmă. Se auzi plesnitul, iar el hotărî că acum erau chit.

– Să nu te mai apropii de mine, spuse ea, gâfâind. Te avertizez: dacă o faci, nu-mi va păsa ce voi spune sau cine mă va auzi. Dacă nu ar fi fost fetița ta... Se întrerupse și se aplecă să își adune lucrurile. Mândria i se sfărâmase, împreună cu stima de sine. Nu meriți un copil așa frumos.

El o prinse din nou de braț, dar, de data aceasta, expresia de pe chipul lui îi îngheță sângele în vene.

– Ai dreptate. Nu am meritat-o și probabil că nu o voi merita niciodată pe Freddie, dar sunt tot ce are. Mama ei – soția mea – a murit cu trei ani în urmă.

El se îndepărtă, în lumina unui felinar stradal, după care dispăru în întunericul de dincolo de acesta. Strângând tare caietul la piept, Natasha se prăbuși slăbită pe treapta de jos.

Ce naiba avea să facă acum?

Nu avea de ales. Chiar dacă ura să o facă, avea o singură opțiune. Natasha își frecă palmele de pantalonii sport, în dreptul coapselor, după care începu să urce scările de lemn proaspăt vopsite.

Era o casă drăguță, se gândi ea, trăgând de timp. Bineînțeles că o văzuse atât de des, că abia de o mai observa. Era una dintre acele construcții vechi trainice din cărămidă, mai retrase de la stradă și tăinuită de copaci și garduri vii pătrățoase.

Florile văratice nu se ofiliseră încă, dar cele tomnatice își cereau deja drepturile. Nemțișorii de munte bătători la ochi rivalizau cu crizanteme cu arome condimentate, iar daliile vioaie cu ochiul-boului stelate. Cineva la îngrijea. Se vedea un strat protector deasupra straturilor de flori, proaspăt udat.

Dorind să mai câștige puțin timp, studie casa. La ferestre erau perdele subțiri de culoarea fildeșului care

să permită luminii să pătrundă în încăperi. Mai sus văzu un model fantezist cu unicorni, semn că acolo se afla camera unei fetițe.

Își făcu curaj și traversă veranda spre ușa de la intrare. Avea să termine rapid cu asta, își promise în sinea ei. Avea să o doară, dar avea să se termine rapid. Bătu la ușă, expiră și așteptă.

Femeia care îi deschise era scundă și lată și avea un chip maroniu și zbârcit ca o stafidă. Natasha se trezi cu o pereche de ochi mici, închiși la culoare, care se uitau la ea, în timp ce menajera își usca mâinile pe fusta unui șorț pătat.

– Vă pot fi de folos?

– Aș vrea să îl văd pe dr. Kimball, dacă este acasă. Zâmbi, prefăcându-se că nu se simțea de parcă ar fi fost țintuită la stâlpul infamiei. Eu sunt Natasha Stanislaski.

O văzu pe menajeră mijind ochii atât de mici, încât aproape că îi dispăruseră printre pliurile feței.

La început, Vera crezuse că Natasha era una dintre studentele lui *señor* și fusese gata să o alunge.

– Dețineți magazinul de jucării din oraș.

– Așa este.

– Ah! Făcu o plecăciune din cap, apoi deschise larg ușa, să îi permită Natashei să intre. Freddie spune că sunteți o doamnă foarte drăguță, că i-ați dat o panglică albastră pentru păpușa ei. I-am promis că o voi mai duce pe la magazin, dar doar ca să se uite. Îi făcu semn Natashei să o urmeze.

În timp ce străbătură coridorul, Natasha auzi notele ezitante ale unui pian. Își văzu reflexia într-o oglindă veche ovală și fu surprinsă să vadă că zâmbea.

El stătea la pian, cu copila în poală, privind peste capul ei, în timp ce aceasta cânta lent *Mary Had a Little Lamb*. Razele soarelui pătrundeau prin ferestrele din spatele lor. În clipa aceea, își dori să fi știut să picteze. Cum altfel ar fi putut surprinde momentul acela?

Era perfect. Lumina, umbrele, culorile pastel ale camerei se combinau toate pentru a forma fundalul perfect. Felul în care li se aliniau capetele și corpurile era prea natural și elocvent ca să fie aranjat. Fetița era îmbrăcată în roz și alb, iar șiretul de la unul dintre tenișii îi era desfăcut. El își dăduse jos haina și cravata, după care își rulase până la coate mânecile de la cămașa cu nasturi de o culoare pală, ca un muncitor.

Părul copilei strălucea fragil, iar al lui mai profund. Copila se lăsă pe spate pe tatăl ei, așezându-și capul chiar sub clavicula lui; pe chipul ei se putea observa un zâmbet ușor de plăcere. Iar toată scena era învăluită în cântecelul pentru copii simplu pe care îl cânta fetița.

El își ținea mâinile pe genunchii blugilor, bătând cu degetele lui frumoase ritmul, în tandem cu ticăitul metronomului antic. Natasha putea vedea totul: dragostea, răbdarea, mândria.

– Nu, vă rog, șopti Natasha, întinzând o mână spre Vera. Nu îi deranjați.

– Acum cântă tu, tati, spuse Freddie, înclinându-și capul spre al lui. Șuvițele de păr care îi evadaseră din agrafe o loveau peste față. Cântă ceva drăguț.

Für Elise. Natasha recunoscu numaidecât muzica dulceagă, romantică, oarecum încărcată de singurătate. Îi merse direct la suflet, în timp ce îl privi cum apasă, mângâie și seduce clapele cu degetele.

Oare la ce se gândea? Observă că gândurile lui se îndreptară spre interior – spre muzică, spre el însuși. Degetele lui păreau să plutească fără nici un efort peste clape și, totuși, ea știa că acest fel de frumusețe se obținea doar printr-un efort incredibil.

Cântecul crescu în intensitate, notă cu notă, insuportabil de trist, imposibil de frumos, precum vaza cu cale cerate de pe suprafața lucioasă a pianului.

Prea multă emoție, se gândi Natasha. Prea multă durere, chiar dacă soarele încă pătrundea prin perdelele diafane și copila din poala lui continua să zâmbească.

Simți nevoia de a se duce la el, de a-i pune mâna pe umăr, ca să îl mângâie, de a-i strânge pe amândoi la pieptul ei, atât de puternic, încât trebui să își strângă degetele în palme.

Apoi muzica se stinse încet, ultima notă plutind ca un oftat.

– Îmi place ăsta, îi spuse Freddie. Tu l-ai inventat?

– Nu. Își privi degetele, desfăcându-le, flexându-le, apoi așezându-le peste ale ei. Beethoven l-a scris. După care zâmbi din nou, apăsându-și ușor buzele pe curba moale a gâtului fiicei lui. Ți-a ajuns pentru astăzi, mutrișoară?

– Pot să mă joc afară până la cină?

– Păi... Eu ce primesc?

Era un joc vechi, unul dintre preferatele lor. Chicotind, ea se răsuci în poala lui și îl sărută tare, zgomotos. Încă scâncind din pricina îmbrățișării strânse, fetița o observă pe Natasha.

– Salut!

– Domnișoara Stanislaski ar vrea să vă vadă, dr. Kimball.

Când acesta încuviință din cap, Vera se îndreptă din nou spre bucătărie.

– Bună. Natasha reuși să zâmbească, chiar și atunci când Spence își ridică fiica și se răsuci. Era în continuare afectată de muzică. Încă se revărsa prin ea precum lacrimile. Sper că nu am venit într-un moment prost.

– Nu.

După ce o mai strânse o dată pe Freddie, o lăsă jos, iar aceasta o țâșni imediat spre Natasha.

– Am terminat lecția. Ai venit să te joci?

– Nu, nu de data asta. Neputând să se stăpânească, Natasha se aplecă și o mângâie pe Freddie pe obraz. De fapt, am venit să vorbesc cu tatăl tău. Dar era o lașă, se gândi Natasha dezgustată. În loc să se uite la el, continuă să i se adreseze lui Freddie. Îți place la școală? O ai ca învățătoare pe doamna Patterson, nu-i așa?

– E drăguță. Nici măcar nu a țipat când gândacii scârboși pe care îi colecționează Mikey Towers s-au pierdut prin clasă. Și pot să citesc toată cartea *Go, Dog, Go.*

Natasha se lăsă pe vine, ca să fie la același nivel cu ea.

– Îți place pălăria mea?

Freddie râse, recunoscând replica din cunoscuta carte a lui Dr. Seuss.

– Cel mai mult îmi place partea cu petrecerea.

– Și mie. Îi legă din automatism șiretul lui Freddie. Vei veni curând la magazin, să mă vizitezi?

– Bine. Încântată, Freddie fugi spre ușă. La revedere, domnișoară Stanof... Stanif...

– Tash. Îi făcu cu ochiul lui Freddie. Toți copiii îmi spun Tash.

– Tash.

Freddie rânji când auzi numele, după care plecă.

Natasha ascultă scârțâitul tenișilor lui Freddie pe hol, după care respiră adânc.

– Îmi pare rău că te deranjez acasă, dar mi s-a părut mai... Care era cuvântul? Potrivit, confortabil? Mi s-a părut că ar fi mai bine să vin aici.

– În regulă. Avea privirea rece, neaducând deloc a bărbatul care cântase o muzică atât de tristă și de pasională. Vrei să iei loc?

– Nu. O spuse prea repede, după care își aminti că ar fi fost mai bine să fie amândoi rigid de politicoși. Nu va dura mult. Vreau să-mi cer scuze.

– Oh? Pentru ceva anume?

Privirea i se înflăcără. Îi plăcea să o vadă așa, mai ales că își petrecuse cea mai mare parte din noapte înjurând-o.

– Când greșesc, mă străduiesc să o recunosc. Dar, din moment ce te-ai comportat atât de...

Of, de ce uita mereu limba engleză când era furioasă?

– Fără scrupule? îi sugeră el.

Ea ridică tare din sprânceană.

– Deci, recunoşti.

– Credeam că tu eşti cea care a venit să recunoască ceva. Distrându-se, se aşeză pe braţul unui fotoliu tapiţat cu damasc de un albastru pal. Nu aş vrea să te întrerup.

Era tentată, foarte tentată, să se răsucească pe călcâie şi să iasă cu paşi apăsaţi din casă. Mândria îi era la fel de puternică precum temperamentul. Avea să facă ceea ce venise să facă, după care avea să uite totul.

– Ce am spus despre tine – despre tine şi fiica ta a fost nedrept şi neadevărat. Chiar şi atunci când... mam înşelat cu privire la alte lucruri, ştiam că nu era adevărat. Şi îmi pare foarte rău că am spus-o.

– Îmi dau seama. Surprinse mişcare cu colţul ochiului. Îşi întoarse capul la timp să o vadă pe Freddie alergând spre leagăne. Să uităm toată treaba.

Natasha îi urmări privirea şi se îmbună.

– Chiar este un copil frumos. Sper că o vei lăsa să vină la magazin din când în când.

Tonul vocii ei îl făcu să o privească mai atent. Să fi fost oare dor, sau tristeţe?

– Mă îndoiesc că aş reuşi să o ţin departe. Îţi sunt foarte dragi copiii.

Natasha tresări brusc şi îşi controlă emoţiile.

– Da, bineînţeles. În domeniul meu, este o cerinţă obligatorie. Nu te mai reţin, dr. Kimball.

El se ridică să dea mâna cu ea.

– Spence, o corectă el, strângându-i cu blândeţe degetele. În legătură cu ce altceva te-ai mai înşelat?

Deci nu avea să fie uşor. Pe de altă parte, se gândi Natasha, merita o doză de umilire.

– Am crezut că eşti căsătorit şi am fost foarte furioasă şi insultată când m-ai invitat în oraş.

– Acum mă crezi pe cuvânt că nu sunt căsătorit.

– Nu. Am căutat informaţii la bibliotecă, în *Who's Who*.

El se mai holbă o clipă la ea, după care îşi azvârli capul pe spate şi râse.

– Doamne, ce suflet încrezător! Ai găsit şi alte lucruri interesante?

– Doar lucruri care ţi-ar umfla orgoliul. Încă mă ţii de mână.

– Ştiu. Spune-mi, Natasha, nu ţi-a plăcut de mine în general sau doar pentru că ai crezut că eram căsătorit şi că nu ar fi trebuit să flirtez cu tine?

– Să flirtezi? Aproape că se înecă. Nu era nimic atât de inocent în modul în care mă priveai. Ca şi când...

– Ca şi când...? o încurajă el.

„Ca şi când am fi fost deja iubiţi", se gândi ea şi simţi cum i se încinge pielea.

– Nu mi-a plăcut, spuse ea scurt.

– Deoarece credeai că sunt căsătorit?

– Da. Nu, spuse ea, corectându-se, când îşi dădu seama în ce direcţie ar fi putut să o ia discuţia. Pur şi simplu nu mi-a plăcut.

El îi duse mâna la buze.

– Nu o face, reuşi ea să îngâne.

– Cum ai vrea să te privesc?

– Nu este necesar să mă priveşti deloc.

– Ba este. O simţea din nou, acea pasiune încordată care aştepta să explodeze din celula în care o încuiase ea. Mâine, la curs, vei sta chiar în faţa mea.

– Mă voi transfera.

– Ba nu o vei face. Îşi trecu degetul peste cercelul ei mic şi rotund de aur. Ţi-a plăcut prea mult. Puteam să văd cum se învârt rotiţele în căpşorul tău fabulos. Şi dacă ai face-o, continuă el înainte ca ea să apuce să bolborosească vreun răspuns, m-aş face pur şi simplu de râs în magazinul tău.

– De ce?

– Pentru că eşti prima femeie pe care o doresc de nici nu îmi aduc aminte când.

Un fior de entuziasm îi străbătu şira spinării, ca nişte fulgere în lanţ. Înainte să o poată împiedica, îşi aminti sărutul furtunos pe care îl împărtăşiseră şi se simţi

slăbită. Într-adevăr, o sărutase un bărbat care o dori
Şi care, oricât s-ar fi împotrivit ea, o făcuse şi pe ea
îşi dorească.

Dar fusese un singur sărut, alimentat de dorinţă,
pofida clarului de lună şi a aerului suav. Ştia dureros
bine unde puteau duce astfel de dorinţe.

– Ce aiureală!

– Pură sinceritate, murmură el, fascinat de emoţii
care se perindau în privirea ei întunecoasă. Aşa mi s-
părut cel mai bine, din moment ce am început atât d
prost. Întrucât ai ajuns singură la concluzia că nu sun
căsătorit, nu ar trebui să te simţi insultată pentru c
sunt atras de tine.

– Nu sunt insultată, spuse ea cu grijă. Doar că nu
sunt interesată.

– Mereu îi săruţi pe bărbaţii de care nu eşti interesată?

– Nu te-am sărutat. Îşi smulse mâna din a lui. Tu
m-ai sărutat pe mine.

– Putem repara asta. O trase mai aproape de el. De
data asta, răspunde-mi la sărut.

S-ar fi putut trage din îmbrăţişarea lui. Nu o mai ţi-
nea prizonieră cu braţele, ca data trecută, ci doar o strân-
gea lângă el, încercând să o îndrume. De data aceasta,
buzele lui fură moi, stăruitoare, răbdătoare. Simţi cum
căldura îi năvăleşte în trup ca un drog. Gemând uşor, îşi
duse mâinile în sus pe spatele lui şi se ţinu bine.

Avea impresia că ţinea în mână o lumânare şi simţea
ceara topindu-se încet, pe măsură ce focul ardea în cen-
trul ei. El o simţi cum cedează, puţin câte puţin, până
când îşi desfăcu buzele pentru ale lui, acceptându-l, îm-
biindu-l. Dar chiar şi în timp ce i se dăruia, simţi că înă-
untrul ei se afla un miez puternic, dur, care se opunea,
care se ţinea la distanţă. Nu voia să simtă senzaţiile pe
care i le provoca el.

Nerăbdător, o trase mai aproape. Chiar dacă trupul
ei se potrivi după al lui şi capul îi căzu pe spate într-o
capitulare erotică, o parte din ea rămase în continuare

de neatins. Ceea ce îi dăruia el îi trezea doar pofta pentru şi mai mult.

Nu putea respira când îi dădu drumul. Trebui să se străduiască, prea tare chiar, se gândi Natasha, ca să îşi vină în fire. Dar odată ce o făcu, spuse hotărât:

- Nu vreau să mă implic într-o relaţie.

- Cu mine sau cu nimeni?

- Cu nimeni.

- Bine. Îşi trecu mâna peste părul ei. Va fi mai simplu să te fac să te răzgândeşti.

- Sunt foarte încăpăţânată, bombăni ea.

- Da, am observat. Ce-ar fi dacă ai rămâne să iei cina cu noi?

- Nu.

- În regulă. Te scot la cină sâmbătă seara.

- Nu.

- La 19:30. Te iau de acasă.

- Nu.

- Nu ai vrea să trec pe la magazin sâmbătă după-amiază şi să te fac de râs, nu?

Pierzându-şi de tot răbdarea, Natasha ieşi cu paşi apăsaţi pe uşă.

- Nu înţeleg cum de un bărbat care poate cânta cu atâta sensibilitate poate fi atât de tâmp.

„Probabil e un norocos", se gândi el când uşa se trânti cu zgomot. Rămas din nou singur, îşi dădu seama că fluiera.

capitolul 4

Sâmbetele într-un magazin de jucării erau zgomoto
se, aglomerate și haotice. Așa și trebuiau să fie. Penti
un copil, chiar și cuvântul „sâmbătă" era ceva fermecat
însemna o perioadă magică de douăzeci și patru de o
în care școala era mult prea departe ca să mai fie o pr
blemă. Trebuiau să se dea cu bicicletele, să se joace, s
câștige curse. De când conducea The Fun House, Na
tasha se bucura de zilele de sâmbătă la fel de mult c
clientela ei de-o șchioapă.

Încă o bulină neagră pentru Spence, el fiind mo
tivul pentru care nu se putea bucura de această zi d
sâmbătă.

Îl refuzase, își aminti ea, în timp ce înregistră vânza
rea unui joc Jacks, a trei dinozauri de plastic și a une
sticle cu soluție pentru baloane din spumă. Și vorbis
serios.

Se părea că bărbatul nu înțelegea engleza.

Altminteri, de ce i-ar fi trimis un trandafir roșu? Ș
încă la magazin, dintre toate locurile posibile! se gând
ea acum, încercând să se uite urât la floare. Entuzias
mul romantic al lui Annie fusese imposibil de stăvilit
Chiar și atunci când Natasha ignorase floarea, Annie
salvase, dând fuga peste drum ca să cumpere o vază di
plastic, după care o așezase la loc de onoare pe tejghea.

Natasha încerca din răsputeri să nu se uite la el, s
nu îi atingă petalele închise, dar nu îi era la fel de ușo
să ignore mirosul suav ce plutea înspre ea de fiecare dat
când înregistra o vânzare.

Oare de ce credeau bărbații că puteau îmbuna o fe
meie cu o floare?

Pentru că puteau, recunoscu Natasha, înfrânându-ș
un oftat în timp ce îi aruncă o privire fugară.

Asta nu însemna că avea să iasă la cină cu el. Îşi dădu părul negru pe spate şi numără grămada de penny şi cenţi transpiraţi pe care îi primi de la băiatul familiei Hampston pentru achiziţia lui lunară a unei cărţi cu benzi desenate. Viaţa ar trebui să fie atât de simplă, se gândi ea, în timp ce băiatul ieşi în goană ţinând în mână cele mai recente aventuri ale Comandantului Zark. La naiba, chiar era aşa de simplă. Respiră adânc şi îşi întări hotărârea. Viaţa ei chiar era aşa de simplă, indiferent cum încerca Spence să o complice. Ca să dovedească acest lucru, intenţiona să se ducă acasă, să facă o baie fierbinte, după care să îşi petreacă restul serii întinsă pe canapea, vizionând un film vechi şi mâncând popcorn.

Fusese isteţ. Plecă de la tejghea şi se duse pe următorul culoar, ca să arbitreze o ceartă aprigă între fraţii Freedmont referitor la jucăria pe care ar fi trebuit să îşi cheltuiască resursele comasate. Se întrebă dacă stimatul profesor nu privea cumva relaţia lor – adică non-relaţia lor, se corectă ea – ca pe un meci de şah. Mereu fusese prea nesăbuită ca să câştige la acest joc, dar avea sentimentul că Spence urma să joace cu răbdare şi iscusinţă. Nu prea conta, oricum. Dacă trăia cu impresia că urma să fie uşor să îi dea şah mat, avea să rămână surprins.

În a doua oră de curs, Spence se purtase genial: nu se uitase nici măcar o dată la ea mai mult ca la oricare alt student al lui; îi răspunsese pe acelaşi ton pe care îl folosise cu alţii. Într-adevăr, un jucător foarte răbdător.

Apoi, chiar pe când se relaxase, îi dăduse acel prim trandafir roşu la ieşirea din sala de clasă. O mutare foarte deşteaptă din partea lui, să îi atace regina.

Dacă ar fi avut câtuşi de puţin coloană vertebrală, se gândi Natasha acum, l-ar fi aruncat pe jos şi l-ar fi călcat în picioare. Dar nu o făcuse, iar acum trebuia să se lupte ca să fie tot timpul cu o mutare înaintea lui. Pentru că o prinsese cu garda lăsată, îşi spuse Natasha. La fel se întâmplase şi cu trandafirul care îi fusese livrat la magazin în dimineaţa aceasta.

Dacă avea să continue așa, oamenii urmau să înc
pă să vorbească. Într-un oraș de mărimea aceea, lucru
le noi, cum ar fi trandafirii roșii, treceau de la sesiun
de bârfă din magazin la cele din pub, de la cele din p
la cele de pe verandă și de la cele de pe verandă la c
din curtea din spatele casei. Trebuia să găsească un m
prin care să îi pună capăt. Momentan, nu îi venea
minte nici o opțiune mai bună decât să ignore situ
ția. Să îl ignore pe Spence, adăugă ea. Ar fi vrut să
poată face.

Concentrându-se din nou pe problema cu care
confrunta la momentul respectiv, Natasha îi prin
pe fiecare dintre băieții Freedmont certăreți cu cap
la subraț.

– Ajunge. Dacă continuați să vă faceți idioți și... cu
ați mai zis?

– Tâmpit, îi spuse cel mai înalt dintre băieți plin
satisfacție.

– Așa, tâmpit. Nu rezistă și memoră cuvântul. Ăsta
bun. Dacă continuați așa, îi voi spune mamei voastre
nu vă mai lase să veniți aici timp de două săptămâni.

– Haide, Tash.

– Asta înseamnă că toți ceilalți vor vedea toate ar
colele înfricoșătoare pe care le voi primi de Hallowee
înaintea voastră. Le dădu timp să priceapă amenințar
și îi strânse rapid de gât. Deci, vă voi da o sugestie. Da
cu banul și hotărâți dacă să cumpărați mingea sau set
de magie. Ce nu primiți acum, cereți de Crăciun. Vi
pare o idee bună?

Băieții, aflați de-o parte și de cealaltă a ei, se privi
cu o grimasă.

– Destul de bună.

– Ba nu, trebuie să spuneți că e foarte bună, sau v
ciocnesc capetele.

Plecă și îi lăsă să se certe cu privire la ce monedă
folosească pentru azvârlirea fatală.

- Ţi-ai ratat vocaţia, comentă Annie când fraţii ieşiră în fugă din magazin cu mingea de fotbal.

- Cum adică?

- Ar trebui să lucrezi pentru Naţiunile Unite. Făcu semn cu capul spre vitrină; băieţii îşi pasau mingea de la unul la altul în timp ce înaintau pe stradă. Fraţii Freedmont sunt printre cei mai dificili.

- Mai întâi îi fac să se teamă de mine, după care le ofer o cale de ieşire demnă.

- Vezi? Clar eşti făcută pentru Naţiunile Unite.

Natasha râse şi clătină din cap.

- Problemele altora sunt cel mai uşor de rezolvat.

Îmbunându-se, aruncă din nou o privire fugară spre trandafir. În momentul respectiv, tot ce îşi dorea era să apară cineva care să îi rezolve ei problema.

O oră mai târziu, simţi cum o trage cineva de tivul fustei.

- Salut.

- Freddie, salut. Îşi trecu degetul peste o fundă care încerca să ţină în loc părul rebel al lui Freddie. Era legată din panglica albastră pe care Natasha i-o dăduse la prima ei vizită. Ce drăguţă eşti astăzi.

Freddie se lumină la faţă, ca de la femeie la femeie.

- Îţi place cum sunt îmbrăcată?

Natasha se uită la salopeta de blugi evident nouă, măsurând-o ostentativ din priviri.

- Îmi place foarte mult. Am şi eu una exact aşa.

- Chiar ai? De când Freddie se hotărâse să o transforme pe Natasha în cea mai recentă eroină a ei, cel mai mult îi făcuse plăcere să audă asta. Tati mi-a luat-o.

- Ce drăguţ! Fără să vrea, Natasha se uită în magazin după el. El te-a, ăăă, adus astăzi?

- Nu, Vera m-a adus. Ai spus că putem să ne uităm doar.

- Sigur că da. Mă bucur că ai venit.

Şi chiar se bucura, îşi dădu seama Natasha. Aşa cu era dezamăgită, în mod stupid, de faptul că Freddie venise cu tăticul ei.

– Nu am voie să ating nimic. Freddie îşi vârî degete care o mâncau în buzunare. Vera mi-a spus că ar treb să privesc cu ochii, nu cu mâinile.

– E un sfat foarte bun. Şi Natasha nu s-ar fi supăr ca şi alţi părinţi să le dea astfel de sfaturi copiilor lor degete sprintene. Dar este în regulă să atingi anumi lucruri. Trebuie doar să mă întrebi.

– În regulă. O să mă înscriu în Clubul Cercetaşel şi-o să primesc uniformă şi toate alea.

– Ce minunat! Vei veni să-mi arăţi şi mie?

Faţa lui Freddie aproape că se aprinse de încântare

– În regulă. Are şi pălărie şi voi învăţa cum să fac pe ne şi suporturi pentru lumânări şi tot felul de lucrur O să-ţi fac şi ţie ceva.

– Mi-ar plăcea.

Aranjă funda care stătea şui a lui Freddie.

– Tati mi-a spus că vei lua cina cu el într-un restau rant în seara asta.

– Păi, eu...

– Nu-mi plac restaurantele prea tare, cu excepţia pi zei, aşa că voi rămâne acasă, iar Vera va pregăti tortill pentru mine şi JoBeth. Şi putem mânca în bucătărie.

– Sună drăguţ.

– Dacă nu-ţi place restaurantul, te poţi întoarce l noi şi poţi mânca şi tu cu noi. Vera pregăteşte mere multă mâncare.

Oftând uşor, neajutorată, Natasha se aplecă să îi leg şiretul lui Freddie.

– Mulţumesc.

– Părul tău miroase frumos.

Pe jumătate îndrăgostită, Natasha se aplecă ma aproape şi îl mirosi pe al lui Freddie.

– Şi al tău.

Fascinată de cârlionții Natashei, Freddie întinse mâna și o atinse pe păr.

– Aș vrea să am părul ca tine, spuse ea. Al meu e ca lâna de vacă, adăugă ea, citând-o pe mătușa ei, Nina.

Natasha îi zâmbi și mângâie șuvițele de păr fragile de pe fruntea lui Freddie.

– Când eram micuță, puneam un îngeraș în vârful bradului de Crăciun, în fiecare an. Era foarte frumoasă și avea părul exact ca tine.

Freddie se îmbujoră de plăcere.

– Ah, aici erai. Vera veni târșâindu-și picioarele pe culoarul aglomerat, cu o geantă mare de paie pe un braț și una din pânză pe celălalt. Haide, vino, trebuie să ne întoarcem acasă, înainte ca tatăl tău să creadă că ne-am pierdut. Îi întinse mâna lui Freddie și o salută din cap pe Natasha. Bună ziua, domnișoară.

– Bună ziua. Curioasă, Natasha ridică din sprâncenă. Ochii aceia mici și închiși la culoare o măsurau din nou din priviri și categoric o considerau nepotrivită, se gândi Natasha. Sper că o veți aduce pe Freddie din nou cât mai curând, să ne viziteze.

– Vom vedea. Este la fel de greu pentru un copil să reziste unui magazin de jucării precum îi este unui bărbat să îi reziste unei femei frumoase.

Vera o conduse pe Freddie pe culoar, fără să se uite înapoi, în timp ce fetița făcu cu mâna și zâmbi larg peste umăr.

– Ei bine, murmură Annie scoțând capul de după colț. Ce-a fost asta?

Zâmbind deloc amuzată, Natasha își împinse o agrafă de păr la locul ei.

– Dacă ar fi să ghicesc, aș spune că femeia crede că am pus ochii pe angajatorul ei.

Annie pufni pe nas, într-o manieră deloc demnă de o doamnă.

– De fapt, angajatorul ei a pus ochii pe tine. De-aș fi și eu așa de norocoasă. Oftă doar puțin invidioasă.

Acum că știm că tipul nou și arătos din cartier nu e căsătorit, toate sunt bune și frumoase. De ce nu m spus că ieși cu el?

– Pentru că nu ies cu el.

– Dar am auzit-o pe Freddie spunând...

– M-a invitat în oraș, clarifică Natasha. Am refuzat

– Înțeleg. După o pauză scurtă, Annie își înclină c pul într-o parte. Când ai avut accidentul?

– Accidentul?

– Da, cel în urma căruia ai rămas cu leziuni cerebrale

Natasha râse, chipul ei înseninându-se, apoi se î dreptă spre partea din față a magazinului.

– Vorbesc serios, spuse Annie, imediat ce mai avus seră parte de cinci minute libere. Dr. Spencer Kimba este superb, singur... Se aplecă peste tejghea și miro trandafirul. Fermecător. De ce nu pleci mai repede c să te ocupi de probleme reale, cum ar fi ce anume v purta diseară?

– Știu cum mă îmbrac diseară. În halatul de baie.

Annie rânji fără să vrea.

– Nu crezi că grăbești puțin lucrurile? Cred că ar tre bui să aștepți măcar până la a treia întâlnire înainte s porți halatul de baie.

– Nu va exista nici măcar o primă întâlnire.

Natasha îi zâmbi următorului client și înregistră vânzare.

Mai dură patruzeci de minute înainte ca Annie s revină la subiectul cu pricina:

– De ce anume ți-e teamă, mai exact?

– De Fisc.

– Tash, vorbesc serios.

– Și eu. Agrafele de păr îi slăbiseră din nou, așa c renunță și le scoase de tot. Orice persoană de afacer din America se teme de Fisc.

– Vorbim despre Spence Kimball.

– Ba nu, o corectă Natasha. Tu vorbești despre Spen ce Kimball.

- Credeam ca suntem prietene.

Surprinsă de tonul lui Annie, Natasha se opri din aranjat cursa de maşini pe care vizitatorii ei de sâmbătă o distruseseră.

- Chiar suntem. Doar ştii că suntem.

- Prietenele vorbesc una cu cealaltă, Tash, îşi fac confidenţe, cer sfaturi. Pufnind, Annie îşi vârî mâinile în buzunarele blugilor ei largi. Uite ce este, ştiu că ai păţit ceva înainte să vii aici, lucruri pe care încă le cari după tine, dar despre care nu vorbeşti niciodată. M-am gândit că eram o prietenă mai bună dacă nu te întreb despre ele.

Oare fusese chiar atât de evidentă? se întrebă Natasha. În tot acest timp, fusese convinsă că îngropase trecutul şi toate lucrurile aferente lui - că le îngropase adânc. Simţindu-se puţin neajutorată, o atinse pe Annie pe mână.

- Mulţumesc.

Ridicând nepăsătoare din umeri, Annie se întoarse şi încuie uşa din faţă. Magazinul se golise acum, iar din aglomeraţia din după-amiaza aceea rămase doar ecoul.

- Îţi aminteşti când m-ai lăsat să plâng pe umărul tău după ce m-a părăsit Don Newman?

Natasha îşi strânse buzele, până deveniră doar o linie subţire.

- Nu merita să plângi după el.

- Mi-a plăcut să plâng după el, îi răspunse Annie zâmbind rapid, amuzată. Aveam nevoie să plâng şi să ţip, şi să gem, şi să mă îmbăt puţin. Mi-ai fost alături, spunând toate acele lucruri superbe, groaznice, despre el.

- Aia a fost partea uşoară, îşi aminti Natasha. Era un tâmpit.

Era foarte încântată că putea folosi insulta băiatului Freedmont.

- Da, dar era un tâmpit care arăta grozav. Annie îşi permise un scurt moment de aducere aminte. În orice

caz, m-ai ajutat să trec de acel moment dur, până m-am convins că mi-era mai bine fără el. În schimb, tu nu ai avut niciodată nevoie de umărul meu, Tash, pentru că nu ai lăsat nici un tip să treacă de asta.

Ridică o mână şi îşi apăsă palma de aer.

Amuzată, Natasha se sprijini cu spatele de tejghea.

– Şi ce anume ar fi aia?

– Marele Câmp de Forţă Stanislaski, îi spuse Annie. Garantat să alunge orice mascul cu vârsta între douăzeci şi cinci şi cincizeci de ani.

Natasha ridică o sprânceană, nefiind sigură dacă mai era sau nu amuzată.

– Nu-mi dau seama dacă încerci să mă flatezi sau să mă insulţi.

– Nici una dintre ele. Ascultă-mă puţin, bine? Annie respiră adânc, ca să nu se grăbească să îi spună câteva lucruri despre care considera că trebuiau luate pas cu pas. Tash, te-am văzut alungând tipi cu mai puţin efort decât ai fi depus ca să alungi un ţânţar. Şi la fel de automat, adăugă ea, când Natasha nu spuse nimic. O faci într-o manieră foarte plăcută, dar şi foarte categorică. Nu te-am văzut niciodată gândindu-te măcar preţ de o secundă la vreun bărbat după ce i-ai arătat politicos uşa. Ba chiar te-am admirat pentru asta, pentru că erai atât de sigură pe tine, te simţeai atât de bine în pielea ta, încât nu aveai nevoie de o întâlnire sâmbăta seara ca să îţi menţii orgoliul pe linia de plutire.

– Nu sunt sigură de mine, murmură Natasha. Doar apatică atunci când vine vorba de relaţii.

– În regulă, încuviinţă Annie lent. Pot accepta asta. Dar de data asta, lucrurile stau diferit.

– Ce anume?

Natasha se duse după tejghea şi începu să calculeze vânzările din ziua aceea.

– Vezi? Ştii că îi voi menţiona numele şi asta te face să te agiţi.

– Nu mă agit, minţi Natasha.

- Ai fost agitată, țâfnoasă și distrasă încă de când a intrat Kimball în magazin, cu câteva săptămâni în urmă. De mai bine de trei ani, nu te-am văzut gândindu-te la vreun bărbat mai mult de cinci minute. Până acum.

- Asta doar pentru că el este mai enervant ca majoritatea.

Annie îi aruncă o privire subtilă, iar Natasha se dădu bătută.

- Bine, este... ceva acolo, recunoscu ea. Dar nu sunt interesată.

- Îți este teamă să fii interesată.

Natashei nu îi plăcea cum suna asta, dar se forță să alunge gândul.

- E același lucru.

- Ba nu este. Annie își puse mâna peste a Natashei și o strânse. Uite ce este, nu te împing spre tipul ăsta. Din câte știu eu, se prea poate să își fi ucis soția și să o fi îngropat în grădina de trandafiri. Spun doar că nu vei fi împăcată cu tine însăți până nu vei înceta să te mai temi.

Annie avea dreptate, se gândi Natasha mai târziu, în timp ce stătea pe pat, cu bărbia sprijinită pe mână. Era țâfnoasă, era distrasă. Și îi era teamă. Nu de Spence, se liniști ea în sinea ei. Nici un bărbat nu avea să o mai înspăimânte vreodată. Dar îi era teamă de sentimentele pe care i le stârnea el. Sentimente uitate, nedorite.

Oare însemna că nu își mai controla emoțiile? Nu. Oare însemna că avea să se poarte irațional, impulsiv, doar pentru că nevoile și dorințele se strecuraseră din nou în viața ei? Nu. Oare însemna că avea să se ascundă în camera ei, temându-se să dea ochii cu un bărbat? Mai mult ca sigur că nu.

Îi era teamă doar pentru că încă nu se pusese pe sine la încercare, se gândi Natasha, îndreptându-se spre dulap. Așa că, în seara aceasta avea să ia cina cu dr. Kimball cel insistent și să își dovedească faptul că era puternică

şi perfect capabilă să se împotrivească unei atracţii tr
toare, după care să revină la normal.

Natasha se încruntă când îşi privi garderoba. Cu
mişcare neliniştită din umeri, scoase o rochie scu
pentru ocazii festive de un albastru-închis, prevăzută
o curea cu ştrasuri. Nu că s-ar fi îmbrăcat pentru el.
era chiar irelevant. Era una dintre rochiile ei prefera
se gândi Natasha în timp ce se dezbrăcă de halat, şi
reori avea ocazia să poarte şi altceva în afară de hain
de lucru.

Spence bătu la uşă la 19:28 fix. Natasha se detestă
sinea ei pentru că privea nerăbdătoare la ceas. Îşi reap
case rujul de două ori, îşi verificase de nenumărate o
conţinutul poşetei şi îşi dori cu ardoare să nu se sim
atât de emoţionată.

Se purta ca o adolescentă, îşi spuse Natasha în tim
ce se îndreptă spre uşă. Urmau doar să ia cina împre
nă, prima şi ultima pe care intenţiona să o ia cu el. Iar
era doar un bărbat, adăugă ea, deschizând uşa.

Un bărbat scandalos de atrăgător.

Reuşi să se gândească doar la cât de minunat arăt
cu părul pieptănat pe spate şi acel semi-zâmbet în pi
vire. Nu îi trecuse niciodată prin minte că un bărb
îmbrăcat la costum şi cravată ar fi putut fi atât de sex
încât să i se pună un nod în stomac.

– Bună.

Îi întinse încă un trandafir.

Natasha aproape că oftă. Ce păcat că costumul c
un gri fumuriu nu îl făcea să pară mai profesoral. Îmb
nându-se puţin, îşi duse bobocul de trandafir la obraz

– Nu trandafirii m-au făcut să mă răzgândesc.

– În legătură cu ce anume?

– Cu a lua cina cu tine.

Se dădu în spate, hotărând că nu avea de ales dec
să îl lase să intre în casă până punea floarea în apă.

Chiar atunci el zâmbi, larg, şi o exasperă prin faptul că arăta atât de fermecător şi de arogant în acelaşi timp.

- Dar de ce te-ai răzgândit, atunci?

- Mi-e foame. Îşi puse haina scurtă de catifea pe braţul canapelei. Îl pun în apă. Te poţi aşeza, dacă doreşti.

Nu avea de gând să cedeze câtuşi de puţin, se gândi Spence privind-o cum se îndepărtează. Ciudat era însă că asta o făcea şi mai interesantă. Respiră adânc, clătinând din cap. Incredibil. Când fusese convins că nimic nu mirosea mai sexy ca săpunul, ea se parfumase cu ceva care îl făcea să se gândească la miezul nopţii şi visori romantice.

Hotărând că era mai sigur pentru el să se gândească la alte lucruri, studie camera. Natasha prefera culori vii, se gândi el, observând pernele de culoarea smaraldului şi albastre-verzui de pe canapeaua de un albastru ca safirul. Lângă aceasta se afla o urnă de alamă enormă, plină cu pene de păun mătăsoase. Peste tot prin cameră erau aşezate lumânări de diverse mărimi şi nuanţe, aşa că încăperea mirosea romantic, a vanilie, iasomie şi gardenie. Un raft din colţ era plin cu cărţi pe diverse teme, de la ficţiune populară la literatură clasică, trecând prin reparaţii casnice pentru începători. Mesele erau pline cu mementouri, fotografii înrămate, buchete uscate, statuete fanteziste inspirate din poveşti. Văzu o casă din turtă dulce cât mâna lui de mare, o fetiţă îmbrăcată ca Scufiţa Roşie, un purceluş uitându-se pe fereastra unei căsuţe de paie minuscule, o femeie frumoasă ţinând în mână un singur pantof de sticlă.

Ponturi practice despre instalaţii, culori pasionale şi poveşti, se gândi el, atingând cu degetul pantoful de sticlă minuscul. Era o combinaţie la fel de curioasă şi de contrariantă precum femeia în sine. Când o auzi revenind în cameră, Spence se întoarse.

- Sunt frumoase, spuse el, arătând spre una dintre figurine. Freddie ar face ochii cât cepele.

– Mulţumesc. Fratele meu le confecţionează.

– Le confecţionează? Fascinat, Spence luă casa d turtă dulce şi o studie mai îndeaproape. Era sculpta în lemn polizat, apoi pictată cu migală, astfel încât fi care băţ de lemn dulce şi fiecare acadea să pară num bune de mâncat. E incredibilă. Rareori ţi-e dat să ve atâta măiestrie.

Indiferent ce rezerve ar fi avut până atunci, se îmb nă faţă de el şi traversă camera, alăturându-i-se.

– Ciopleşte şi sculptează de când era copil. Cândv arta lui va fi expusă în galerii şi muzee.

– Ar trebui să fie deja.

Sinceritatea din vocea lui atinse cel mai vulnerab punct al ei: dragostea pentru familie.

– Nu e aşa de uşor. E tânăr, încăpăţânat şi mândr aşa că îşi păstrează slujba actuală, unde bate cu cioc nul în lemn, în loc să îl cioplească, pentru a aduce ba familiei. Dar într-o zi... Privi colecţia şi zâmbi. Le fa pentru mine, pentru că m-am chinuit să învăţ să cite în engleză dintr-o carte cu poveşti pe care o găsisem cutiile cu lucruri pe care ni le dăruiseră cei de la biseri atunci când am ajuns în New York. Imaginile erau foa te drăguţe şi îmi doream nespus să aflu poveştile care însoţeau.

Se opri, jenată că spusese aşa ceva.

– Ar trebui să mergem.

El încuviinţă doar din cap, deja hotărât să o desco să până avea să îi spună mai multe.

– Ar trebui să-ţi iei haina pe tine. O ridică de pe c napea. Se răceşte.

Restaurantul pe care îl alesese se afla la scurtă d tanţă de mers cu maşina, pe unul dintre dealurile împ durite cu vedere înspre râul Potomac. Dacă Natasha fi încercat să ghicească, ar fi spus că Spence prefera u fundal liniştit, elegant şi o servire discretă şi rapidă. timp ce bea primul pahar de vin, îşi spuse să se relaxe şi să se simtă bine.

- Freddie a trecut pe la magazin astăzi.

- Am auzit. Amuzat, Spence ridică paharul de vin. Vrea să își încrețească părul.

Privirea nelămurită a Natashei se transformă într-un zâmbet; își atinse părul cu mâna.

- O, ce drăguț!

- Este ușor de spus pentru tine. Eu tocmai ce am început să mă pricep la codițe împletite.

Spre surprinderea ei, Natasha și-l imagină cu ușurință împletind cu răbdare codițele moi, de un blond-deschis, ale fetiței.

- E frumoasă. Imaginea cu el ținând-o pe fetiță în poală, la pian, îi apăru din nou în minte. Are ochii tăi.

- Nu te uita, murmură Spence, dar cred că mi-ai făcut un compliment.

Simțindu-se stânjenită, Natasha ridică meniul.

- Ca să mai atenuez lovitura, îi spuse ea, sunt pe cale să recuperez faptul că azi am sărit peste prânz.

Ținându-se de cuvânt, comandă cu generozitate. Atât timp cât mânca, se gândi Natasha, interludiul avea să se deruleze lin. La aperitive, avu grijă să conducă conversația înspre subiecte pe care le atinseseră la curs. Discutară cu lejeritate despre muzica de la sfârșitul secolului al cincisprezecelea, cu armoniile ei în patru părți și muzicienii itineranți. Spence aprecia curiozitatea și interesul ei adevărate, dar era la fel de hotărât să exploreze și arii mai personale.

- Spune-mi despre familia ta.

Natasha își vârî în gură o bucățică de homar fierbinte îmbibată în unt, savurând aroma delicată, aproape decadentă.

- Sunt cea mai mare din patru copii, începu ea, după care își dădu brusc seama că el se juca ușor cu degetele pe fața de masă. Își trase mâna să nu poată ajunge la ea.

În urma manevrei ei, el ridică paharul, ca să își ascundă un zâmbet.

– Sunteţi toţi spioni?

În ochii ei luminaţi de lumânare apăru şi o scânt de irascibilitate.

– Cu siguranţă că nu.

– Mă întrebam, întrucât pari foarte reticentă în a v bi despre ei. Se aplecă sobru înspre ea şi adăugă: Spun „Prinde-i pe Moose şi Squirrel".[1]

Buzele Natashei tremurară, după care cedă şi râse.

– Nu. Îşi întinse din nou homarul în unt topit, glaz rându-l lent, bucurându-se de miros, apoi de gust şi c textură. Am doi fraţi şi o soră. Părinţii mei încă locuie în Brooklyn.

– De ce te-ai mutat aici, în Virginia de Vest?

– Am vrut o schimbare. Ridică un umăr. Tu nu?

– Ba da. Un rid uşor îşi făcu apariţia între sprâncen le lui în timp ce o studie. Ai spus că erai cam de vârst lui Freddie când ai venit în Statele Unite. Îţi aminteş multe despre viaţa ta dinainte de a veni aici?

– Bineînţeles că da. Din cine ştie ce motiv, Natash simţi că Spence se gândea mai mult la fiica lui decât l amintirile ei despre Ucraina. Mereu am crezut că im presiile pe care ni le formăm în acei primi ani de viaţ durează cel mai mult. De bine, de rău, ne ajută să n formăm ca persoane. Preocupată, se apropie de el, zâm bindu-i, şi adăugă: Spune-mi, când te gândeşti la cu erai la vârsta de cinci ani, ce îţi aminteşti?

– Cum stăteam la pian şi studiam portative. Amint rile erau atât de clare, că aproape izbucni în râs. Cu miroseam trandafiri de seră şi priveam la zăpada de af ră. Eram nehotărât dacă să termin de exersat sau dacă s mă duc în parc să mă bat cu bulgări cu dădaca.

– Cu dădaca, repetă Natasha, dar mai degrabă c un chicotit, decât cu un surâs dispreţuitor, observ el. Îşi cuprinse bărbia cu mâinile, se apropie de e

[1] Personaje din desenul animat *The Rocky and the Bullwinkle Sho* (n.red.)

adelenindu-l cu jocul de lumină și umbră de pe chipul ei. Și ce-ai făcut?

– Ambele.

– Ce copil responsabil!

El își trecu un deget peste încheietura mâinii ei, ceea ce, surprinzător, o făcu să se înfioare. Îi simți pulsul lu-ând-o razna înainte ca ea să își tragă mâna.

– Tu ce îți amintești de pe vremea când aveai cinci ani?

Nervoasă din pricina reacției ei, era hotărâtă să nu îi dea nici un semn. Doar ridică din umeri.

– Cum tatăl meu aducea lemne pentru foc, cu părul și haina acoperite de zăpadă. Bebelușul plângând – cel mai mic frate al meu. Mirosul pâinii pe care o copsese mama. Cum mă prefăceam că dorm în timp ce îl ascultam pe tata vorbindu-i mamei despre evadarea lor.

– Ți-era frică?

– Da. Privirea i se înceţoșă când își aminti. Nu privea deseori la trecut, nu avea deseori nevoie să o facă. Dar când o făcea, nu își amintea lucrurile ca niște vise vechi serbede, ci limpede precum cristalul. O, da. Foarte tare, adăugă ea. Mai mult decât îmi va mai fi vreodată.

– Vrei să îmi povestești despre asta?

– De ce?

Avea ochii întunecați și ațintiți pe chipul ei.

– Pentru că aș vrea să înțeleg.

Dădu să se eschiveze, ba chiar își alesese cuvintele potrivite pentru asta. Dar amintirea îi rămăsese prea vie în minte.

– Am așteptat până la primăvară și am luat cu noi doar lucrurile pe care le puteam căra. Nu am spus nimănui, absolut nimănui, și am pornit-o la drum cu căruța. Tata a spus că ne duceam în vizită la sora mamei noastre, care locuia în vest. Dar cred că unii știau, cei care ne-au privit plecând cu fețe obosite și ochii mari. Tata avea documente, falsuri de slabă calitate, dar avea o hartă și spera să îi evităm pe grăniceri.

– Şi aveai doar cinci ani?

– Aproape şase pe atunci. În timp ce se gândea, îşi trecu degetul roată peste gura paharului. Mikhail avea patru pe cinci ani, Alex doar doi. Noaptea, dacă puteam risca să facem focul, ne aşezam roată în jurul lui, iar tata ne spunea poveşti. Acelea erau nopţile bune. Adormeam ascultându-i vocea şi mirosind fumul de la foc. Am trecut munţii în Ungaria. Ne-a luat nouăzeci şi trei de zile.

Nici nu îşi imagina cum fusese pentru ei, nici măcar când vedea acest lucru reflectat foarte clar în ochii ei. Natasha vorbea încet, dar emoţiile erau prezente, conferindu-i consistenţă. Gândindu-se la fetiţa de atunci, o apucă de mână şi aşteptă ca ea să continue.

– Tatăl meu plănuise totul ani de zile. Poate că visase la asta toată viaţa. Cunoştea nume, oameni care iar fi ajutat pe dezertori. Era în timpul Războiului Rece, dar eram prea tânără ca să înţeleg. Înţelegeam teama pe care o simţeau părinţii noştri şi ceilalţi care ne-au ajutat. Din Ungaria am fost transportaţi ilegal în Austria. Biserica ne-a sponsorizat, ne-a adus în America. A durat multă vreme până nu am mai aşteptat să vină poliţia după tatăl meu.

Reveni în prezent, jenată că vorbise despre aceste lucruri, surprinsă să îşi dea seama că el o ţinea ferm de mână.

– E mult de suportat pentru un copil.

– Îmi amintesc şi primul hot-dog pe care l-am mâncat. Zâmbi şi îşi apucă din nou paharul cu vin. Nu vorbea niciodată despre acele vremuri, niciodată. Nici măcar cu membrii familiei. Acum că o făcuse, cu el, simţea nevoia disperată de a schimba subiectul. Şi ziua în care tatăl ne-a adus primul televizor. Nici un fel de copilărie, nici măcar cel cu dădace, nu este complet sigur. Dar creştem. Acum sunt femeie de afaceri, iar tu eşti un compozitor respectat. De ce nu compui? Îi simţi

degetele încordându-i-se peste ale ei. Îmi pare rău, adăugă ea rapid. Nu trebuia să întreb.

– Este în regulă. Ea îi simţi degetele relaxându-i-se din nou. Nu compun pentru că nu pot.

Natasha ezită, după care cedă impulsului:

– Îţi cunosc muzica. Ceva atât de intens nu se estompează.

– Nu a prea contat în ultimii doi ani. Doar recent a început să conteze din nou.

– Nu fi răbdător.

Când el zâmbi, ea clătină din cap, cu o mişcare deopotrivă nerăbdătoare şi regală. De data asta, ea îl strângea pe el de mână, tare, cu forţă.

– Nu, vorbesc serios. Oamenii spun mereu „la momentul potrivit", „când am dispoziţia potrivită", „la locul potrivit". Ani întregi sunt irosiţi aşa. Dacă tatăl meu ar fi aşteptat până am mai fi crescut sau până călătoria ar fi fost mai sigură, poate că încă am fi în Ucraina. Sunt lucruri care ar trebui apucate cu ambele mâini şi însuşite. Viaţa poate fi foarte, foarte scurtă.

Simţea caracterul imperios al felului în care îl ţinea strâns de mâini. Şi putea vedea şi umbra de regret din privirea ei. Motivul din spatele ambelor îl intriga la fel de mult precum cele spuse de ea.

– S-ar putea să ai dreptate, zise el încet, după care îi duse palma la buze. Aşteptarea nu este întotdeauna cel mai bun răspuns.

– Se face târziu. Natasha îşi trase mâna, după care o strânse pumn în poală. Cu toate acestea, simţi un fior de căldură traversându-i braţul. Ar trebui să plecăm.

Era din nou relaxată când el o conduse la uşă. În timpul drumului scurt cu maşina până acasă, o făcuse să râdă povestindu-i de intrigile puse la cale de Freddie ca să îl facă să accepte o pisicuţă.

– Cred că a fost foarte isteţ din partea ei să decupeze imagini cu pisici dintr-o revistă ca să-ţi facă un poster.

Se răsuci şi se lăsă pe spate pe uşa de la intrare. O vei lăsa să-şi ia una?

– Încerc să nu fiu un papă-lapte.

Natasha zâmbi doar.

– Casele vechi şi mari ca a ta se cam umplu de şoareci iarna. De fapt, într-o casă de mărimea aceea, cel mai înţelept ar fi să iei doi pisoiaşi de la JoBeth.

– Dacă Freddie îmi vine cu replica asta, voi şti exact de unde i-a venit ideea. Răsuci un cârlionţ al Natashei pe după degete. Iar tu ai un test săptămâna viitoare.

Natasha ridică din sprâncene.

– Şantaj, dr. Kimball?

– Bineînţeles.

– Intenţionez să trec cu brio testul tău şi sunt destul de convinsă că Freddie te-ar putea convinge singură să adopţi toţi pisoiaşii, dacă ar vrea.

– Doar pe cel micuţ şi gri.

– Ai fost deja să îi vezi.

– De vreo două ori. Nu mă inviţi înăuntru?

– Nu.

– În regulă. O cuprinse cu braţele de după talie.

– Spence...

– Îţi urmez pur şi simplu sfatul, murmură el, trecându-şi buzele peste maxilarul ei. Să nu fiu răbdător. O trase mai aproape; îşi trecu gura peste lobul urechii ei. Îmi însuşesc ceea ce îmi doresc. O zgârie uşor cu dinţii peste buza de jos. Nu irosesc timpul.

După care îi zdrobi gura cu a lui. Simţi o aromă uşoară de vin pe buzele ei şi ştiu că s-ar fi putut îmbăta doar dintr-atât. Aromele ei erau bogate, exotice, îmbătătoare. Precum semnele subtile ale toamnei din aer, îl făcea să se gândească la focuri fumegânde, la ceaţă mişcătoare. Iar trupul ei se apăsa deja nerăbdător de al lui, într-un moment de recunoaştere instantanee.

Pasiunea nu înflori, nu şuşoti. Ci explodă, încât până şi aerul din jurul lor păru să se cutremure din pricina ei.

Îl făcea să se simtă nesăbuit. Fără să își dea seama ce anume îi murmurase, își trecu rapid buzele peste chipul ei, întorcându-se mereu la gura ei încinsă, înfometată. O mângâie cu duritate.

Natasha își simți capul învârtindu-i-se. Măcar de ar fi putut să creadă că era din pricina vinului. Dar știa că el și numai el o făcea să se simtă amețită, confuză și disperată. Voia să fie atinsă. De el. Gemu fără aer și își lăsă capul să îi cadă pe spate, iar el o sărută nestăpânit pe gât.

Sigur era greșit să se simtă așa. Temeri și îndoieli vechi se învolburară în interiorul ei, lăsând în urma lor goluri ce implorau să fie umplute. Iar când se umplură cu o plăcere lichidă, sclipitoare, sentimentul de teamă crescu și mai mult.

– Spence. Își înfipse degetele în umerii lui; în ea se purta un război între nevoia de a-l opri și dorința de nestăvilit de a continua. Te rog.

La fel de zdruncinat ca ea, el aşteptă o clipă, îngropându-și fața în părul ei.

– Se întâmplă ceva cu mine de fiecare dată când sunt cu tine. Nu-mi pot explica.

Își dorea din răsputeri să îl strângă în brațe, dar se forță în schimb să își coboare brațele pe lângă corp.

– Nu poate continua așa.

El se îndepărtă, doar cât să îi poată cuprinde fața cu mâinile. Natasha se îmbujorase de la răceala serii și căldura pasiunii.

– Și dacă aș vrea să opresc ce se întâmplă, deși clar nu vreau asta, tot nu aș putea să o fac.

Ea îl privi în ochi și încercă să nu se lase emoționată de modul blând în care el îi cuprinsese fața.

– Vrei să te culci cu mine.

– Da. Nu știa dacă voia să râdă sau să o înjure pentru că era atât de directă. Dar nu e chiar așa de simplu.

– Sexul nu e niciodată simplu.

El mijì ochii.

- Nu mă interesează să fac sex cu tine.
- Tocmai ce-ai spus...
- Vreau să fac dragoste cu tine. Este o diferenţă.
- Nu aleg să romanţez sexul.

Iritarea din ochii lui dispăru la fel de rapid precum apăruse.

- Atunci, mă tem că te voi dezamăgi. Deoarece când vom face dragoste, oricând şi oriunde se va întâmpla asta, va fi foarte romantic. Înainte ca ea să apuce să scape, el îşi închise gura peste a ei. E o promisiune pe care intenţionez să o ţin.

capitolul 5

- Natasha! Hei, ăă, Natasha!

Întreruptă din gânduri nu neapărat productive, Natasha privi în direcţia din care venea sunetul şi îl văzu pe Terry. Acesta purta o eşarfă lungă cu dungi galbene şi albe, în încercarea de-a se apăra de scăderea bruscă a temperaturii care acoperise pământul cu chiciură. În timp ce alerga după ea, aceasta fâlfâia ciudat în urma lui. Până ajunse la ea, ochelarii îi alunecaseră strâmb spre vârful nasului care începuse să i se roşească.

- Bună, Terry.

Cursa de aproape o sută de metri îl lăsase fără suflare. Spera din toată fiinţa lui că asta nu avea să îi agraveze astmul.

- Bună. Eram... te-am văzut îndreptându-te spre clădire.

De fapt, o aşteptase plin de speranţă timp de douăzeci de minute.

Simţindu-se puţin ca o mamă a unui copil neîndemânatic, Natasha îi îndreptă ochelarii, apoi îi strânse mai tare eşarfa în jurul gâtului lui slăbănog. Lentilele i se înceţoşaseră de la respiraţiile rapide.

- Ar trebui să porţi mănuşi, îi spuse ea, după care îl conduse în sus pe scări, bătându-l uşor peste mâna rece.

Copleşit, Terry încercă să vorbească, dar reuşi doar să scoată un sunet gutural strangulat.

- Răceşti, cumva?

Căută prin poşetă, găsi un şerveţel şi i-l oferi.

El îşi drese vocea.

- Nu. Dar luă şerveţelul şi jură în sinea lui să îl păstreze până la moarte. Mă întrebam doar dacă diseară - după curs - ştii tu, dacă nu ai altceva de făcut... Probabil

că ai deja planuri, dar dacă nu ai, atunci poate că... am putea merge la o cafea. La două cafele, adăugă el, disperat. Adică ai putea să bei tu o cafea şi eu o cafea.

Când termină, se făcuse verde la faţă.

Bietul băiat se simţea singur, se gândi Natasha, zâmbindu-i absentă.

– Sigur.

Nu avea să se întâmple nimic dacă îi ţinea companie preţ de vreo oră, hotărî ea în timp ce intră în sala de clasă. Şi măcar i-ar fi luat gândul de la...

De la bărbatul care stătea în faţa clasei, se gândi Natasha încruntată; de la bărbatul care o sărutase până i se tăiase respiraţia cu două săptămâni înainte şi care acum râdea cu o blonduţă obraznică care sigur nu avea mai mult de douăzeci de ani.

Prost dispusă, se trânti în banca ei şi îşi vârî nasul într-un manual.

Spence ştiu din clipa în care Natasha intrase în sală. Era mai mult decât satisfăcut că văzuse mânie şi gelozie pe chipul ei chiar înainte să şi-l vâre după o carte. S-ar părea că soarta nu fusese chiar împotriva lui când îl ţinuse ocupat până peste cap cu chestiuni profesionale şi personale în ultimele două săptămâni. Printre ţevi sparte, şedinţe cu părinţii şi întâlniri ale cercetaşelor şi o conferinţă pentru profesori, nu avusese parte nici măcar de o oră liberă. Dar acum lucrurile mergeau din nou lin. Studie creştetul capului Natashei. Intenţiona să se revanşeze pentru timpul pierdut.

Stând pe marginea catedrei, începu o discuţie despre diferenţele dintre muzica sacră şi cea seculară în timpul perioadei baroc.

Nu voia să fie interesată. Natasha era convinsă că el îşi dăduse seama. Altminteri, de ce i-ar fi cerut în mod deliberat părerea – de două ori?

O, era isteţ, ce-i drept, se gândi ea. Nici un tremur, nici o intonaţie cât de mică nu dezvăluiră o relaţie mai personală cu ea. Nimeni din sala de clasă nu ar fi avut

cum să suspecteze că acest profesor competent, ba chiar genial, o sărutase până la leşin, nu o dată, nu de două ori, ci de trei ori. Iar acum vorbea calm despre dezvoltările operei de la începutul secolului al şaptesprezecelea.

În bluza lui neagră pe gât şi haina din tweed gri, părea informal de elegant şi cu desăvârşire stăpân pe sine. Şi bineînţeles, ca întotdeauna, îi avea pe studenţi în palmele lui frumoase pe care le folosea întrun mod atât de elocvent ca să îşi sublinieze punctul de vedere. Când zâmbi la comentariul unui student, Natasha o auzi pe blonduţa care stătea cu două scaune în spatele ei oftând. Întrucât şi ea aproape că făcuse la fel, Natasha îşi îndreptă spatele.

Probabil că avea un şir întreg de femei nerăbdătoare. Ar fi fost ceva normal pentru un bărbat care arăta ca el, vorbea ca el, săruta ca el. Era genul de bărbat care îi făcea promisiuni unei femei la miezul nopţii şi se cuibărea lângă alta în timpul unui mic dejun la pat.

Nu era oare norocoasă că nu mai credea în promisiuni?

Se întâmpla ceva în căpşorul acela fabulos al ei, se gândi Spence. Ba îl asculta de parcă i-ar fi stat pe vârful limbii răspunsurile la misterele universului, ba stătea rigidă şi se holba în gol, de parcă şi-ar fi dorit să fi fost în altă parte. Ar fi putut să jure că era mânioasă, pe el. Însă nu ştia de ce anume.

Ori de câte ori încercase să discute cu ea după curs, în ultimele două săptămâni, ea ieşise glonţ din clădire. În seara asta trebuia să i-o ia înainte.

Natasha se ridică în clipa în care cursul se încheie. Spence o privi zâmbindu-i bărbatului din faţa ei. Apoi se aplecă să ridice cărţile şi creioanele pe care acesta le împrăştiase când se ridicase.

Cum îl chema? se întrebă Spence. Maynard. Aşa. Domnul Maynard era înscris la mai multe dintre cursurile lui şi reuşea să se piardă în fundal la fiecare dintre ele. Cu toate acestea, chiar acum, neobservabilul domn

Maynard stătea pe vine lângă Natasha, cu genunchii lipiți de ai ei.

– Cred că le-am strâns pe toate.

Natasha îi împinse amical ochelarii lui Terry înapoi pe nas.

– Mersi.

– Să nu îți uiți eșarfa... începu ea, apoi își ridică privirea. Văzu cum cineva o prinde de braț și o ajută să se ridice pe picioare. Mulțumesc, dr. Kimball.

– Aș vrea să vorbesc cu tine, Natasha.

– Ați vrea? Privi scurt spre mâna de pe brațul ei, după care își apucă haina și cărțile. Simțindu-se de parcă ar fi fost din nou într-un joc de șah, se hotărî să îi contracareze mișcarea într-un mod agresiv. Îmi pare rău, va trebui să aștepte. Am o întâlnire.

– O întâlnire? reuși el să îngâne, imaginându-și imediat un tip creol, spilcuit și musculos.

– Da. Scuzați-mă. Îi dădu la o parte mâna și își vârî brațul în mâneca de la haină. Întrucât ambii bărbați aflați de-o parte și de cealaltă a ei păreau la fel de paralizați, își mută cărțile pe celălalt braț și se chinui să găsească a doua mânecă. Ești gata, Terry?

– Păi, da, sigur. Da. Se holbă la Spence cu un amestec de uluire și trepidație în privire. Dar pot aștepta dacă vrei să vorbești mai întâi cu dr. Kimball.

– Nu este nevoie. Îl apucă de braț și îl trase spre ușă.

Femeile, se gândi Spence în timp ce se așeză la catedră. Acceptase deja faptul că nu le înțelesese niciodată. Și, aparent, nici nu avea să le înțeleagă vreodată.

– Cerule, Tash, nu crezi că ar fi trebuit să vezi ce voia dr. Kimball?

– Știu ce voia, spuse ea scrâșnind din dinți, în timp ce deschidea ușile principale. Suflul vântului tomnatic îi răcori obrajii. Nu aveam chef să discut despre asta astăzi. Când Terry se împiedică de trotuarul denivelat, ea își dădu seama că încă îl târa și încetini pasul. În plus, credeam că mergem la cafea.

– Așa e.

Ea îi zâmbi, iar el trase de eșarfă, ca și când ar fi vrut să se asigure că nu se sufocă.

Intrară într-un bar mic în care jumătate din măsuțele pătrate erau goale. La barul antic, doi bărbați bodogăneau în timp ce beau bere. O pereche din colț mai că nu erau cocoțați unul în poala celuilalt, ignorându-și băuturile.

Îi plăcuse mereu încăperea aceasta slab luminată, decorată cu postere alb și negru cu James Dean și Marilyn Monroe. Mirosea a țigări și vin de masă. Pe un raft deasupra barului se afla o combină stereo portabilă la care rula un spectacol vechi de-al lui Chuck Berry, îndeajuns de tare încât să compenseze lipsa de clienți. Natasha simți vibrațiile basului prin scaun când se așeză.

– Doar cafea, Joe, îi strigă ea bărbatului din spatele barului, apoi își sprijini coatele pe masă. Deci, îi spuse ca lui Terry, ce mai faci?

– Bine.

Nu îi venea să creadă. Era aici, cu ea. La o întâlnire. Chiar ea îi spusese așa.

Trebuia să îl încurajeze puțin. Răbdătoare, ridică din umeri și își dădu jos haina. Din pricina încăperii mult prea încălzite, își suflecă mânecile puloverului mai sus de coate.

– Probabil că lucrurile sunt diferite pentru tine aici. Mi-ai spus vreodată unde ai făcut facultatea înainte?

– Am absolvit facultatea de stat din Michigan. Întrucât lentilele i se încețoșaseră din nou, Natasha părea învăluită de o negură subțire, misterioasă. Când am auzit că dr. Kimball, se bâlbâi el, avea să predea aici, m-am hotărât să urmez studii postuniversitare pentru vreo doi ani.

– Ai venit aici din pricina lui Spence – a doctorului Kimball?

– Nu am vrut să ratez ocazia. Anul trecut m-am dus la New York ca să îl ascult la o prelegere. Terry ridică

mâna şi aproape că răsturnă un castron cu zahăr. E incredibil.

– Presupun că da, murmură ea în timp ce îi se serv cafeaua.

– Pe unde te-ai ascuns? o întrebă barmanul, str gând-o de umăr. Nu te-am văzut pe aici toată luna.

– Afacerile merg bine. Ce mai face Darla?

– Face parte din trecut. Joe îi făcu cu ochiul, scurt amical. Îţi aparţin cu totul, Tash.

– O să ţin minte. Râse şi se întoarse din nou sp Terry. S-a întâmplat ceva? întrebă ea când îl văzu trăgâ du-se de guler.

– Da. Nu. Adică... E iubitul tău?

– Iubi... Ca să nu îi râdă în faţă lui Terry, luă o gu din cafea. Te referi la Joe? Nu. Îşi drese vocea şi mai so bi o dată din cafea. Nu, nu e. Suntem doar... Căută u cuvânt potrivit. Amici.

Terry se simţi deopotrivă uşurat şi nesigur.

– M-am gândit pur şi simplu că, din moment ce. Ei bine.

– Glumea doar. Vrând să îl facă pe Terry să se sim relaxat, îl strânse de mână. Dar tu? Ai vreo iubită Michigan?

– Nu. Nu am pe nimeni. Chiar pe nimeni.

Îşi răsuci mâna şi i-o apucă pe a ei.

Cerule mare! Când îşi dădu seama ce se întâmpl Natasha simţi cum rămâne cu gura căscată. Doar u prost nu şi-ar fi dat seama, se gândi ea în timp ce holba în ochii miopi şi plini de adoraţie ai lui Terr O proastă, adăugă ea, atât de prinsă în propriile probl me, încât nu îşi dăduse seama ce se întâmpla chiar su nasul ei. Trebuia să aibă grijă, se hotărî Natasha. Foar mare grijă.

– Terry, începu ea. Eşti foarte dulce...

De atât fu nevoie ca lui Terry să înceapă să îi tremu mâna. Îşi vărsă cafeaua pe cămaşă. Mişcându-se rapi

Natasha își mută scaunul, astfel încât să ajungă lângă el. Smulse șervețele din suport și începu să îl șteargă.

- Bine că nu o servesc niciodată fierbinte aici. Dacă o înmoi imediat în apă rece, ar trebui să fii în regulă.

Copleșit, Terry o prinse de ambele mâini. Capul ei era aplecat înspre el, iar mirosul părului ei îl amețea.

- Te iubesc, bolborosi el și ținti cu gura; ochelarii îi alunecară pe nas.

Natasha îi simți buzele nimerindu-i pometele, reci și tremurătoare. Pentru că îl compătimea, hotărî că precauția nu era cea mai bună abordare. Trebuia să fie fermă, rapid.

- Ba nu mă iubești, spuse ea tăios și se dădu în spate suficient de mult ca să tamponeze cafeaua vărsată pe masă.

- Nu? întrebă el debusolat de reacția ei.

Nu se potrivea cu nici una dintre fanteziile pe care le țesuse el. Cum ar fi cea în care o salva din fața unui camion scăpat de sub control. Sau cealaltă, în care îi cânta cântecul compus pentru ea, iar ea se prăbușea pasională, plângând, în brațele lui. Nu se forțase într-atât încât să și-o imagineze ștergând cafeaua vărsată și spunându-i calmă că, de fapt, nu era deloc îndrăgostit de ea.

- Ba da, te iubesc. O apucă din nou de mână.

- E ridicol, spuse ea, și zâmbi, ca să mai îndulcească cuvintele. Mă placi; și eu te plac pe tine.

- Ba nu, e mai mult de-atât. Eu...

- În regulă. De ce mă iubești?

- Pentru că ești frumoasă, reuși el să îngâne, slăbindu-și priza de pe mâna ei și uitându-se din nou la chipul ei. Ești cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată.

- Și asta este de ajuns? Trăgându-și mâna din a lui, își întrepătrunse degetele și își sprijini bărbia pe ele. Și dacă ți-aș spune că sunt hoață - sau că îmi place să calc cu mașina animale mici și blănoase? Sau poate

că am fost căsătorită de trei ori şi mi-am omorât
soţii în somn.

– Tash...

Ea râse, dar se stăpâni să nu îl bată uşor pe
obraz.

– Vreau să spun că nu ştii destule despre mine
să mă iubeşti. Dacă ai fi ştiut, nu ar fi contat înfăţi
rea mea.

– Dar... dar mă gândesc tot timpul la tine.

– Pentru că ţi-ai spus singur că ar fi drăguţ să fii
drăgostit de mine. Părea atât de oropsit, încât riscă şi
puse o mână peste a lui. Sunt foarte flatată.

– Asta înseamnă că nu vei ieşi cu mine?

– Am ieşit cu tine acum. Îşi împinse ceaşca cu caf
în faţa lui. Ca prieteni, adăugă ea înainte ca lui Terry
îi licărească din nou privirea. Sunt prea bătrână să-ţi f
altceva decât prietenă.

– Ba nu eşti.

– O, ba da, sunt. Brusc, se simţi de parcă ar fi avut
sută de ani. Ba da, sunt.

– Mă crezi prost, bombăni el.

Senzaţia de entuziasm confuz fu înlocuită de un v
de umilinţă. Îşi simţi obrajii arzându-i.

– Ba nu. Vocea i se înmuie şi încercă să îl prindă d
nou de mâini. Terry, ascultă-mă...

Înainte să îl poată opri, Terry îşi împinse în spa
scaunul.

– Trebuie să plec.

Înjurându-se singură, Natasha îi ridică eşarfa
dungi. Nu avea sens să se ducă după el acum. Avea n
voie de timp, se hotărî ea. Iar ea avea nevoie de aer.

Frunzele începeau să se veştejească, iar câteva dint
cele care căzuseră mai devreme alunecau pe trotuar în
intea vântului. Era genul de seară care îi plăcea cel m
mult Natashei, dar acum abia de o observă. Îşi lăsa
cafeaua neatinsă şi o pornise într-o plimbare lungă, c
culară prin oraş.

Pe drum spre casă, se gândi la zeci de moduri în care ar fi putut gestiona mai bine îndrăgosteala lui Terry. Prin stângăcia ei, rănise un băiat sensibil, vulnerabil. Ar fi putut evita întreaga situație dacă ar fi fost atentă la ce se întâmpla sub ochii ei.

În schimb, fusese orbită de propriile sentimente nedorite pe care le nutrea față de altcineva.

Știa foarte bine ce însemna să crezi că ești îndrăgostit, disperat și deznădăjduit de îndrăgostit. Și știa cât de tare durea să descoperi că persoana iubită nu simte același lucru. Indiferent că era făcută cu cruzime sau blândețe, când dragostea îți era respinsă, inima rămânea rănită.

Suspină și își trecu mâna peste eșarfa din buzunarul ei. Oare fusese vreodată atât de încrezătoare și lipsită de apărare? Da, își răspunse ea. Chiar mult, mult mai mult de-atât.

Era și timpul, fir-ar să fie, se gândi Spence, când o văzu venind pe alee. Era evident că mintea îi era la milioane de kilometri depărtare. La întâlnirea ei, hotărî el și încercă să nu scrâșnească din dinți. Ei bine, avea să se asigure că, în foarte scurt timp, avea să aibă multe alte lucruri la care să se gândească.

- Nu te-a condus acasă?

Natasha se opri ca trăsnită și icni involuntar. În lumina felinarului de pe verandă, îl văzu pe Spence stând acolo. Mai asta îi lipsea, se gândi ea, trecându-și o mână prin păr. În cazul lui Terry, se simțise ca și cum lovise un cățeluș. Acum trebuia să înfrunte un lup mare și înfometat.

- Ce faci aici?

- Îngheț.

Aproape că râse. Spence scotea aburi. Întrucât se răcise din cauza vântului, își imagină că erau efectiv vreo -3 grade afară. După o clipă, Natasha hotărî că nu era

chiar aşa de treabă dacă o amuza gândul că Spence tuse pe betonul rece în ultima oră.

El se ridică în timp ce ea continuă să înainteze alee. Cum de uitase cât de înalt era?

– Nu ţi-ai invitat prietenul la un pahar de ceva?

– Nu. Întinse mâna şi răsuci mânerul uşii. Ca m ritatea uşilor din oraş, aceasta era neîncuiată. Dacă a făcut-o, ai fi fost foarte jenat acum.

– Nu e cuvântul potrivit.

– Presupun că sunt norocoasă că nu te-am găsit teptându-mă în casă.

– M-ai fi găsit, bombăni el, dacă mi-ar fi trecut p cap să încerc uşa să văd dacă este descuiată.

– Noapte bună.

– Stai puţin, fir-ar să fie. Îşi puse palma pe uşă î inte ca ea să apuce să i-o închidă în nas. Nu am stat frig ca să mă călesc. Vreau să vorbesc cu tine.

Joaca lor scurtă, inutilă de-a împinsul uşii îi adu un fel de satisfacţie.

– E târziu.

– Şi se face tot mai târziu. Dacă închizi uşa, bate la ea până toţi vecinii tăi îşi vor scoate capetele ferestre.

– Cinci minute, spuse ea cu mărinimie, întrucât p nuise oricum să îi ofere cinci minute. Îţi ofer un pa de coniac, după care vei pleca.

– Eşti foarte inimoasă, Natasha.

– Ba nu. Îşi puse haina pe spătarul canapelei. sunt.

Dispăru în bucătărie fără să mai spună ceva. Câ se întoarse cu două pahare cu coniac, îl găsi în pici re în mijlocul camerei, trecându-şi eşarfa lui Te printre degete.

– Ce fel de joc faci?

Ea lăsă din mână paharul lui cu coniac, după c sorbi calm din al ei.

– Nu ştiu la ce te referi.

- Ce faci, ieşi la întâlnire cu un student cu caşul la gară?

Natasha îşi încordă şi spatele şi vocea.

- Nu e treaba ta cu cine ies.

- Ba acum este, îi răspunse Spence, dându-şi seama că acum conta pentru el.

- Ba nu, nu este. Iar Terry e un tânăr foarte drăguţ.

- Tânăr fiind cuvântul-cheie aici. Spence aruncă furculiţa la o parte. Cu siguranţă e prea tânăr pentru tine.

- Serios? Una era să o spună ea şi cu totul altceva să i-o arunce Spence în faţă, ca pe o acuzaţie. Cred că eu trebuie să hotărăsc asta.

- Am atins un punct sensibil, bombăni Spence pentru sine. Cândva – chiar fusese aievea, nu-i aşa? – fusese considerat destul de abil cu femeile. Poate că ar fi trebuit să spun că tu eşti prea bătrână pentru el.

- O, da. Fără să vrea, începu să vadă partea umoristică a lucrurilor. E mult mai bine aşa. Vrei să îţi bei coniacul sau să îl porţi?

- Îl voi bea, mersi. Ridică paharul, dar în loc să îl ducă la buze, mai dădu o tură prin cameră. Îşi dădu seama că era gelos. Era mai degrabă patetic, dar era gelos pe un student ciudat şi mutălău. Şi, dacă tot veni vorba, se făcea de râs. Uite ce e, poate că ar trebui să o iau de la capăt.

- Nu ştiu de ce ai vrea să iei de la capăt un lucru pe care nu ar fi trebuit să îl încerci în primul rând.

Dar, asemenea unui câine cu un os, Spence pur şi simplu nu se putea opri din ros.

- Pur şi simplu e evident că nu e genul tău.

Natasha se încinse din nou.

- Ah, şi tu ştii care e genul meu?

Spence îşi ridică mâna liberă.

- În regulă, o întrebare directă, înainte să dau cu bâta în baltă de tot. Eşti interesată de el?

- Bineînţeles că sunt, spuse ea, după care se înjură singură. Nu se putea folosi de Terry şi de sentimentele

lui ca baricadă împotriva lui Spence. E un băiat foa
drăguţ.

Spence aproape că se relaxă, după care văzu din n
eşarfa, răsfirată în continuare pe spătarul canapelei e

– Ce faci cu chestia aia?

– I-am ridicat-o. Când văzu eşarfa, luminoasă şi a
tând puţin prostesc pe fundalul în culori de pietre p
ţioase al canapelei, se simţi ca o *femme fatale* deprava
A lăsat-o în urmă, după ce i-am frânt inima. Crede c
îndrăgostit de mine. Se trânti într-un scaun, neferici
Of, pleacă! Nu ştiu de ce vorbesc cu tine.

Expresia de pe chipul ei îl făcu să îşi dorească să zâ
bească şi să o mângâie pe păr. Se răzgândi însă şi păst
un ton succint.

– Pentru că eşti supărată, şi sunt singurul prezent.

– Presupun că trebuie să mă mulţumesc cu atât. N
se împotrivi când Spence se aşeză în faţa ei. A fost foa
dulce şi emoţionat, iar eu nu mi-am dat seama de ce
ce simţea – sau de ceea ce credea că simte. Ar fi trebu
să pricep, dar mi-am dat seama doar după ce şi-a vărs
cafea pe cămaşă şi... Să nu râzi de el.

Spence continuă să zâmbească în timp ce clăti
din cap.

– Nu râd. Crede-mă, ştiu exact cum s-a simţit. Su
femei care te fac neîndemânatic.

Privirile li se întâlniră şi rămaseră aşa o perioadă.

– Nu flirta cu mine.

– Am trecut de flirtat, Natasha.

Neliniştită, se ridică în picioare şi începu să se pli
be prin cameră.

– Schimbi subiectul.

– Oare?

Ea flutură nerăbdătoare din mână, continuând să
plimbe prin cameră.

– I-am rănit sentimentele. Dacă aş fi ştiut ce se
tâmpla, poate că aş fi reuşit să opresc lucrurile. Nu exis

nimic, spuse ea pasional, nimic mai rău decât să iubeşti pe cineva şi să fii alungat.

- Aşa este. Înţelegea asta. Şi îşi dădea seama din umbrele care îi băntuiau privirea că şi ea înţelegea. Dar nu crezi cu adevărat că este îndrăgostit de tine.

- El o crede. Îl întreb de ce crede asta şi ştii ce îmi spune? Se răsuci din nou, părul învolburându-i-se în jurul umerilor. Îmi spune pentru că mă crede frumoasă. Atât. Îşi ridică mâinile în aer şi începu din nou să se plimbe prin cameră. Spence o privi doar, prins de mişcările ei şi de cadenţa muzicală pe care agitaţia io confera vocii ei. Când spune asta, îmi vine să îl plesnesc şi să îi zic: „Ce naiba ai păţit? Un chip e doar un chip. Nu îmi cunoşti mintea sau inima". Dar el are ochi mari şi trişti, aşa că nu pot ţipa la el.

- Nu ai avut niciodată vreo problemă cu a urla la mine.

- Tu nu ai ochi mari şi trişti şi nici nu eşti un băiat care se crede îndrăgostit.

- Nu sunt un băiat, încuviinţă el, prinzând-o de umeri pe la spate. Ea se încordă, iar el o întoarse spre el. Şi nu-mi place doar chipul tău, Natasha. Deşi îmi place şi el mult.

- Nici tu nu ştii nimic despre mine.

- Ba da, ştiu. Ştiu că ai trăit experienţe pe care cu greu mi le pot imagina. Ştiu că îţi iubeşti şi că îţi este dor de familia ta, că înţelegi copiii şi ai o afecţiune naturală pentru ei. Eşti organizată, încăpăţânată şi pasională. Îşi coborî mâinile peste braţele ei, apoi reveni la umeri. Ştiu că ai mai fost îndrăgostită. O strânse mai tare, înainte ca ea să apuce să se îndepărteze. Şi nu eşti pregătită să vorbeşti despre asta. Ai o minte ascuţită şi curioasă şi o inimă afectuoasă şi îţi doreşti să nu fi fost atrasă de mine. Dar eşti.

Ea îşi coborî scurt genele, ca să îşi acopere ochii.

- Atunci s-ar părea că ştii mai multe despre mine decât ştiu eu despre tine.

– Un lucru care se poate repara cu ușurință.

– Nu știu dacă vreau să o fac. Sau de ce ar trebui o fac.

El își trecu buzele peste ale ei, după care se retr înainte ca ea să apuce să îi răspundă sau să îl respingă

– Există ceva acolo, murmură el. Este suficient motiv.

– Poate că este, începu ea. Nu. Se trase în spate câ el dădu să o sărute din nou. Nu o face. Nu sunt foa puternică în seara aceasta.

– Un mod bun de-a mă face să mă simt vinovat da profit de avantajul meu.

Simți valuri de dezamăgire și ușurare în același tim când el îi dădu drumul.

– Îți voi pregăti cina, spuse ea din impuls.

– Acum?

– Mâine. Doar cina, adăugă ea, întrebându-se dacă ar fi trebuit să regrete deja faptul că îl invitase. Dacă cu Freddie.

– I-ar plăcea. Și mie.

– Bine. La ora 19:00. Natasha îi ridică haina și i întinse. Acum trebuie să pleci.

– Ar trebui să înveți să spui ce gândești. Spence râ ușor și își luă haina. Încă un lucru.

– Unul singur?

– Da.

O luă din nou în brațe și o sărută lung, apăsat, nău citor. Avu parte de satisfacția de a o vedea cum se prăb șește, slăbită, pe brațul canapelei când îi dădu drumul

– Noapte bună, spuse el, după care ieși din casă respiră adânc aerul rece.

Era prima dată când Freddie fusese invitată la o cin cu adulți, așa că aștepta nerăbdătoare în timp ce tatăl se bărbierea. În mod normal îi plăcea să îl privească tr când aparatul de ras prin spuma albă de pe fața lui. E chiar, uneori, își dorea în secret să fie băiat, ca să aștep

cu nerăbdare momentul în care avea să practice chiar ea acest ritual. Dar, în seara asta, i se părea că tatăl ei se mișca îngrozitor de lent.

- Putem merge?

Îmbrăcat în halatul de baie, Spence își clăti urmele de clăbuci.

- S-ar putea să fie o idee mai bună dacă mi-aș lua niște pantaloni pe mine.

Freddie doar își dădu ochii peste cap.

- Când o vei face?

Spence o luă în brațe și o mușcă ușor de gât.

- Imediat ce-o ștergi de-aici.

Crezându-l pe cuvânt, fetița coborî în fugă la parter, unde colindă prin hol și numără până la șaizeci. Pe la a cincea rundă, se așeză pe treapta de jos și începu să se joace cu catarama de la pantoful ei stâng.

Freddie se gândise la toate. Tatăl ei avea să se căsătorească fie cu Tash, fie cu doamna Patterson, pentru că amândouă erau drăguțe și zâmbeau frumos. După aceea, cea cu care urma să se căsătorească avea să vină să locuiască în noua lor casă. În curând urma să aibă o surioară. La nevoie, mergea și un frățior, dar era cu siguranță o a doua opțiune. Toți aveau să fie fericiți, pentru că toți urmau să se placă unii pe alții foarte mult. Iar tăticul ei avea să își cânte din nou muzica până noaptea târziu.

Când îl auzi coborând scările, Freddie sări în picioare și se răsuci cu fața spre el.

- Tati, am numărat până la șaizeci de un catralion de ori.

- Pun pariu că iar ai sărit peste numerele cu treizeci.

Îi luă haina din dulapul de pe hol și o ajută să se îmbrace.

- Ba nu am făcut-o. Sau cel puțin nu credea că o făcuse. A durat o eternitate.

Oftând, îl trase spre ușă.

– Vom ajunge prea devreme.
– Nu se va supăra.

În clipa aceea, Natasha își trăgea un pulover pes cap și se întreba de ce făcuse o invitație la cină, mai al unui bărbat pe care fiecare instinct îi spunea să îl evit Fusese distrasă toată ziua, îngrijorându-se dacă mânc rea avea să fie bună, dacă alesese cel mai potrivit vin. I acum își schimba a treia oară hainele.

Nu îi stătea deloc în fire, își spuse ea în timp ce s încrunta la reflexia din oglindă. Puloverul albastru i formal și perechea de colanți o calmară. Dacă părea d gajată, Natasha hotărî că așa avea să și fie. Își puse pereche de cercei de argint lungi și drepți în urechi, i umflă rapid părul, după care se întoarse grăbită în bu cătărie. Tocmai ce termină de verificat sosul, când au bătaia în ușă.

Ajunseseră mai devreme, se gândi ea, permițându-i să înjure ușor înainte să se ducă la ușă.

Arătau minunat. Orice urmă de agitație dispăru c un zâmbet. Imaginea fetiței care îl ținea strâns de mân pe tatăl ei îi merse drept la inimă. Întrucât îi venea în mod natural, se aplecă și o sărută pe Freddie pe amân doi obrajii.

– Bună.

– Mulțumesc că m-ai invitat la cină, recită Freddi propoziția, după care se uită la tatăl ei pentru aprobare.

– Cu plăcere.

– Nu îl săruți și pe tati?

Natasha ezită, după care zări rânjetul scurt, provoca tor, al lui Spence.

– Bineînțeles. Își trecu formal buzele peste obrajii lui. Este o întâmpinare tipic ucraineană.

– Sunt foarte recunoscător pentru *glasnost*.

Încă zâmbind, îi luă mâna și i-o duse la buze.

– Vom mânca borș? vru Freddie să știe.

– Borș?

Natasha ridică din sprânceană în timp ce o ajută pe Freddie să se dezbrace.

- Când i-am spus doamnei Patterson că eu și tati vom lua cina la tine acasă, mi-a spus că în rusă, borș înseamnă supă de sfeclă.

Freddie reuși să nu îi spună că i se părea ceva scârbos, dar Natasha se prinse oricum de idee.

- Îmi pare rău că nu am făcut borș, spuse ea, serioasă. Dar am pregătit un alt fel de mâncare tradițional. Spaghete cu chifteluțe.

Era surprinzător de ușor. Mâncară la masa extensibilă veche de lângă fereastră și vorbiră despre diverse, de la faptul că Freddie se chinuia cu aritmetica, până la opera napolitană. Fu nevoie doar de puțină încurajare ca Natasha să vorbească despre familia ei. Freddie vru să afle totul despre ce însemna să fii sora mai mare.

- Nu ne certam prea mult, își aminti Natasha în timp ce bea cafeaua de după cină și o sălta pe Freddie pe genunchi. Dar când o făceam, eu câștigam, pentru că eram cea mai mare. Și cea mai rea.

- Nu ești rea.

- Sunt uneori, când sunt furioasă. Îl privi pe Spence, amintindu-și - și regretând - că îi spusese că nu o merita pe Freddie. După care îmi pare rău.

- Când oamenii se ceartă, nu înseamnă întotdeauna că nu se plac, murmură Spence.

Încerca din răsputeri să nu se gândească la cât de bine, la cât de perfect arăta fiica lui cuibărită în poala Natashei. Prea departe, prea repede, se avertiză singur. Pentru toți cei implicați.

Freddie nu era prea convinsă că înțelegea, dar avea doar cinci ani. După care își aminti fericită că urma să împlinească curând șase ani.

- Va fi ziua mea.

- Da? spuse Natasha, impresionată, așa cum se cerea să fie. Când?

- Peste două săptămâni. Vei veni la petrecerea mea?

– Mi-ar plăcea.

Natasha îl privi pe Spence, în timp ce Freddie îi ent
meră toate bunătăţile pregătite.

Nu era înţelept să se ataşeze atât de mult de fetiţă, se
avertiză singură. Nu atunci când fetiţa venea la pachet
cu un bărbat care o făcea să tânjească după lucruri pe
care le lăsase în urmă. Spence îi zâmbi. Nu, nu era deloc
înţelept, se gândi ea din nou. Dar nu putea rezista.

capitolul 6

- Varicelă, rosti Spence din nou. Se afla în pragul uşii şi îşi privea fetiţa dormind. Ce mai cadou de ziua ta de naştere, scumpo!

Peste două zile, fiica lui avea să împlinească şase ani şi, până atunci, conform spuselor medicului, urma să fie plină de o erupţie pruriginoasă care momentan îi acoperea doar burtica şi pieptul.

Erau mai multe cazuri în oraş, îi spusese pediatrul. Boala avea să îşi urmeze cursul firesc. Uşor de spus pentru el, se gândi Spence. Nu fiica lui avea ochii înlăcrimaţi. Nu copilaşul lui avea temperatură de peste 38 de grade.

Nu mai fusese bolnavă până atunci, îşi dădu Spence seama în timp ce îşi freca ochii obosiţi. Ah, mai fornăise din când în când, dar se rezolvase de fiecare dată cu puţină îngrijire plină de dragoste şi blândeţe şi „aspirină pentru bebeluşi". Îşi trecu mâna prin păr; Freddie gemu în somn şi încercă să găsească un loc rece pe perna ei.

Apelul de la Nina nu îl ajutase. Trebuise să fie foarte dur ca să o oprească să ia avionul şi să vină să-i bată la uşă. Ceea ce nu o oprise să-i spună că Freddie mai mult ca sigur că a luat varicelă pentru că merge la o şcoală de stat. Era o prostie, bineînţeles, dar când se uita la fetiţa lui, care se zvârcolea în patul ei, îmbujorată de la febră, sentimentul de vină era de nesuportat.

Logica îi spunea că varicela era o parte normală a copilăriei. Inima îi spunea că ar fi trebuit să fie în stare să găsească o modalitate de-a o face să treacă.

Era prima dată când îşi dădea seama cât de mult îşi dorea să aibă pe cineva alături. Nu pentru a prelua lucrurile, nu pentru a mai alina din partea neplăcută a „meseriei" de părinte. Ci doar ca să fie acolo. Să înţeleagă

ce simţeai când copilul tău era bolnav sau rănit, sau fericit. Cineva cu care să vorbeşti în toiul nopţii, cu grijile sau plăcerile te ţin treaz.

Când se gândea la acel cineva, îi venea în minte do Natasha.

Un salt mare, îşi aminti el şi se întoarse lângă p Nu era convins că ar fi putut face din nou acest salt şi aterizeze pe ambele picioare.

Îi răcori fruntea lui Freddie cu cârpa umedă pe ca o adusese Vera. Fetiţa deschise ochii.

– Tati.

– Da, mutrişoară. Aici sunt.

Buza de jos îi tremură.

– Mi-e sete.

– Mă duc să-ţi aduc ceva rece de băut.

Bolnavă sau nu, ştia cum să manipuleze.

– Mi-aduci un Kool Aid[1]?

O sărută apăsat pe obraz.

– Sigur. De care?

– Albastru.

– Albastru. O sărută din nou. Mă întorc imediat. Se afla la jumătatea scărilor, când auzi telefonul sunând concomitent cu o bătaie în uşă. La naiba! Vera, răspun de la telefon, bine?

Nerăbdător, deschise brusc uşa de la intrare.

Zâmbetul pe care Natasha îl exersase toată sear păli.

– Îmi pare rău. Am venit într-un moment prost.

– Da. Dar se întinse şi o trase în casă. Aşteaptă puţin Vera... ah, bine, adăugă el, când o văzu pe menajeră ve nind. Freddie vrea nişte Kool Aid, din acela albastru.

– Mă ocup eu. Vera îşi încrucişă mâinile în faţa şo ţului. Doamna Barklay aşteaptă la telefon.

– Spune-i... începu Spence, dar se opri brusc, înju rând când Vera făcu o grimasă. Nu îi plăcea să îi spun nimic Ninei. Bine, mă duc eu.

---

[1] Marcă de băutură răcoritoare produsă de Kraft Foods (n.red.)

- Ar trebui să plec, interveni Natasha, simțindu-se o proastă. Am trecut pe-aici doar pentru că nu ai fost curs în seara aceasta și mă întrebam dacă ești bine.

- E Freddie. Spence aruncă o privire la telefon și se întrebă dacă ar fi putut să își stranguleze sora prin el. Are varicelă.

- Of. Biata de ea. Trebui să își înăbușe impulsul automat de a urca la etaj să vadă dacă copila se simțea bine. „Nu e copilul tău", își aminti Natasha. „Nu se cuvine." O să mă dau din drum.

- Îmi pare rău. Lucrurile sunt puțin confuze acum.

- Nu ai de ce. Sper să se facă bine curând. Să mă anunți dacă pot ajuta cu ceva.

În clipa aceea, Freddie își strigă tatăl cu o voce pe jumătate fornăită, pe jumătate croncănită.

Când îl văzu pe Spence privind rapid și neajutorat în susul scărilor, Natasha ignoră sfaturile rațiunii.

- Vrei să urc puțin la ea? Aș putea să stau cu ea până preiei din nou controlul situației.

- Nu. Da. Spence respiră lung. Dacă nu se ocupa de Nina acum, avea pur și simplu să sune din nou. Aș aprecia dacă ai face-o. Cu nervii întinși la maximum, smulse receptorul telefonului și spuse: Nina.

Natasha se luă după strălucirea luminii de veghe din camera lui Freddie. O găsi șezând în pat, înconjurată de păpuși. Două lacrimi mari îi alunecau pe obraji.

- Îl vreau pe tati, spuse ea, clar nefericită.

- Vine imediat.

Pierdută, Natasha se așeză pe pat și o trase pe Freddie în brațele ei.

- Nu mă simt bine.

- Știu. Poftim, suflă-ți nasul.

Freddie se supuse, după care își puse capul pe pieptul Natashei. Oftă, părându-i-se plăcut și diferit de pieptul tare al tatălui ei sau de cel confortabil al Verei.

- Am mers la doctor și am primit medicamente, așa că mâine nu mă pot duce la întâlnirea cu cercetașele.

– Vor fi şi alte întâlniri, după ce medicamentele vor însănătoşi.

– Am vărsat de vânt, o anunţă Freddie, simţin disconfort şi mândrie deopotrivă. Şi mi-e cald şi mănâncă.

– E un lucru prostesc, vărsatul ăsta de vânt, şp se Natasha pe un ton mângâietor. Îi dădu părul cu fulit după ureche. Nici măcar nu cred că vântul fac boala asta.

Freddie zâmbi uşor.

– JoBeth l-a avut săptămâna trecută, la fel şi Mikey. Ş acum nu pot să-mi ţin petrecerea de ziua mea.

– O vei ţine mai târziu, când toată lumea se va simţ din nou bine.

– Aşa a spus şi tati. I se mai prelinse o lacrimă p obraz. Nu e acelaşi lucru.

– Aşa este, dar, uneori, e chiar mai bine că nu e ace laşi lucru.

Curioasă, Freddie privi lumina scăpărând pe cercel lul de aur din urechea Natashei.

– Cum adică?

– Aşa ai mai mult timp la dispoziţie să te gândeşti l cât de mult te vei distra. Vrei să te legeni?

– Sunt prea mare pentru legănat.

– Dar eu nu sunt. Natasha o înveli pe Freddie în tr-o pătură şi o duse spre scaunul balansoar din nuiele Dădu jos animăluţele de pluş de pe el, după care îi dădu lui Freddie un iepuraş mai uzat decât celelalte, să îl ţin în braţe. Când eram mică şi mă îmbolnăveam, mam mă legăna mereu într-un scaun mare şi scârţâitor, lâng fereastră. Şi îmi cânta. Oricât de rău m-aş fi simţit, când mă legăna, mă simţeam mai bine.

– Mama mea nu m-a legănat. Pe Freddie o durea ca pul şi îşi dorea nespus de tare să îşi sugă degetul mar pentru alinare. Ştia că era prea mare pentru asta. Nu i-plăcut de mine.

- Nu e adevărat. Natasha o strânse instinctiv mai tare în braţe. Sunt convinsă că te-a iubit foarte mult.

- A vrut ca tata să mă trimită departe.

Neştiind ce să spună, Natasha îşi coborî obrazul pe creştetul capului ei. Ce-ar fi putut să spună? Freddie vorbise într-un mod prea realist ca ea să poată respinge ideea ca fiind pură fantezie.

- Uneori, oamenii spun lucruri, dar nu vorbesc serios, şi apoi regretă foarte mult. Te-a trimis tăticul tău departe?

- Nu.

- Poftim, ai văzut?

- Ţie îţi place de mine?

- Bineînţeles că da. Se legănă încet, înainte şi înapoi. Îmi place foarte mult de tine.

Mişcarea, mirosul de femeie şi vocea suavă o adeneniră pe Freddie.

- De ce nu ai o fetiţă?

Simţi o durere, profundă şi amorţită. Natasha închise ochii şi încercă să o alunge.

- Poate că într-o zi voi avea.

Freddie îşi împletici degetele în părul Natashei, alinată.

- Vrei să-mi cânţi, aşa cum făcea mama ta?

- Da. Iar tu încearcă să dormi.

- Nu pleca.

- Nu, mai rămân o vreme.

Spence le privi din pragul uşii. În lumina acoperită de umbre păreau dureros de frumoase: copila micuţă, cu păr blond-deschis în braţele femeii cu pielea de un auriu-închis. Balansoarul şoptea, mişcânduse înainte şi înapoi, în timp ce Natasha cântă un cântec folk vechi din Ucraina, din copilăria ei.

Se emoţionă la fel de deplin şi de unic ca atunci când o strânsese pe ea în braţe. Şi totuşi, într-un mod atât de diferit, atât de liniştit, încât voia să rămână acolo, privindu-le toată noaptea.

Natasha își ridică privirea și îl zări. Părea atât de am
ţit, încât trebui să îi zâmbească.

– Doarme acum.

Își simți picioarele înmuindu-se și speră că era de
faptul că urcase și coborâse scările de nenumărate ori
ultimele douăzeci și patru de ore. Cedând, se așeză
marginea patului.

Se uită la chipul îmbujorat al fiicei lui, cuibărit lini
tit în îndoitura brațului Natashei.

– Cică se înrăutățește înainte să se amelioreze.

– Așa este. O mângâie pe Freddie pe păr. Am avut
cu toții când am fost copii. Uimitor, dar am supravi
ţuit cu toții.

El respiră adânc.

– Presupun că mă port ca un idiot.

– Ba nu, ești un scump.

Îl privi în timp ce continuă să se legene, întrebându
se oare cât de dificil îi fusese să crească un bebeluș fără
dragostea mamei. Îndeajuns de dificil, se hotărî ea, în
cât să merite laude pentru faptul că se ocupa ca fiica lu
să fie fericită, sigură pe ea și să nu se teamă să iubească
Zâmbi din nou.

– Când eram copii și unul dintre noi se îmbolnăvea
și astăzi la fel, tata îl bătea la cap pe doctor, după ca
re se ducea la biserică să aprindă lumânări. Iar dup
aceea rostea o incantație țigănească veche pe care o în
vățase de la bunica lui. Asta însemna să fie acoperit di
toate părțile.

– Momentan l-am bătut la cap pe doctor. Spence r
uși să zâmbească la rândul lui. Se întâmplă cumva să î
amintești incantația aceea?

– O voi rosti pentru tine. Se ridică cu grijă, ducând-
pe Freddie pe brațe. Să o așez pe pat?

– Mersi. O acoperiră împreună cu păturile. Vorbes
serios.

- Cu plăcere. O privi pe copila care dormea şi, chiar dacă zâmbea lejer, începea să se simtă ciudat. Ar trebui să plec. Părinţii cu copii bolnavi au nevoie de odihnă.

- Măcar îţi pot oferi ceva de băut. Îi întinse paharul. Ce zici de nişte Kool Aid? E din acela albastru.

- Cred că voi zice pas. Ocoli patul şi se îndreptă spre uşă. Când va ceda febra, se va plictisi. Atunci chiar că vei avea bătaie de cap.

- Ce zici de nişte ponturi?

O luă pe Natasha de mână şi începură să coboare scările.

- Carioci. Noi. Cele mai bune sunt de obicei cele mai simple.

- Cum de cineva ca tine nu are o hoardă de copii ai ei? Nu fu nevoie să o simtă încordându-se, ca să îşi dea seama că spusese ceva greşit. Văzu tristeţea apărând şi dispărând din privirea ei. Îmi pare rău.

- Nu ai de ce. După ce îşi veni în fire, îşi apucă haina de pe scara în spirală, unde o lăsase. Aş vrea să vin să o mai văd pe Freddie, dacă este în regulă.

El îi luă haina şi i-o puse din nou jos.

- Dacă nu vrei chestia aia albastră, ce zici de nişte ceai în schimb? Mi-ar prinde bine compania ta.

- În regulă.

- Doar să...

Se răsuci şi aproape că se ciocni de Vera.

- Voi pregăti ceaiul, spuse aceasta după ce îi mai aruncă o privire Natashei.

- Menajera ta crede că am pus ochii pe tine.

- Sper că nu o vei dezamăgi, spuse Spence, conducând-o pe Natasha în camera de muzică.

- Mă tem că trebuie să vă dezamăgesc pe amândoi. Apoi râse şi se îndreptă spre pian. Dar tu ar trebui să fii foarte ocupat. Toate tinerele din facultate vorbesc despre dr. Kimball. Adăugă ironic: Eşti un bărbat bine, Spence. Voturile sunt împărţite la egalitate între tine şi căpitanul echipei de fotbal.

– Foarte amuzant.

– Nu glumesc deloc. Dar e distractiv să te fac să simţi jenat. Se aşeză şi îşi trecu degetele peste clape. Ai compui?

– Compuneam cândva.

– E greşit din partea ta să nu compui. Cântă m multe acorduri, apoi adăugă: Arta este mai mult dec un privilegiu. Este o responsabilitate. Bâjbâi o melodi după care, nerăbdătoare, pufni şi clătină din cap. N ştiu să cânt. Eram prea mare când am încercat să învă

Îi plăcea cum arăta stând acolo, cu părul căzându peste umeri, acoperindu-i pe jumătate chipul, cu deg tele uşor apăsate peste clapele pianului la care el cântas încă din copilărie.

– Dacă vrei să înveţi, te voi învăţa.

– Aş prefera să compui un cântec. Nu era un sim plu impuls, se gândi ea. În seara aceea, Spence părea s aibă nevoie de un prieten. Zâmbi şi întinse mâna. Aic cu mine.

El îşi ridică privirea când Vera intră cu o tavă.

– Aşez-o acolo, Vera. Mulţumesc.

– Veţi mai dori şi altceva?

El o privi din nou pe Natasha. Da, ar mai fi vru ceva. Şi-o dorea foarte mult.

– Nu. Noapte bună. Ascultă sunetul paşilor târşâi ai menajerei. De ce faci asta?

– Pentru că ai nevoie să râzi. Haide, compune-mi u cântec. Nu trebuie să fie unul bun.

Acum chiar că râse.

– Vrei să-ţi compun un cântec prost?

– Poate fi unul îngrozitor. Când i-l cânţi lui Freddi să se ţină de urechi şi să chicotească.

– Doar cântece proaste mai reuşesc să scriu în ultim vreme. Dar era suficient de amuzat ca să se aşeze lâng ea. Dacă o fac, trebuie să-mi juri solemn că nu îl v repeta în faţa studenţilor mei.

Începu să se joace cu clapele, Natasha intervenind din când în când, aducându-şi contribuţia ei de inspiraţie. Nu era chiar atât de rău pe cât ar fi putut fi, se gândi Spence în timp ce cântă câteva acorduri. Nimeni nu ar fi spus că era genial, dar avea un oarecare farmec primitiv.

– Lasă-mă şi pe mine să încerc.

Natasha îşi dădu părul pe spate şi se strădui să repete acordurile.

– Uite. Aşa cum făcea uneori cu fiica lui, îşi puse mâinile peste ale Natashei, pentru a o ghida. Senzaţia, îşi dădu el seama, era cu totul diferită. Relaxează-te, îi şopti el încet în dreptul urechii.

Ea îşi dori să o fi putut face.

– Nu-mi place deloc când nu mă descurc la un lucru, reuşi ea să îngâne.

Cu palmele lui ferm apăsate peste ale ei, se strădui să se concentreze la muzică.

– Te descurci bine.

Părul ei, moale şi aromat i se freca de obraz.

În timp ce stăteau aplecaţi peste clape, nu îi trecu prin minte faptul că nu se mai jucase cu pianul de ani de zile. Ce-i drept, cântase – Beethoven, Gershwin, Mozart şi Bernstein –, dar nicidecum de amuzament.... Trecuse prea mult timp de când stătuse în faţa clapelor ca să se distreze pur şi simplu.

– Nu, nu, poate un La minor.

Natasha apăsă din nou Si major, încăpăţânată.

– Îmi place mai mult aşa.

– Nu se potriveşte.

– Asta şi e ideea.

El râncji.

– Vrei să colaborezi?

– Te descurci mai bine fără mine.

Nu asta intenționase. Voise să îl mai binedispun să îi fie prietenă. Nu voise să stârnească astfel de sen mente în ei doi, sentimente pe care ar fi fost mai înț lept să le ignore. Cu toate acestea, erau acolo, pulsân Indiferent cât de puternică îi era voința, nu le puț nega. Chiar și atingerea ușoară a degetelor lui pe fața o durea, o făcea să tânjească, să își amintească.

– Se răcește ceaiul. Dar nu se trase din atingerea lu nu încercă să se ridice. Când el se aplecă și îi atinse gur cu a lui, ea închise doar ochii și murmură: Nu poat duce nicăieri.

– Deja a făcut-o. Își urcă mâna pe spatele ei, putei nic, posesiv, contrastând cu joaca lejeră a buzelor lui Mă gândesc tot timpul la tine, să fiu cu tine, să te ating Nu am dorit niciodată pe cineva cum te doresc pe tine Își trecu încet mâna peste gâtul ei, peste umărul ei, de lungul brațului, până degetele li se întrepătrunseră pest clapele pianului. E ca o sete, Natasha, o sete constantă Și când suntem împreună, așa, știu că și tu simți la fel.

Ea vru să nege, dar gura lui cutreiera înfometată pes te fața ei, tachinând-o pe a ei și făcând-o să tremure d nevoie. Și avea nevoie, să fie ținută așa, să fie dorită așa Îi fusese ușor în trecut să pretindă că nu avea nevoie s fie dorită. Ba nu, nu trebuise deloc să se prefacă. Pân acum, până la el, chiar fusese adevărat.

Acum, dintr-odată, precum o ușă care se deschide precum o lumină care se aprinde, totul se schimbase Tânjea după el, iar sângele îi curgea mai rapid pentr simplul fapt că știa că el o dorea. Fie și numai pentru clipă, își spuse ea, în timp ce îl prinse de păr și îi tras gura spre a ei. Fie și numai pentru această clipă.

Apăruse din nou, vârtejul acela de senzații ce erup sese în clipa în care se întâlniseră. Prea rapid, prea fier binte, prea adevărat ca să fie suportabil. Prea uluitor c să i se opună. Era ca și cum ar fi fost primul, deși nu er așa. Era ca și cum ar fi fost singurul, deși nu ar fi putu fi niciodată așa. Pe măsură ce se revărsă în sărutul lor, îș

dori cu disperare să îşi fi putut începe viaţa de la capăt în clipa aceea, cu el.

Era mai mult decât pasiune. Emoţiile care se învolburau în interiorul ei aproape că îl înghiţiră cu totul. Aveau în ele o disperare, o teamă şi o generozitate nemărginită care îl năuciră. Nimic nu avea să mai fie vreodată simplu din nou. Ştiind asta, o parte din el încercă să se tragă în spate, să gândească, să raţioneze. Dar gustul ei, fierbinte, potent, îl atrase doar mai aproape de flacără.

– Aşteaptă. Pentru prima dată, Natasha îşi recunoscu slăbiciunea şi îşi odihni capul pe umărul lui. E prea rapid.

– Ba nu, răspunse el şi îşi trecu degetele prin părul ei. Au trecut deja ani întregi.

– Spence. Se îndreptă, încercând să îşi menţină echilibrul. Nu ştiu ce să fac, spuse ea încet, privindu-l. Este important pentru mine să ştiu ce să fac.

– Cred că ne putem da seama împreună.

Dar, când se întinse din nou spre ea, ea se ridică rapid şi se îndepărtă.

– Pentru mine nu este simplu. Descurajată, îşi împinse părul la spate cu ambele mâini. Ştiu că aşa s-ar părea, din felul în care îţi răspund. Ştiu că este mai uşor pentru bărbaţi, că este, într-un fel, mai puţin personal.

El se ridică cu grijă, fără grabă.

– Ce-ar fi să explici asta?

– Vreau doar să spun că ştiu că bărbaţilor nu li se par aşa greu de justificat astfel de lucruri.

– De justificat, repetă el, legănându-se în spate pe călcâie. Cum de se putea înfuria aşa de repede, după ce fusese atât de vrăjit de ea? O faci să sune ca un fel de delict.

– Nu găsesc tot timpul cuvintele potrivite, se răsti ea. Nu sunt profesoară universitară. Abia la opt ani am început să vorbesc engleză şi de citit mult mai târziu.

El își stăpâni accesul de mânie și o studie. În privirea ei întunecată se citea ceva mai mult decât furie. Stătea țeapănă, cu capul sus, dar nu își dădea seama dacă era vorba de mândrie sau de autoapărare.

– Ce are asta a face?

– Nimic. Și totul. Frustrată, se duse înapoi pe hol și își apucă haina. Nu-mi place deloc să mă simt proastă – să fiu proastă. Locul meu nu este aici. Nu ar fi trebuit să vin.

– Dar ai venit. El o prinse de umeri, iar ea își scăpă haina, care ateriză pe prima treaptă. De ce ai venit?

– Nu știu. Nu contează de ce.

El o strânse nerăbdător.

– De ce am impresia că port două conversații în același timp? Ce se întâmplă în mintea ta, Natasha?

– Te vreau, spuse ea, pasional. Și nu vreau să fie așa.

– Mă vrei.

Înainte ca ea să se smulgă din prinsoarea lui, el o trase spre el. O sărută fără pic de răbdare, fără persuasiune. Doar luă și luă, până Natasha fu sigură că nu mai avea ce să dăruiască.

– De ce te deranjează asta? murmură el, aproape de buzele ei.

Neputând rezista, ea își trecu mâinile peste chipul lui, memorându-i forma.

– Există motive.

– Spune-mi despre ele.

Ea clătină din cap, iar de data asta, când se trase în spate, el îi dădu drumul.

– Nu vreau ca viața mea să se schimbe. Dacă s-ar întâmpla ceva între noi, lumea ta nu s-ar schimba, dar a mea s-ar putea să o facă. Vreau să mă asigur că nu va fi așa.

– Chestia asta are a face cu treaba aia cum că bărbații și femeile gândesc diferit?

– Da.

Lucrul acesta îl făcu să se întrebe cine îi frânsese inima, aşa că nu zâmbi.

- Pari a fi mai inteligentă de-atât. Sentimentele mele faţă de tine mi-au schimbat deja viaţa.

Lucrul acesta o înspăimânta, pentru că o făcea să îşi dorească să îl creadă.

- Sentimentele vin şi pleacă.

- Da, aşa este. Unele dintre ele. Şi dacă ţi-aş spune că mă îndrăgostesc de tine?

- Nu te-aş crede. Vocea îi tremură şi se aplecă să îşi ridice haina. Şi aş fi furioasă pe tine pentru că ai spus-o.

Poate că cel mai bine ar fi fost să aştepte până o putea face să îl creadă.

- Şi dacă ţi-aş spune că până te-am cunoscut pe tine, nu ştiam că mă simt singur?

Ea îşi coborî privirea, mult mai mişcată de această afirmaţie decât ar fi fost de orice alte cuvinte de dragoste.

- Ar trebui să mă gândesc.

El o atinse din nou, doar cu mâna, pe păr.

- Mereu gândeşti toate lucrurile?

Ea îl privi într-un mod grăitor.

- Da.

- Atunci gândeşte-te la asta. Nu a fost intenţia mea să te seduc - nu că nu m-aş fi gândit foarte mult la asta, dar nu am crezut că s-ar putea întâmpla, ţinând cont că fiica mea e la etaj, bolnavă.

- Nu m-ai sedus.

- Acum îmi subminezi orgoliul.

Ea zâmbi.

- N-a fost vorba de seducţie, care implică o persuasiune planificată. Nu vreau să fiu sedusă.

- O să ţin minte asta. Oricum, nu cred că vreau să disec toate astea aşa cum face un student la Muzică cu un concert de Beethoven. Distruge partea romantică a lucrurilor.

Ea zâmbi din nou.

– Nu vreau romantism.

– Ce păcat. „Şi este o minciună", se gândi el, amintindu-şi cum arătase când îi dăduse un trandafir. Din moment ce varicela mă va ţine ocupat următoarea săptămână sau două, vei avea ceva timp la dispoziţie. Te vei întoarce?

– Ca să o văd pe Freddie. Ea se îmbrăcă, apoi se îmblânzi. Şi pe tine.

Şi aşa făcu. Ceea ce începu ca o vizită rapidă ca să îi aducă lui Freddie un cadou de însănătoşire grabnică, se transformă într-o seară întreagă aproape, în care alină o copilă nefericită acoperită de erupţie şi un tată extenuat, înnebunit. Surprinzător însă, îi plăcu, şi îşi făcu obiceiul de-a lungul următoarelor zece zile să treacă pe la ei în pauza de prânz, ca să o vrăjească pe Vera, care era în continuare suspicioasă, sau după serviciu, ca să îi ofere lui Spence o oră de pace şi linişte atât de necesară.

În ceea ce privea romantismul, să scalzi o fetiţă cu mâncărimi în amidon de porumb era departe de a fi romantic. Cu toate acestea, Natasha îşi dădea seama că era tot mai atrasă de Spence şi tot mai îndrăgostită de fiica lui.

Îl privi făcând tot posibilul să înveselească pacienta care se simţea nefericit de inconfortabil de ziua ei, după care îl ajută să se ocupe de cei doi pisoiaşi care erau cadoul preferat al lui Freddie de ziua ei. Pe măsură ce erupţia dispăru şi plictiseala se instală, Natasha alimentă cu poveşti proprii imaginaţia lui Spence care secătuia rapid.

– Încă o poveste.

Natasha netezi păturile cu care era acoperită Freddie.

– Aşa ai spus şi cu trei poveşti în urmă.

– Spui poveşti bune.

– Nu rezolvi nimic cu linguşeala. A trecut ora mea de culcare. Natasha ridică din sprânceană spre ceasul cu alarmă roşu. Şi a ta.

– Doctorul a spus că aş putea să mă întorc la şcoală luni. Nu mai sunt fecţioasă.

– Infecţioasă, o corectă Natasha. Te vei bucura să-ţi revezi prietenii.

– În mare parte. Trăgând de timp, Freddie se jucă cu marginea păturii. Vei veni să mă vezi când nu mai sunt bolnavă?

– S-ar putea să vin, da. Se aplecă să prindă ceva şi se ridică cu o pisicuţă care mieuna. Şi ca să le văd pe Lucy şi Desi.

– Şi pe tati.

Precaută, Natasha o scărpină pe pisicuţă pe urechi.

– Da, presupun că da.

– Îţi place de el, aşa-i?

– Da. E un profesor foarte bun.

– Şi lui îi place de tine.

Freddie nu îi mai spuse că îl văzuse pe tatăl ei sărutând-o la capătul patului chiar cu o seară înainte, când ei credeau că ea dormea. Când îi privise, o încercase o senzaţie ciudată în stomac. Dar, după vreun minut, se transformase într-o senzaţie ciudată bună.

– Te vei căsători cu el şi vei veni să locuieşti cu noi?

– Păi, mă ceri cumva în căsătorie? Natasha reuşi să zâmbească. Cred că este drăguţ că vrei să o fac, dar sunt doar prietenă cu tăticul tău. Aşa cum sunt prietenă cu tine.

– Am fi prietene şi dacă ai veni să locuieşti cu noi.

Copila, se gândi Natasha, era la fel de isteaţă ca tatăl ei.

– Nu vom mai fi prietene dacă locuiesc în casa mea?

– Ba cred că da. Îşi bosumflă buza de jos. Dar mi-ar plăcea mai mult să locuieşti aici, aşa cum face mama lui JoBeth. Ea face prăjituri.

Natasha se aplecă înspre ea, până nasurile li se atinseră.

– Deci mă vrei pentru prăjiturile mele.

– Te iubesc. Freddie o cuprinse pe Natasha de după gât, agăţându-se de ea. Aş fi cuminte dacă ai veni.

Uluită, Natasha o îmbrăţişă strâns pe fetiţă şi o legănă.

– O, scumpo, şi eu te iubesc.

– Deci te vei căsători cu noi.

Dacă aşa stăteau lucrurile, Natasha nu ştia dacă să râdă sau să plângă.

– Nu cred că măritişul ar fi răspunsul potrivit pentru nici unul dintre noi. Dar îţi voi fi în continuare prietenă şi voi veni în vizită, şi îţi voi spune poveşti.

Freddie oftă lung. Ştia când un adult se eschiva şi îşi dădu seama că ar fi fost o mişcare deşteaptă din partea ei să se retragă un pas. Mai ales că deja se hotărâse. Natasha era exact ceea ce îşi dorea de la o mamă. Iar ca bonus, Natasha îl făcea pe tati să râdă. Freddie se hotărî pe loc că dorinţa ei cea mai secretă şi mai solemnă pentru Crăciun ar fi ca Natasha să se căsătorească cu tatăl ei şi să îi aducă o surioară.

– Promiţi? întrebă Freddie.

– Jur pe roşu. Natasha o sărută pe fiecare obraz. Acum culcă-te. Mă duc după tatăl tău, să vină să te sărute de noapte bună.

Freddie închise ochi, cu buzele curbate de un zâmbet secret.

Natasha coborî scările, cu pisicuţa în braţe. Amânase registrele lunare şi un inventar ca să îi viziteze în seara aceea. Avea să lucreze foarte târziu la noapte, hotărî ea, frecând pisicuţa de obraz.

Trebuia să aibă grijă cu Freddie acum, şi cu ea însăşi. Una era ca ea să se îndrăgostească de cea mică, dar cu totul altceva ca fetiţa să o iubească îndeajuns de mult încât să îşi dorească să îi devină mamă. Cum să se aştepte ca o copilă de şase ani să înţeleagă că adulţii aveau deseori probleme şi temeri care făcea imposibil ca ei să apuce calea cea simplă?

Casa era cufundată în liniște, dar o lumină strălucea din camera de muzică. Îi dădu drumul pisicuței, știind că avea să se ducă negreșit în bucătărie.

Îl găsi pe Spence în camera de muzică, întins pe canapeaua de două locuri, cu picioarele atârnându-i peste unul dintre capetele ei. În pantalonii de trening șleampeți și cu picioarele goale nu aducea câtuși de puțin a compozitorul genial și profesorul universitar de muzică. Și era și nebărbierit. Natasha trebui să admită că barba scurtă îl făcea doar și mai atrăgător, mai ales în combinație cu părul ciufulit ce ar fi trebuit tuns de vreo săptămână sau două.

Dormea profund, cu o perniță decorativă sub cap. Natasha știa, pentru că Vera se îmbunase suficient încât să îi spună, că Spence se culcase foarte târziu în cele două nopți în care fiica lui avusese febră foarte mare și se simțise cel mai rău.

Mai știa și că jonglase cu cursurile pe care le preda la facultate și cu drumuri acasă în timpul zilei. În timpul vizitelor ei, îl găsise de mai multe ori îngropat în hârtii.

Cândva îl crezuse un alintat, un bărbat care se născuse cu talentele și poziția lui socială. Poate că se născuse cu talent, se gândi ea acum, dar muncise din greu pentru el și pentru copila lui. Lucru pe care îl admira cel mai mult la un bărbat.

„Mă îndrăgostesc de el", recunoscu ea în sinea ei. De zâmbetul și de firea lui, de devotamentul și de motivația lui. Poate, poate că ar fi putut să își dăruiască reciproc ceva. Cu precauție, cu grijă, fără promisiuni.

Voia să fie iubita lui. Nu își mai dorise așa ceva până atunci. Cu Anthony, se întâmplase pur și simplu. Fusese copleșită, luată de val și dusă năvalnic, apoi zdrobită. Nu avea să fie la fel cu Spence. Nimic nu avea să o mai rănească vreodată la fel de profund. Iar cu el, avea o șansă, cât de mică, la fericire.

Oare nu ar fi trebuit să profite de ea? Mișcându-se cât mai fără zgomot, desfăcu păturica moale din lână

albastră atârnată peste spătarul canapelei și îl acop
cu ea. Nu își mai asumase de multă vreme un risc.
aplecă și își trecu ușor buzele peste fruntea lui. Poate
sosise momentul potrivit. Și bărbatul.

capitolul 7

Pisica neagră şuieră o avertizare. O rafală de vânt deschise uşa, apoi se auzi o bufnitură şi un râs de maniac. Se auziră sunete ca de mâzgă ce se scurgea pe pereţi, căzând cu zgomot pe podeaua din beton, în timp ce prizonierii îşi zornăiau lanţurile. Apoi un sunet strident, urmat de un geamăt lung, disperat.

- Ce zgomote grozave! comentă Annie şi îşi vârî o gumă de mestecat în gură.

- Ar fi trebuit să comand mai multe discuri. Natasha luă o perucă portocalie urâtă şi transformă un urs de pluş inofensiv într-un strigoi de Halloween. E ultimul.

- Oricum, după seara asta va trebui să începi să te gândeşti la Crăciun. Annie îşi împinse pe spate pălăria neagră ţuguiată, apoi rânji, arătându-şi dinţii înnegriţi. Uite-i pe băieţii Freedmont. Îşi frecă mâinile şi încercă un chicotit. Dacă costumul ăsta îşi merită banii, ar trebui să îi pot transforma în broaşte.

Nu prea reuşi să o facă, dar le vându în schimb sânge fals şi cicatrice de latex.

- Mă întreb ce au pregătit drăguţii de ei în seara asta pentru locuitorii din cartier, îşi zise Natasha.

- Nimic bun. Annie se aplecă sub un liliac atârnat. N-ar trebui să pleci?

- Ba da, într-un minut. Trăgând de timp, Natasha îşi făcu de lucru cu provizia tot mai săracă de măşti şi nasuri false. Râturile de porc s-au vândut mai bine decât îmi imaginam. Nu mi-am dat seama că atât de mulţi oameni vor vrea să se costumeze în animale. Ridică unul şi şi-l puse peste nas. Poate ar trebui să le ţinem la vânzare tot anul.

Recunoscând tactica prietenei ei, Annie îşi trecu limba peste dinţi, ca să nu rânjească.

– A fost foarte drăguț din partea ta să te oferi volu
tară să ajuți la decorat pentru petrecerea lui Freddie.

– O nimica toată, spuse Natasha și se urî pentru
era atât de emoționată. Puse râtul la locul lui, după ca
își trecu degetul peste o trompă ridată de elefant ataşa
la o pereche de ochelari enormi. Din moment ce eu a
sugerat să dea o petrecere de Halloween în locul cel
ratate de ziua ei, m-am gândit că ar trebui să ajut.

– Aha. Mă întreb dacă tatăl ei se va costuma î
Făt-Frumos.

– Nu e Făt-Frumos.

– Lupul cel Mare și Rău, atunci? Annie râse și ț
ridică mâinile în semn de pace. Scuze. Doar că e aș
distractiv să te văd speriată.

– Nu sunt speriată. Era o minciună gogonată, recu
noscu Natasha, în timp ce împachetă câteva dintre con
tribuțiile ei pentru petrecere. Știi că ești bine-venită.

– Și apreciez asta. Prefer să stau acasă și să o pă
zesc de infractori preadolescenți. Și nu te îngrijora
adăugă ea înainte ca Natasha să poată vorbi din nou
Închid eu.

– În regulă. Poate că voi... Natasha se întrerupse când
ușa se deschise cu un sunet de clopoțel. Un alt client
se gândi ea, i-ar mai fi oferit puțin timp. Când îl văzu
pe Terry, nu se putea spune cu siguranță cine fu ma
surprins. Bună, spuse ea.

El înghiți nodul enorm care i se pusese în gât și în
cercă să privească dincolo de costumul ei.

– Tash?

– Da.

Sperând ca până acum să o fi iertat deja, îi zâmb
și întinse mâna. Terry își schimbase locul în clasă și d
fiecare dată când încercase să îl abordeze, o zbughis
din sală. Acum era prins în capcană, simțindu-se jena
și nesigur. Îi atinse mâna întinsă, după care și-o vârî p
a lui în buzunar.

– Nu mă așteptam să te văd aici.

– Nu? spuse ea și înclină capul. E magazinul meu. Se întrebă dacă avea să își dea și el seama că avusese dreptate când îi spusese că nu o cunoștea mai deloc, iar vocea i se înmuie: Eu sunt proprietara.

– Tu ești proprietara? Privi în jur, incapabil să ascundă faptul că era impresionat. Uau! E ceva.

– Mulțumesc. Ai venit să cumperi ceva sau doar să te uiți?

El se îmbujoră instantaneu. Una era să intre într-un magazin și cu totul altceva să intre într-unul deținut de o femeie pe care mărturisise că o iubește.

– Eu doar... ăăă...

– Ceva de Halloween? îl încurajă ea. Se dau petreceri la facultate.

– Da, ei bine, mă gândeam să mă strecor la vreo două. Presupun că e o chestie prostească, dar...

– Halloween este o treabă foarte serioasă pentru The Fun House, îi spuse Natasha pe un ton solemn. Chiar atunci, un alt țipăt răsună din boxe. Vezi?

Jenat că tresărise, Terry reuși să zâmbească slab.

– Da. Păi, mă gândeam la o mască sau ceva de genul. Știi tu.

Își flutură mâinile mari și osoase prin văzduh, după care și le vârî înapoi în buzunare.

– Ai vrea să fii înfricoșător sau amuzant?

– Nu, ăăă, nu m-am gândit la asta.

Înțelegându-l, Natasha își înăbuși imboldul de a-l bate ușor peste obraz.

– S-ar putea să-ți vină câteva idei după ce vezi ce ne-a mai rămas. Annie, el este prietenul meu, Terry Maynard. E violonist.

– Bună. Annie îi privi ochelarii alunecându-i în jos pe nas după ce o salută emoționat din cap și i se păru adorabil. Nu prea mai avem multă marfă, dar mai avem câteva articole foarte bune. Ce-ar fi să vii cu mine să te uiți? Te ajut să alegi ceva.

– Trebuie să fug. Natasha începu să își strângă cele două plase pline, sperând ca vizita aceasta să le fi reparat cât de cât relația. Distracție la petrecere, Terry!

– Mersi.

– Annie, ne vedem mâine-dimineață.

– Da. Să nu te scufunzi după prea multe mere. Îndepărtându-și din nou pălăria țuguiată de pe ochi, Annie îi zâmbi larg lui Terry. Deci, ești violonist.

– Da. O mai privi o dată pe Natasha îndepărtându-se. Când ușa se închise în urma ei, simți un junghi, dar doar unul mic. Urmez câteva cursuri postuniversitare la facultate.

– Grozav. Hei, știi să cânți *Turkey in the Straw?*

Afară, Natasha dezbătu dacă să dea fuga după mașină sau nu. Aerul rece, curat, o făcu să se răzgândească. Copacii se veștejiseră. Peticele glorioase în nuanțe stacojii, portocalii și de un galben viu din urmă cu o săptămână se amestecaseră toate într-un roșu-cafeniu. Frunze uscate, încrețite coborau învârtinduse de pe crengi, strângându-se pe lângă borduri și risipindu-se pe trotuare. Trosniră sub picioarele ei când își începu scurta plimbare.

Cele mai robuste flori rezistaseră, adăugând o aromă picantă diferită de aromele greoaie ale verii. Mai răcoritoare, mai curate, mai proaspete, se gândi Natasha în timp ce inspiră.

O coti de pe strada principală spre locurile în care garduri vii și copaci mari străjuiau casele. Terasele și verandele erau pline de dovleci scobiți care așteptau rânjind să fie aprinși la apusul soarelui. Pe alocuri, siluete în cămăși din flanel și blugi rupți atârnau de crengi golașe. Vrăjitoare și stafii umplute cu paie stăteau pe trepte, așteptând să înfricoșeze și să încânte colindătorii.

Dacă ar fi întrebat-o cineva de ce alesese să se stabilească într-un orășel, iată unul dintre răspunsurile pe care le-ar fi dat. Oamenii de aici își făceau timp – timp să scobească un dovleac, timp să ia o grămadă de haine

vechi și să confecționeze din ele un călăreț fără cap. În seara asta, înainte ca luna să se înalțe pe cer, copiii aveau să alerge pe străzi, costumați ca zâne sau drăcușori. Plasele lor pentru bunătăți urmau să se umple cu bomboane de la magazin și prăjituri făcute în casă, în timp ce adulții aveau să pretindă că nu recunosc micii vagabonzi, clovni și demoni. Copiii aveau să se teamă doar de fantezie.

Copila ei ar fi avut șapte ani.

Natasha se opri preț de o clipă și își apăsă o mână pe stomac, până reuși să blocheze suferința și amintirea. Oare de câte ori își spusese că trecutul era trecut? Și de câte ori avea trecutul să se furișeze și să o sfâșie?

Ce-i drept, se întâmpla mai rar acum, dar la fel de taios și mereu neașteptat. Puteau trece zile, chiar luni, după care își făcea apariția, zdrobind-o, lăsând-o puțin ametită, puțin fragilă, ca o femeie care tocmai se ciocnise de un zid.

Se auzi un motor de mașină turat. Un claxon.

– Hei, Tash.

Ea clipi și reuși să ridice o mână în semn de salut rapid, deși nu reuși să îl identifice pe șofer, care își văzu de drum.

Acum era în prezent, își spuse ea, clipind ca să se concentreze din nou pe vârtejurile de frunze. Acum era aici. Nu se întorcea niciodată în trecut. Cu ani în urmă, se convinsese că putea să meargă doar înainte. Respiră lent, lung și profund, ușurată când simți cum se calmează. În seara asta nu era momentul pentru triste țe. Îi promisese altei copile o petrecere și avea de gând să se țină de cuvânt.

Trebui să zâmbească atunci când începu să urce scările de la casa lui Spence. Observă că acesta se apucase deja de treabă. Doi dovleci scobiți enormi străjuiau veranda. Precum Comedia și Tragedia, unul rânjea și celălalt se încrunta. De-a lungul balustradei, un cearșaf alb fusese modelat și înșirat astfel încât fantoma să pară

că zboară. Lilieci de carton cu ochii roşii se năpusteau dinspre cornişe. Într-un balansoar vechi de lângă uşă stătea un monstru hidos care îşi ţinea capul rânjitor în mână. Pe uşă era un decupaj în mărime naturală al unei vrăjitoare care învârtea într-un cazan aburind.

Natasha bătu sub nasul plin de negi al cotoroanţei. Râdea când Spence deschise uşa.

– Ne daţi ori nu ne daţi, spuse ea.

El nu putea vorbi. Preţ de o clipă, crezu că îşi imagina lucruri, cu siguranţă că îşi imagina. Ţiganca de pe cutia muzicală se afla chiar în faţa lui, cu cercei de aur în urechi şi brăţări de aur pe mâini. Coama sălbatică îi era legată cu o eşarfă de culoarea safirului, care îi flutura aproape până în dreptul taliei, împreună cu cârlionţii ei. Alte bijuterii de aur îi atârnau la gât, lănţişoare groase şi complicate care nu făceau decât să îi accentueze silueta zveltă. Rochia roşie era strâmtă, cu corsaj decoltat şi fuste largi, cu eşarfe viu colorate legate în talie.

Avea ochii mari şi negri, făcuţi să arate misterioşi prin intermediul cine ştie cărei arte femeieşti. Făcu o piruetă obraznică, zâmbind uşor cu buzele pline şi roşii. Dură doar câteva secunde să vadă toate acestea, inclusiv accentele de dantelă neagră de la tiv. Se simţea de parcă s-ar fi aflat în pragul uşii de câteva ore.

– Am un glob de cristal, îi spuse ea, vârându-şi mâna în buzunar şi scoţând un glob mic, transparent. Dacă îmi dai un bănuţ de argint, o să-ţi citesc în el.

– Dumnezeule mare, reuşi el să îngâne. Eşti foarte frumoasă.

Ea râse doar şi intră în casă.

– Iluzii. Seara asta e dedicată lor. Uitându-se rapid în jur, vârî globul de cristal înapoi în buzunar. Dar imaginea ţigăncii misterioase rămase. Unde e Freddie?

Lui Spence i se umezise mâna pe mâner.

– E... Dură o clipă până creierul i se puse din nou în mişcare. E la JoBeth. Am vrut să fac totul fără să fie acasă.

- O idee bună. Se uită la pantalonii lui de trening gri și tenișii lui prăfuiți. Ăsta e costumul tău?

- Nu. Am atârnat pânze de păianjen.

- Să-ți dau o mână de ajutor. Zâmbi și ridică plasele. Am câteva păcăleli și am câteva bunătăți. Pe care le-ai vrea prima dată?

- Mai trebuie să întrebi? spuse el încet, după care o prinse cu brațul de după talie și o trase spre el.

Ea își lăsă capul pe spate, în privirea ei citindu-se cuvintele de mânie și de sfidare care îi stăteau pe vârful limbii. După care gura lui o găsi pe a ei, și ea scăpă plasele din mâini. Acum că avea degetele libere, și le vârî în părul lui.

Nu asta își dorise. Dar avea nevoie de asta. Fără să ezite, își desfăcu buzele, invitând intimitatea. Îi auzi geamătul ușor de plăcere îmbinându-se cu al ei. Părea un lucru bun. Cumva, i se părea perfect să îl țină așa, chiar lângă ușa de la intrare, în aerul plin de aromele florilor tomnatice și al lacului proaspăt, cu briza tăioasă de toamnă suflând peste ei.

Așa trebuia să fie. Putea gusta și simți potrivirea cu corpul ei care se apăsa tare de al lui, cu buzele ei calde și agile. Nu era o iluzie. Ea nu era o fantezie, în pofida eșarfelor colorate și a aurului strălucitor. Era reală, era aici și era a lui. Înainte de încheierea nopții avea să dovedească acest lucru, amândurora.

- Aud viori, murmură el, în timp ce o sărută pe gât.

- Spence. Ea își auzea doar bătăile inimii, ca un tunet în mintea ei. Străduindu-se să își păstreze sănătatea mintală, se împinse din strânsoarea lui. Mă faci să fac lucruri pe care îmi spun că nu le voi face. După ce respiră adânc, îl privi hotărâtă și adăugă: Am venit să te ajut cu petrecerea lui Freddie.

- Și apreciez asta, zise el, închizând în liniște ușa. Așa cum apreciez felul în care arăți, aroma ta, felul în care te simt.

Nu ar fi trebuit să fie atât de stârnită doar de o privire. Nu se putea așa ceva, nu când privirea aceea îi spunea că, indiferent ce i-ar fi promis globul de cristal din buzunar, Spence le cunoștea deja destinele.

– Este un moment foarte nepotrivit.

Lui Spence îi plăcea foarte mult modul în care vocea ei căpăta un ton regal, ca o țarină care i se adresa unui țăran.

– Atunci vom găsi unul mai bun.

Exasperată, ridică din nou plasele.

– Te voi ajuta să agăți pânzele de păianjen, dacă promiți să fii tatăl lui Freddie – și doar tatăl lui Freddie în timp ce le agățăm.

– Bine.

Nu întrevedea o altă variantă de a supraviețui unei seri cu douăzeci de copii de clasa întâi costumați. Iar petrecerea, se gândi el, nu avea să dureze o veșnicie.

– Vom fi amici momentan.

Ei îi plăcea cum suna asta. Alese una dintre plase și scotoci prin ea. Ridică o mască de cauciuc plină de vânătăi, sânge și cicatrice și i-o trecu agil peste cap lui Spence.

– Poftim. Arăți minunat.

O ajustă până ce Spence reuși să o vadă prin ambele găuri pentru ochi, iar el avu imboldul prostesc și irezistibil de-a se privi în oglinda de pe hol. Rânji în spatele măștii.

– Mă voi asfixia.

– Mai durează câteva ore până atunci. Îi înmână a doua plasă. Haide. Este nevoie de timp ca să amenajezi o casă bântuită.

Avură nevoie de două ore ca să transforme sufrageria elegant decorată a lui Spence într-o temniță înfricoșătoare, potrivită pentru șobolani și țipete de tortură. Hârtie creponată neagră și portocalie atârna pe pereți și de pe tavan. Pânze de păianjen din bumbac atârna

pe la colţurile încăperii. O mumie, cu braţele încrucişate peste piept se sprijinea într-un colţ. O vrăjitoare cu o mantie neagră atârna în aer, suspendată pe mătura ei. Un Dracula cu o privire răutăcioasă, însetat şi aşteptând amurgul, pândea în umbre, pregătit de atac.

- Nu crezi că e prea înfricoşător? întrebă Spence în timp ce agăţă un joc în care trebuia să prinzi un nas pe un dovleac. Sunt doar în clasa întâi.

Natasha dădu un bobârnac unui păianjen de cauciuc atârnat de un fir de aţă, care începu să se învârtă.

- E foarte lejer. Fraţii mei au făcut odată o casă bântuită. Ne-au legat la ochi pe mine şi pe Rachel şi ne-au condus prin ea. Mikhail mi-a băgat mâna într-un castron cu struguri şi mi-a spus că erau ochii lui.

- Ce dezgustător, hotărî Spence.

- Aşa este, îşi aminti ea încântată. Şi mai erau nişte spaghete...

- Nu contează, o întrerupse el. Am înţeles ideea.

Ea râse, ajustându-şi cercelul.

- În orice caz, m-am distrat de minune şi mi-am dorit mereu să mă fi gândit eu prima la asta. Copiii de astăzi ar fi foarte dezamăgiţi dacă nu i-ar aştepta nişte monştri. După ce se vor speria, lucru pe care şi-l doresc cu disperare, vei aprinde luminile, ca să vadă că este doar o prefăcătorie.

- Păcat că am rămas fără struguri.

- Nu face nimic. Când mai creşte Freddie, îţi voi arăta cum să faci o mână retezată plină de sânge dintro mănuşă de cauciuc.

- Abia aştept.

- Cum rămâne cu mâncarea?

- Vera a fost o vitează. Cu masca pe creştetul capului, Spence se dădu în spate şi studie încăperea. Se simţea bine, foarte bine, să privească rezultatele şi să ştie că el şi Natasha le creaseră împreună. A făcut de toate, de la ouă umplute la punci de vrăjitoare. Ştii ce ar fi fost grozav? O maşină de făcut ceaţă.

– Așa te vreau. Zâmbetul lui larg o făcu să râdă și ea. Îl vrea să îl sărute. Anul viitor.

El își dădu seama că îi plăcea cum suna asta. Anul viitor și următorul. Puțin uluit de viteza cu care îi galopau gândurile, o privi doar, îndelung.

– S-a întâmplat ceva?

– Nu, zise el și zâmbi. Totul este perfect în regulă.

– Aici am premiile. Vrând să își odihnească picioarele, Natasha se așeză pe brațul unui scaun, lângă un strigoi tolănit. Pentru jocuri și costume.

– Nu trebuia să faci asta.

– Ți-am spus că vreau să o fac. Uite preferatul meu.

Scoase un craniu, apoi apăsă un întrerupător, îl așeză pe podea, iar acesta începu să se târască, separat de trup, cu ochii goi lucindu-i.

– Preferatul tău. Ironic, Spence îl ridică, iar acesta îi vibră în palmă.

– Da. Foarte înfiorător. Ea își înclină capul. Spune: „Vai, bietul Yorick!"

El râse doar și îl închise. După care își trase masca pe față.

– „O, carnea aceasta mult prea închegată, de s-ar topi."

Ea chicoti când el veni spre ea și o ridică în picioare.

– Sărută-ne.

– Nu, se hotărî ea după o clipă. Ești urât.

– În regulă. Îndatoritor, își împinse din nou masca în sus. Dar acum?

– E mult mai rău, răspunse ea și îi coborî masca pe față cu un gest solemn.

– Foarte amuzant.

– Ba nu, dar părea necesar. Îl luă de braț și studie încăperea. Cred că va fi un succes pentru tine.

– Pentru noi, o corectă el. Știi că Freddie te iubește la nebunie.

– Da. Natasha îi zâmbi lejer. E un sentiment reciproc.

Auziră ușa de la intrare trântindu-se, apoi un strigăt.

– Că tot vorbeam de Freddie.

*

Copiii sosiră mai întâi în şir, apoi dădură năvală ca un adevărat potop. La ora şase, încăperea era plină de balerine şi piraţi, monştri şi supereroi. Casa bântuită scă icnete, ţipete şi înfiorări. Nimeni nu era îndeajuns de curajos ca să facă turul încăperii singur, deşi mulţi îl făcură de două ori, apoi o a treia oară. Ocazional, câte un suflet brav era îndeajuns de curajos încât să împungă mumia cu un deget sau să atingă mantia vampirului.

Când se aprinseră luminile, copiii gemură dezamăgiţi, iar câţiva oftară uşuraţi. Freddie, o păpuşă Raggedy Ann în mărime naturală, îşi desfăcu darul întârziat de ziua ei cu un abandon desăvârşit.

– Eşti un tată foarte bun, murmură Natasha.

– Mersi. Îşi întrepătrunse degetele cu ale ei, fără să se mai îndoiască de faptul că ar fi fost aşa de bine să supravegheze împreună petrecerea fiicei lui. De ce?

– Pentru că nu te-ai dus nici măcar o dată să iei o aspirină şi ai tresărit doar foarte puţin când Mikey a vărsat punci pe covor.

– Asta pentru că trebuie să-mi păstrez puterile pentru când va vedea Vera. Spence se feri, la timp ca să evite coliziunea cu o prinţesă urmărită de un drăcuşor. Se auzeau sunete ascuţite din fiecare colţ al încăperii, întrerupte de bufniturile şi gemetele care răsunau din combina stereo. Cât despre aspirină... Cât timp pot să continue aşa?

– Oh, mult mai mult decât putem noi.

– Ce alinare din partea ta.

– Îi punem la joacă acum. Vei fi surprins cât de repede pot trece două ore.

Avea dreptate. Până când nasurile numerotate fuseseră prinse toate în apropiere de capul dovleacului, până când scaunele muzicale deveniseră doar o amintire dragă, după parada şi jurizarea costumelor, după ce ultimul măr rămăsese singur în găleată şi ultimul cleşte pentru rufe căzuse cu zgomot într-un borcan de sticlă,

părinții începuseră să vină să își ia Frankensteinii și ei goii reticenți. Dar distracția nu se încheiase.

În grupuri sau pe perechi, colindătorii cutreier cartierul după ciocolățele și mere caramelizate. Av să își amintească vuietul vântului și foșnetul frunze din seara aceea mult timp după ce urma să termine ultimul strop de ciocolată.

Era aproape ora zece când Spence reuși să o ducă culcare pe Freddie, care era extenuată și încântată.

– A fost cea mai grozavă petrecere de ziua mea, îi spu se ea. Mă bucur că am avut varicelă.

Spence își frecă degetul peste un pistrui portocaliu mânjit pe care îl ratase crema demachiantă.

– Nu știu dacă aș zice chiar așa, dar mă bucur că te-ai distrat.

– Aș putea să... ?

– Nu. O sărută pe nas. Dacă mai mănânci chiar și o singură bomboană, vei exploda.

Ea chicoti și, întrucât era prea obosită ca să mai încerce vreo strategie, se cuibări în perna ei. Capul i se învârtea deja cu amintiri.

– La anul vreau să fiu țigancă, la fel ca Tash. Bine?

– Sigur. Acum culcă-te. O voi duce pe Natasha acasă, dar Vera e aici.

– Te vei căsători curând cu Tash, ca să stea cu noi?

Spence dădu să spună ceva, dar închise gura în timp ce Freddie căscă tare.

– De unde îți vin ideile astea? bombăni el.

– Cât durează până primești o surioară? întrebă ea, în timp ce adormi.

Spence se frecă pe față, recunoscător că Freddie adormise și nu fusese nevoit să răspundă.

La parter, o găsi pe Natasha curățând grosul mizeriei. Ea își dădu părul pe spate când el intră în încăpere.

– Când arată așa de rău, știi că a fost o petrecere reușită. Expresia lui o făcu să mijească ochii. S-a întâmplat ceva?

- Nu. Nu, e Freddie.

- O doare burtica, spuse Natasha, empatizând instantaneu cu fetița.

- Încă nu. Ridică din umeri și râse ușor. Mereu reușește să mă surprindă. Te rog, nu, spuse el și îi luă sacul de gunoi. Ai făcut suficient.

- Nu mă deranjează.

- Știu.

Înainte să apuce să o prindă de mână, ea și le împreună pe ale ei.

- Ar trebui să plec. Mâine e sâmbătă - cea mai aglomerată zi a noastră.

El se întrebă cum ar fi fost dacă ar fi putut pur și simplu să urce amândoi la etaj, în dormitorul lui. În patul lui.

- Te conduc acasă.

- E în regulă. Nu trebuie s-o faci.

- Mi-ar face plăcere.

Tensiunea reveni. Privirile li se întâlniră, iar el înțelese că și ea o simțea.

- Ești obosită?

- Nu.

Știa că venise momentul să afle câteva adevăruri. El făcuse ceea ce îi ceruse și fusese doar tatăl lui Freddie pe durata petrecerii. Acum petrecerea se încheiase. Dar nu și noaptea.

- Ai vrea să ne plimbăm?

Ea zâmbi și își puse mâna într-a lui.

- Da, mi-ar plăcea.

Era mai răcoare acum, iar aerul era mai tăios, semn că se apropia iarna. Deasupra, luna era plină și înfiorător de albă. Nori dansau peste ea, aruncând umbre schimbătoare. Printre foșnetele frunzelor, auziră ecoul strigătelor și al râsetelor colindătorilor întârziați. Inevitabil, marele stejar de la colțul străzii fusese învelit în hârtie igienică de către adolescenți.

– Iubesc perioada asta, murmură Natasha. Mai ales seara, când bate puţin vântul. Se simte mirosul fumului din coşuri.

Pe strada principală încă erau copii mai mari şi studenţi cu măşti şi pictaţi pe feţe. O imitaţie nereuşită de urlet de lup ricoşă din vitrine, urmată de un ţipăt şi apoi un râset feminin. O maşină plină de strigoi se opri doar cât aceştia să se aplece pe geamuri şi să urle strident.

Spence se uită cum maşina coteşte, pasagerii ei urlând în continuare.

– Nu-mi amintesc să mai fi fost în vreun loc în care Halloweenul să fie luat atât de în serios.

– Stai să vezi ce se întâmplă de Crăciun.

Dovleacul Natashei strălucea pe veranda casei, lângă un castron plin cu ciocolăţele. Pe uşa ei era prins un semn pe care scria: „Luaţi doar una. Altminteri".

Spence clătină din cap.

– Bileţelul acela chiar funcţionează?

Natasha aruncă doar o privire fugară la bileţel.

– Mă cunosc.

Aplecându-se, Spence apucă o ciocolată.

– Primesc şi nişte coniac cu ea?

Ea ezită. Dacă îl lăsa să intre, era inevitabil că vor relua sărutul de mai devreme. Trecuseră două luni, se gândi ea, două luni de întrebări, de tragere de timp, de prefăcătorie. Ştiau amândoi că asta trebuia să se oprească mai devreme sau mai târziu.

– Bineînţeles.

Deschise uşa şi îl lăsă să intre.

Încordată, se duse în bucătărie să toarne băuturi. Da sau nu, îşi spuse ea. Ştiuse răspunsul de mult timp, ba chiar se pregătise pentru el. Dar cum avea să fie cu el? Cum avea să fie ea? Şi, după ce avea să i se dăruiască în felul acela cel mai intim, cum urma să se mai poată preface că nu avea nevoie de mai mult?

Că nu putea să aibă nevoie de mai mult, îşi aminti Natasha. Indiferent de sentimentele pe care le avea

pentru el, care erau mai profunde, mult mai profunde decât ar fi îndrăznit să recunoască, viaţa trebuia să continue aşa cum era. Fără promisiuni, fără jurăminte. Fără inimi frânte.

El se întoarse când ea reveni în încăpere, dar nu spuse nimic. Propriile lui gânduri erau amestecate şi confuze. Ce voia? Pe ea, cu siguranţă. Dar cât de mult, cât de puţin putea accepta? Fusese convins că nu avea să se mai simtă vreodată aşa. Mai mult decât convins că nu avea să mai dorească vreodată să se simtă aşa. Şi totuşi, i se părea atât de uşor să simtă, de fiecare dată când o privea.

– Mersi. Luă coniacul, privind-o în timp ce sorbi din el. Ştii, prima dată când am ţinut o prelegere, eram pe scenă, iar mintea mi s-a blocat. Preţ de o clipă îngrozitoare, nu mai ştiam nimic din ce plănuisem să spun. Mă confrunt cu exact aceeaşi problemă acum.

– Nu trebuie să spui nimic.

– Nu e la fel de uşor cum am crezut că va fi. O luă de mână, surprins să descopere că era rece şi şovăielnică. O duse instinctiv la buze şi o sărută pe palmă. Îl ajuta să ştie că era la fel de agitată ca el. Nu vreau să te sperii.

– Dar mă sperie. Se simţi străfulgerată de senzaţie. Uneori, oamenii spun că gândesc prea mult. S-ar putea să fie adevărat. Dacă da, este din cauză că simt prea mult. A fost o vreme... Îşi trase mâna din a lui, vrând să fie puternică pe cont propriu. A fost o vreme, repetă ea, când am permis sentimentelor mele să hotărască pentru mine. Sunt greşeli pentru care plăteşti până mori.

– Ce se întâmplă acum nu e o greşeală.

Lăsă coniacul jos şi îi cuprinse faţa cu mâinile.

Ea îşi încolăci degetele peste încheieturile lui.

– Nu vreau să fie. Nu ne putem face promisiuni, Spence, pentru că aş prefera să nu le facem deloc, decât să le încălcăm. Nu am nevoie, nici nu îmi doresc cuvinte frumoase. Sunt spuse prea uşor. Îl strânse mai

tare. Vreau să fiu iubita ta, dar am nevoie de respect, nu de poezii.

– Ai terminat?

– Am nevoie să înţelegi, insistă ea.

– Încep să înţeleg. Probabil că l-ai iubit nespus de mult.

Ea îşi coborî mâinile, dar se calmă înainte să răspundă.

– Aşa este.

Îl duru, lucru care îl surprinse. Nu prea avea cum să fie ameninţat de cineva din trecutul ei. Şi el avea un trecut. Dar uite că *se simţea* ameninţat şi îl *durea*.

– Nu-mi pasă cine a fost şi nu mă interesează deloc ce s-a întâmplat. Îşi dădu seama că era o minciună, de care avea să fie nevoie să se ocupe mai devreme sau mai târziu. Dar nu vreau să te gândeşti la el când eşti cu mine.

– Nu mă gândesc la el, nu în felul la care te referi tu.

– În nici un fel.

Ea ridică din sprânceană.

– Nu-mi poţi controla gândurile sau orice alt lucru care are a face cu mine.

– Te înşeli.

Mânat de o gelozie neputincioasă, o trase în braţele lui. O sărută furios, poruncitor, posesiv. Şi ispititor. O ispiti atât de tare să se supună, încât ea se zbătu să scape.

– Nu voi fi posedată, spuse ea pe o voce mai sfidătoare doar pentru că se temea că se înşela.

– Regulile tale, Natasha?

– Da. Dacă sunt corecte.

– Pentru cine?

– Pentru amândoi. Îşi apăsă degetele pe tâmple preţ de o clipă. Nu ar trebui să fim mânioşi, spuse ea mai încet. Îmi pare rău. Ridică din umeri şi îi zâmbi scurt. Mi-e teamă. A trecut multă vreme de când nu am mai fost cu cineva – de când nu am mai vrut să fiu cu cineva.

El își ridică coniacul, uitându-se la el cum se rotește.

– Mi-e greu să fiu furios pe tine.

– Mi-ar plăcea să cred că suntem prieteni. N-am mai fost prietenă cu un iubit.

Iar el nu mai fusese niciodată îndrăgostit de o prietenă. Era o recunoaștere imensă și înfricoșătoare, și era convins că nu o putea rosti cu voce tare. Poate că, dacă nu ar mai fi atât de neîndemânatic, i-ar fi putut arăta.

– Suntem prieteni. Îi întinse mâna, după care își încolăci degetele în jurul mâinii ei. Prietenii au încredere unul în celălalt, Natasha.

– Așa este.

Se uită la mâinile lor împreunate.

– Ce-ar fi să... ?

Un zgomot la fereastră îl făcu să se întrerupă și să privească într-acolo. Înainte să apuce să se miște, Natasha îl strânse mai tare. Dură doar o clipă să vadă că nu era înspăimântată, ci amuzată. Își duse degetul arătător de la mâna liberă la buze.

– Cred că este o idee bună să fiu prietenă cu profesorul meu, spuse ea, ridicând vocea și făcându-i lui Spence semn să continue.

– Ăă, mă bucur că eu și Freddie am cunoscut atâția oameni drăguți de când ne-am mutat.

Nedumerit, o privi pe Natasha scotocind printr-un sertar.

– E un oraș drăguț. Bineînțeles, uneori mai sunt și probleme. Nu ai auzit de femeia aceea care a scăpat de la azil.

– Ce azil?

Ea îi aruncă o privire nerăbdătoare, iar el o drese:

– Nu, n-am auzit.

– Poliția nu face mare vâlvă pe tema asta. Știu că este prin zonă și nu vor ca oamenii să intre în panică. Natasha aprinse lanterna pe care o descoperise și dădu din cap aprobator când văzu că bateriile era puternice. E cam nebună, știi? Și îi place să răpească copii mici. Mai

ales băieţi. Apoi îi torturează, într-un mod îngrozitor. În nopţile cu lună plină, se strecoară până la ei, în tăcere, plină de răutate. Apoi, înainte să apuce să ţipe, îi prinde de gât.

Spunând aceasta, ridică jaluzeaua de la fereastră. Ţinând lanterna sub bărbie, îşi apăsă faţa de geam şi rânji.

Se auziră două ţipete gemene. Apoi o bufnitură, un strigăt, după care zgomot de paşi grăbiţi.

Nemaiputând de la atâta râs, Natasha se sprijini de pervaz.

– Băieţii Freedmont, îi explică ea după ce îşi trase suflarea. Anul trecut au agăţat un şobolan mort lângă uşa lui Annie.

Îşi apăsă mâna pe inimă când Spence veni lângă ea să se uite pe fereastră. Reuşi să vadă doar două umbre gonind pe peluză.

– Cred că s-a întors roata.

– O, ar fi trebuit să le fi văzut feţele. Îşi şterse o lacrimă de pe gene. Cred că inimile lor vor începe să bată din nou doar după ce se vâră în pat şi se acoperă cu păturile.

– Probabil că nu vor uita niciodată acest Halloween.

– Orice copil ar trebui să aibă parte de o sperietură bună pe care să şi-o amintească mereu. Încă zâmbind, îşi puse din nou lanterna sub bărbie. Ce zici?

– E prea târziu să mă mai sperii. Luă lanterna şi o aşeză la o parte. O prinse de mână şi o trase în picioare. A venit vremea să descoperim cât de mult este iluzie şi cât realitate.

Trase încet jaluzeaua.

capitolul 8

Era real. Dureros de real. Senzaţia gurii lui peste a ei o făcea să simtă fără îndoială vie şi plină de dorinţă. Momentul şi locul nu însemnau nimic. Ar fi putut la fel de bine să fie iluzii. Dar el nu era. Dorinţa nu era. O simţi izvorând nebuneşte în interiorul ei, doar la împreunarea buzelor lor.

Nu, nu era simplu. Ştiuse de când îi simţise prima dată gustul, de când îşi permisese prima dată să îl atingă, că orice s-ar fi întâmplat între ei nu avea să fie vreodată simplu. Cu toate acestea, fusese convinsă că asta îşi dorea. Simplitate, un drum lin, o cale uşoară.

Nu cu el. Şi niciodată.

Acceptând, îl cuprinse cu braţele. În seara aceasta nu avea să mai existe trecut sau viitor. Doar un singur moment apucat tare cu ambele mâini şi savurat.

Răspuns la răspuns, nevoie la nevoie, se agăţară unul de celălalt. Lumina slabă de lângă uşă le proiecta siluetele pe perete, o singură umbră. Se mişca odată cu ei, apoi se potolea.

Când o luă pe braţe, ea murmură în semn se protest. Spusese că nu avea să fie posedată, şi vorbise serios. Cu toate acestea, cuibărită în braţele lui, nu se simţea slabă. Ci iubită. Cu gratitudine şi acceptare, îşi apăsă buzele pe gâtul lui. În timp ce el o ducea spre dormitor, ea îşi permise să cedeze.

Apoi văzu doar lumina lunii. Aceasta se strecura prin perdeaua subţire, duios, liniştită, aşa cum un iubit s-ar fi furişat pe fereastră, să ajungă la femeia lui. Iubitul ei nu spuse nimic în timp ce o aşeză în picioare, lângă pat. Tăcerea lui îi spunea totul.

Şi-o imaginase aşa. Părea imposibil, dar chiar aşa era. Imaginea fusese clară şi vie. O văzuse cu părul

încârlionţat sălbatic în jurul feţei, cu ochii închişi la culoare şi calmi, pielea strălucindu-i precum aurul pe care îl purta. Iar în cele închipuite de el, văzuse mult, mult mai mult de-atât.

Se întinse lent şi îi desfăcu eşarfa din păr, lăsând-o să plutească tăcută spre podea. Ea aşteptă. Fără să îşi mute privirea de la ea, el desfăcu strat după strat de culori - safir, smarald, chihlimbar - până acestea rămaseră întinse ca pietrele preţioase la picioarele ei. Ea zâmbi. Cu vârfurile degetelor, el îi trase rochia de pe umeri, după care îşi apăsă buzele pe pielea pe care o dezvelise.

Ea oftă şi se înfioră. Apoi se întinse după el, chinuindu-se să respire, în timp ce el îi trase cămaşa peste cap. Îi simţi pielea întinsă şi fină sub palme. Simţi tremurul muşchilor când îşi trecu mâinile peste ei. Continuă să îl privească în ochi, văzând strălufgerarea şi furia pasiunii care îi întuneca.

El trebui să se împotrivească tuturor instinctelor care îi dădeau ghes, ca să nu îi smulgă rochia de pe ea, să nu înlăture toate obstacolele şi să ia ce i se oferea. Ea nu l-ar fi oprit. O vedea în ochii ei: parţial provocare, parţial recunoaştere şi în întregime dorinţă.

Dar îi promisese ceva. Chiar dacă ea susţinea că nu voia promisiuni, el intenţiona să şi-o ţină pe-a lui. Avea să aibă parte de romantism, atât cât putea el să îi ofere.

Străduindu-se să aibă răbdare, desfăcu şirul de nasturi de pe spatele ei. Ea zâmbi uşor când îşi apăsă buzele de pieptul lui. El îi simţi mâinile fine dându-i jos pantalonii. Când rochia ei alunecă pe podea, el o trase aproape şi o sărută lung, senzual.

Ea se clătină. I se părea prostesc, dar era ameţită. Mintea îi era plină de culori ce păreau să danseze pe o simfonie frenetică pe care nu o putea identifica. Brăţările îi zdrăngăniră când el îi ridică mâna şi o sărută în cerc pe încheietura mâinii. Se auzi foşnetul materialului, alte note din cântecul din mintea ei, în timp ce el îi trecea straturile colorate ale fustei peste şolduri.

Nu crezuse că ar fi putut fi atât de frumoasă. Dar, acum că se afla înaintea lui, îmbrăcată doar într-un furou roşu subţire şi în strălucirea bijuteriilor din aur, aproape că era mai mult decât ar fi putut suporta un bărbat. Ea îşi ţinea ochii aproape închişi, dar capul îi era sus – un obicei de mândrie care i se potrivea bine. Lumina lunii plutea în jurul ei.

Ea îşi ridică încet braţele, încrucişându-le în faţa ei, ca să împingă bretelele subţiri de pe umeri. Materialul îi tremură peste sâni, apoi se agăţă preţ de o clipă trecătoare, după care alunecă pe podea, la picioarele ei. Acum, singurul lucru care o învelea era strălucirea aurului. Incitant, erotic, exotic. Ea aşteptă, după care îşi ridică din nou braţele – spre el.

– Te doresc, spuse ea.

Trupurile lor goale se contopiră, făcându-i pe amândoi să geamă. Gurile lor se contopiră, trimiţând unde şoc de plăcere şi durere prin amândoi. Dorinţele lor se contopiră, alungând raţiunea.

Inevitabil. Fu singurul gând care pătrunse prin haosul din mintea ei, în timp ce îşi trecea în goană mâinile peste trupul lui. O forţă atât de puternică, o nevoie atât de profundă putea fi doar inevitabilă. Aşa că întâmpină forţa aceea, întâmpină nevoia aceea, cu toată inima.

El uită de răbdare. Natasha era o foame interioară pe care şi-o refuza deja de prea mult timp. O dorea în întregime, cu tot ce era, cu tot ce avea. Ea îi oferi înainte să apuce el să ceară. Când se prăbuşiră pe pat, el căuta deja lacom cu mâinile, să ofere şi să ia plăcere.

Oare ar fi putut să ştie că avea să fie atât de imens, de mistuitor? La ea, totul era atât de plin de viaţă şi atât de tăios şi şlefuit. Avea un gust îmbătător de miere şi whisky, ambele încinse. Pielea îi era la fel de luxuriantă precum o petală de trandafir îmbibată în roua de seară. Mirosul ei era la fel de întunecat precum pasiunea lui. Nevoia ei, la fel de tăioasă precum o lamă proaspăt ascuţită.

Ea se arcui în el, oferindu-i, provocându-l, ţipând p măsură ce el îi căuta şi descoperea fiecare secret. Plăc rea îl străpunse în timp ce ea îşi împingea corpul mic agil în el. Puternică, îndărătnică, ea se rostogoli pes el ca să exploateze şi să exploreze, până Spence îşi sim ţi respiraţia arzându-i plămânii şi trupul ca o masă de senzaţii. Pe jumătate înnebunit, se rostogoli cu ea pe pat, încâlcind cearşafurile în jurul lor. Când se ridică deasupra ei, îi văzu perdeaua sălbatică de păr, ca un nor întunecos, şi strălucirea adâncă, bogată din ochii ei în timp ce îl privea în ochi. Respira la fel de rapid ca el, trupul îi era la fel de plin de dorinţă ca al lui.

Nicicând până atunci, îşi dădu el seama, şi nicicând de atunci înainte nu avea să găsească pe altcineva care să i se potrivească atât de perfect. Aveau aceleaşi nevoi, aceleaşi dorinţe. Înainte ca el să întrebe, ea răspundea deja. Pentru prima dată în viaţa lui, ştia cum era să facă dragoste cu mintea, inima, sufletul şi trupul deopotrivă.

Ea se gândi doar la el şi la nimeni şi nimic altceva. Când o atingea, era ca şi cum nu ar mai fi fost atinsă până atunci. Când îi rostea numele, îl auzea pentru prima dată. Când gura lui o căuta pe a ei, era un prim sărut, cel pe care îl aşteptase, pe care şi-l dorise toată viaţa.

Palmele li se întâlniră şi se apucară tare de degete, ca două suflete care se agăţă unul de celălalt. Se priviră când el o umplu. Şi se născu o promisiune, pe care o simţiră amândoi. Într-un moment de panică, ea clătină din cap. După care el se mişca în ea, iar ea se mişca împreună cu el.

– Din nou, spuse el, trăgând-o spre el.

– Spence.

– Din nou.

Îi acoperi gura cu a lui, trezind-o dintr-un cvasivis şi stârnindu-i din nou pasiunea.

O dorea la fel de tare, acum că știa ce puteau crea împreună, dar cu o flacără ce ardea constant. De data asta, chiar dacă dorința era încă puternică, nebunia fu mai puțin intensă. Putu să aprecieze curbele subtile, unghiurile moi, suspinele lenețe pe care i le putea smulge cu o simplă atingere. Era ca și cum ar fi făcut dragoste cu o zeiță primitivă, goală, înveșmântată doar cu bijuterii de aur. Își potoli setea atât de îndelungată lent, pe îndelete, după acea primă înghițitură lacomă.

Cum de își imaginase vreodată că știuse ce însemna să iubești un bărbat sau să fii iubită de unul? Avea parte de plăceri pe care, ca femeie, știa că nu le mai gustase niciodată. Asta însemna să fii îmbibat, să fii înecat, să fii saturat. Își trecu mâinile peste el, absorbind senzațiile erotice ale atingerii limbii lui, hârșâitul dinților lui, joaca degetelor lui abile. Așa era, erau plăceri noi, foarte noi. Și aveau gust de libertate.

Pe măsură ce luna se înălța în noapte, la fel făcu și ea.

– Credeam că îmi imaginasem cum avea să fie cu tine. Cu capul ei sprijinit de umărul lui, Spence o mângâia cu degetele în sus și în jos pe braț. Nici vorbă de așa ceva.

– Eu credeam că nu aveam să fiu niciodată aici, cu tine. Zâmbi în întuneric. M-am înșelat.

– Slavă Cerului. Natasha...

Ea clătină rapid din cap și îi puse degetul pe buze.

– Nu spune prea multe. E ușor să spui prea multe în lumina lunii.

„Și e ușor și să le crezi", adăugă ea în gând.

Chiar dacă era nerăbdător, nu mai spuse ce voise să îi zică. Mai greșise și înainte când își dorise prea mult, prea rapid. Era hotărât să nu repete aceleași greșeli cu Natasha.

– Îți pot spune că nu voi mai privi niciodată la fel lanțurile de aur?

Ea chicoti uşor şi îl sărută pe umăr.

– Da, îmi poţi spune asta.

El se jucă cu brăţările ei.

– Îţi pot spune că sunt fericit?

– Da.

– Tu eşti?

Ea îşi înclină capul şi îl privi.

– Da. Mai fericită decât credeam că aş putea fi. Mă faci să mă simt... Zâmbi, făcând o mişcare rapidă din umeri. Magică.

– Noaptea aceasta a fost magică.

– M-am temut, murmură ea. De tine, de asta. De mine însămi, recunoscu ea. A trecut foarte multă vreme în cazul meu.

– Şi pentru mine a trecut mult. Ea se mişcă neliniştită, iar el îi prinse bărbia cu mâna. Nu am fost cu nimeni dinainte să moară soţia mea.

– Ai iubit-o foarte mult? Îmi pare rău, spuse ea rapid şi închise ochii. Nu am de ce să întreb aşa ceva.

– Ba da, ai. Îşi menţinu strânsoarea fermă. Am iubit-o cândva, sau am iubit ideea pe care o reprezenta ea. Ideea aceea a murit cu mult înaintea ei.

– Te rog. În noaptea asta nu este momentul potrivit să vorbim despre lucruri care au fost.

Se ridică în şezut, iar el se ridică odată cu ea, prinzând-o cu mâinile de antebraţe.

– Poate că nu. Dar sunt lucruri pe care trebuie să ţi le spun, lucruri despre care vom vorbi.

– Trecutul este atât de important?

Auzi urma de disperare din vocea ei şi îşi dori să găsească motivul din spatele ei.

– Cred că ar putea fi.

– Acum suntem în prezent. Îl prinse la rândul ei de mâini. Era cel mai aproape de o promisiune pe care îndrăznea să o facă. Acum îmi doresc să fiu prietena şi iubita ta.

– Atunci fii ambele.

Ea se calmă printr-un efort voit.

- Poate că nu vreau să vorbesc despre alte femei când sunt în pat cu tine.

O simți rigidă și pregătită de ceartă. Într-o mișcare care o debusolă, se aplecă spre ea și o sărută ușor pe frunte.

- Te lăsăm să folosești replica asta momentan.

- Mulțumesc. Ea își trecu mâna prin părul lui. Mi-ar plăcea să petrec această noapte cu tine, toată noaptea. Zâmbind ușor, ea clătină din cap. Nu poți rămâne.

- Știu. El o prinse de mână și i-o duse la gură. Freddie ar avea niște întrebări foarte ciudate pentru mine dacă nu aș fi acolo la micul dejun.

- E o fetiță foarte norocoasă.

- Nu-mi place să plec așa.

Ea zâmbi și îl sărută.

- Înțeleg, câtă vreme cealaltă femeie are doar șase ani.

- Ne vedem mâine.

Aplecându-se mai aproape, o sărută mai profund.

- Da. Suspinând, îl cuprinse cu brațele. Încă o dată, murmură ea, trăgându-l spre pat. O singură dată.

Natasha se afla la biroul ei din încăperea din partea din spate a magazinului. Venise mai devreme, ca să recupereze pe partea practică a afacerii. Își actualizase registrul contabil, își completase facturile. Acum că mai rămăseseră nici două luni până la Crăciun, își finalizase și comenzile. Deja avea marfă achiziționată din timp depozitată pe oriunde reușiseră să găsească loc. Se simțea bine înconjurată de dorințele copiilor și să știe că în dimineața de Crăciun, lucrurile care erau acum depozitate în cutii aveau să producă încântare și uluire.

Dar mai erau și aspectele practice de rezolvat. Abia ce începuse să se gândească la aranjamente, decorații și reduceri. Trebuia să se hotărască curând dacă voia să angajeze pe cineva cu jumătate de normă pe perioada sărbătorilor.

Acum, pe la mijlocul dimineții, întrucât Annie se ocupa de magazin, ea stătea cu manualele și notițele împrăștiate în fața ei. Studiile aveau prioritate în fața afacerilor și le trata pe ambele cu seriozitate.

Urma un test despre epoca barocă, și intenționa să îi demonstreze profesorului ei – iubitului ei – că putea rămâne fermă pe poziție.

Poate că nu ar fi trebuit să fie atât de important să dovedească faptul că putea învăța și reține. Dar existaseră momente în viața ei, momente pe care era convinsă că Spence nu le-ar fi putut înțelege niciodată, când alții o făcuseră să se simtă incompetentă, chiar proastă. Fetița cu o engleză stricată, adolescenta slăbuță care se gândea mai mult la dans, decât la manualele școlare, dansatoarea care se luptase din greu să își facă trupul să suporte insultele antrenamentelor, femeia tânără care își ascultase inima, nu mintea.

Nu mai era nicicare din acele persoane și, totuși, era toate acele persoane. Avea nevoie ca Spence să îi respecte inteligența, să o considere egala lui, nu doar femeia pe care o dorește.

Se purta prostește. Oftând, Natasha se lăsă în spate pe scaun și începu să se joace cu petalele trandafirului roșu de lângă cotul ei. Ba mai mult decât prostește, căci greșea. Spence nu semăna deloc cu Anthony. Cu excepția unor asemănări fizice foarte vagi, cei doi bărbați erau aproape opusuri. Ce-i drept, unul era un dansator genial, celălalt un muzician genial, dar Anthony fusese egoist, nesincer și, în cele din urmă, un laș.

Nu cunoscuse niciodată un bărbat mai generos și mai bun ca Spence. Era milos și sincer. Sau oare așa îi spunea inima ei? Cu siguranță. Dar inima, se gândi ea, nu venea cu o garanție, asemenea unei jucării mecanice. În fiecare zi în care era cu el, se îndrăgostea tot mai profund de el. Atât de tare, se gândi ea, încât în anumite momente, înfricoșătoare de altfel, voia să renunțe la toate și să îi spună.

Își mai dăruise și înainte inima unui bărbat, o inimă pură și fragilă. O primise înapoi plină de cicatrice.

Nu, nu existau garanții.

Cum să îndrăznească să riște ca istoria să se repete? Chiar dacă știa că ceea ce i se întâmpla acum era diferit, foarte diferit de ceea ce i se întâmplase fetei de șaptesprezece ani, cum să riște să devină din nou vulnerabilă în fața unei astfel de dureri și umilințe?

Lucrurile erau mai bune așa cum erau, se asigură ea. Erau doi adulți, care se bucurau unul de celălalt. Și erau prieteni.

Luă trandafirul din vază și și-l trecu peste obraz. Ce păcat că ea și prietenul ei reușeau să găsească doar câteva ore risipite în care erau singuri. Trebuiau să se gândească la copil, apoi la programele și responsabilitățile lor. Dar în orele acelea, când prietenul ei se transforma în iubitul ei, cunoștea adevăratul sens al extazului.

Venindu-și în fire, strecură floarea în vază și se concentră pe studiile ei. În cinci minute, sună telefonul.

– Bună dimineața, Fun House.

– Bună dimineața, persoană de afaceri.

– Mamă!

– Deci, ești ocupată sau ai o clipă să vorbești cu mama ta?

Natasha apucă telefonul cu ambele mâini, plăcându-i la nebunie să audă vocea mamei ei.

– Bineînțeles că am o clipă. Câte clipe vrei tu.

– Mă întrebam, din moment ce nu m-ai sunat de două săptămâni.

– Îmi pare rău. Timp de două săptămâni, un bărbat fusese centrul vieții ei. Dar nu putea să îi spună asta mamei ei. Ce mai faceți tu și tata și toți ceilalți?

– Eu și tata și toți ceilalți suntem bine. Tata primește o mărire de salariu.

– Minunat!

– Mikhail nu se mai vede cu italianca. Nadia mulțumi în ucraineană, ceea ce o făcu pe Natasha să râdă.

Alex, el se vede cu toate fetele. Deştept băiat, Alex al meu. Iar Rachel are timp doar pentru studiile ei. Dar Natasha?

– Natasha e bine. Mănânc bine şi dorm mult, adăugă ea, înainte să apuce Nadia să întrebe.

– Bun. Şi magazinul?

– Vom începe să ne pregătim pentru Crăciun, şi mă aştept să meargă mai bine ca anul trecut.

– Vreau să nu ne mai trimiţi bani.

– Iar eu vreau să nu-ţi mai faci griji pentru copiii tăi.

Nadia oftă, ceea ce o făcu pe Natasha să zâmbească. Era o ceartă veche de-a lor.

– Eşti o femeie foarte încăpăţânată.

– Ca mama mea.

Era adevărat, iar Nadia cu siguranţă nu avea de gând să recunoască aşa ceva.

– Vom mai vorbi despre asta când vii de Ziua Recunoştinţei.

Ziua Recunoştinţei, se gândi Natasha. Cum de uitase? Îşi aşeză receptorul între ureche şi umăr şi îşi răsfoi calendarul. Rămâseseră mai puţin de două săptămâni până atunci.

– Nu mă pot certa cu mama de Ziua Recunoştinţei. Natasha îşi notă să sune la gară. Vin miercuri seara târziu. Aduc eu vinul.

– Adu-te pe tine.

– Pe mine şi vinul. Natasha îşi notă şi de vin.

Era o perioadă dificilă pentru deplasări, dar nu ratase niciodată – nici nu avea să rateze – vreo sărbătoare acasă.

– Mă voi bucura să vă revăd pe toţi.

– Poate vii cu un prieten.

Era o altă rutină veche de-a lor, dar, de data asta, pentru prima oară, Natasha ezită. Ba nu, îşi spuse în gând şi clătină din cap. De ce ar vrea Spence să îşi petreacă Ziua Recunoştinţei în Brooklyn?

- Natasha? Instinctele bine ascuţite ale Nadiei receptionaseră evident dezbaterea mintală a fiicei ei. Ai prieten?

- Bineînţeles. Am mulţi prieteni.

- Nu o face pe deşteapta cu mama ta. Cine e?

- Nimeni. După care îşi dădu ochii peste cap când Nadia începu să îi adreseze întrebări. Bine, bine. E profesor la universitate, văduv, adăugă ea. Cu o fetiţă. Mă gândeam că poate le-ar plăcea companie de sărbători, atâta tot.

- Ah.

- Nu-mi spune aşa, mamă, că ştiu că înseamnă mai mult la tine. E un prieten, iar fetiţa mi-e foarte dragă.

- De când îl cunoşti?

- Tocmai ce s-au mutat aici pe la sfârşitul verii. Sunt înscrisă la unul dintre cursurile lui, iar fetiţa trece din când în când pe la magazin. Era adevărat, se gândi ea. Nu era tot adevărul, dar era totul adevărat. Spera să fi folosit un ton nepăsător. Dacă apuc, îl întreb dacă vrea să vină.

- Fetiţa poate dormi cu tine şi cu Rachel.

- Da, dacă...

- Profesorul poate dormi în camera lui Alex. Alex poate dormi pe canapea.

- S-ar putea să aibă deja alte planuri.

- Tu întreabă.

- În regulă. Dacă se iveşte ocazia.

- Tu întreabă, repetă Nadia. Acum, întoarce-te la lucru.

- Da, mamă. Te iubesc.

Acum chiar că o făcuse lată, se gândi Natasha în timp ce termină apelul. Aproape că îşi vedea mama stând lângă măsuţa şubredă pentru telefon, frecându-şi mâinile.

Oare ce avea să creadă el despre familia ei; dar ei despre el? Oare i-ar fi plăcut o masă mare, zgomotoasă? Se gândi la prima cină pe care o luaseră împreună, la masa elegantă, la servirea tăcută, discretă. „Probabil

că oricum are deja planuri", hotărî Natasha. Pur şi simplu nu avea să îşi facă griji în privinţa asta.

Douăzeci de minute mai târziu, telefonul sună din nou. Probabil că era mama ei, se gândi Natasha, care suna cu alte zeci de întrebări despre „prietenul" ei. Natasha îşi făcu curaj şi ridică receptorul.

– Bună dimineaţa, Fun House.

– Natasha.

– Spence? Îşi verifică automat ceasul. De ce nu eşti la universitate? Eşti bolnav?

– Nu. Nu. Am venit acasă între ore. Am vreo oră la dispoziţie. Trebuie să vii aici.

– La tine acasă? Simţise o notă imperioasă în vocea lui, dar nu părea a avea vreo legătură cu un dezastru, ci mai degrabă cu un entuziasm. De ce? Ce s-a întâmplat?

– Tu vino, doar, bine? Nu pot explica. Trebuie să-ţi arăt. Te rog.

– Da, în regulă. Eşti sigur că nu eşti bolnav?

– Nu sunt. Îl auzi râzând şi se relaxă. Nu, nu sunt bolnav. Mă simt mai bine ca niciodată. Grăbeşte-te, bine?

– Zece minute.

Natasha îşi apucă haina. I se păruse diferit. Fericit? Nu, ci în culmea fericirii, extaziat. Oare ce îl extazia pe un bărbat în mijlocul dimineţii? Poate că era bolnav. Îşi puse mănuşile şi intră în magazin.

– Annie, trebuie să... Se opri, clipi, după care se holbă la Annie care era sărutată, cu foc, de Terry Maynard. Eu... mă scuzaţi.

– O, Tash, Terry doar... Păi... Annie îşi suflă părul din ochi şi rânji prosteşte. Ieşi?

– Da, trebuie să mă întâlnesc cu cineva. Se muşcă de buză, ca să nu rânjească la rândul ei. Nu va dura mai mult de o oră. Te descurci?

– Sigur. Annie îşi netezi părul, în timp ce Terry stătea lângă ea, schimbând diverse nuanţe de roşu. A fost o dimineaţă liniştită. Nu te grăbi.

Poate că lumea se hotărâse să o ia razna astăzi, se gândi Natasha în timp ce străbătu grăbită strada. Mai întâi o sunase mama ei, care se pregătea deja să îl dea afară pe Alex din patul lui pentru un străin. Spence îi ceruse să meargă la el acasă şi să vadă... ceva în toiul zilei. Şi acum Annie şi Terry, care se sărutau lângă casa de marcat. Ei bine, se putea ocupa doar de câte un lucru pe rând. Se părea că Spence era primul pe listă.

Urcă treptele de la casa lui câte două odată, convinsă că acesta făcuse ceva soi de febră. Când Spence deschise uşa înainte ca ea să ajungă la ea, era convinsă că aşa era. Avea ochii strălucitori, era îmbujorat. Puloverul îi era şifonat şi cravata desfăcută.

– Spence, te simţi... ?

Înainte să apuce să termine întrebarea, el o luă deja pe sus, zdrobindu-i gura cu a lui, învârtind-o de mama focului.

– Credeam că nu mai ajungi odată!

– Am venit cât am putut de repede. Îşi puse instinctiv mâna pe obrazul lui. După care mîji ochii când îi văzu privirea. Nu, nu avea febră, concluzionă ea. Cel puţin nu genul care să necesite îngrijire medicală. Dacă m-ai făcut să alerg până aici pentru treaba aia, am să te lovesc foarte tare.

– Pentru... nu, răspunse el râzând. Deşi este o idee minunată. O idee într-adevăr minunată. O sărută din nou, până ea fu întru totul de acord cu el. Am impresia că aş putea face dragoste cu tine ore, zile, săptămâni în şir.

– S-ar putea să ţi se simtă lipsa la curs, murmură ea. Liniştindu-se, se dădu un pas în spate. Păreai entuziasmat. Ai câştigat la loterie?

– Mai bine de-atât. Vino aici. Îşi aminti de uşă şi o închise cu putere, după care o trase în camera de muzică. Nu spune nimic. Aşază-te doar.

Ea se supuse, dar când el se îndreptă spre pian, ea dădu să se ridice din nou.

– Spence, mi-ar plăcea să ascult un concert, dar...

– Nu vorbi, spuse el nerăbdător. Ascultă doar.

Şi începu să cânte.

După doar câteva clipe, îşi dădu seama că nu mai auzise niciodată melodia. Că era o piesă care nu mai fusese compusă până atunci. Se cutremură. Îşi împreună strâns mâinile în poală.

Pasiune. Fiecare notă deborda de pasiune, se înălţa cu pasiune, plângea cu pasiune. Putu doar să privească, văzând intensitatea din ochii lui şi eleganţa fluidă a degetelor lui pe clape. Frumuseţea imaginii o zgudui, pătrunzându-i adânc în inimă şi suflet. Cum se putea ca sentimentele ei, cele mai intime sentimente ale ei, să fie puse pe muzică?

Pe măsură ce tempoul crescu în intensitate, inima începu să îi bată cu putere. Nu ar fi putut să vorbească, abia de putea respira. Apoi muzica se scurse într-o melodie tristă şi puternică. Şi plină de viaţă. Închise ochii în timp ce aceasta se prăbuşi peste ea, fără să îşi dea seama că lacrimi începuseră să îi curgă şiroaie pe obraji.

Când se termină, rămase neclintită.

– Nu trebuie să te întreb ce părere ai, murmură Spence. O pot vedea.

Ea clătină doar din cap. Nu îşi găsea cuvintele. Nu existau cuvinte pentru asta.

– Când?

– În ultimele câteva zile. Emoţia pe care i-o smulsese cântecul reveni năvalnic peste el. Se ridică, se duse spre ea, o luă de mâini şi o trase în picioare. Când degetele li se întrepătrunseră, ea simţi intensitatea pe care el o revărsase în muzica lui. S-a întors, continuă el. Îi duse mâinile la buze. La început, a fost înfricoşător, adăugă el. O auzeam în minte, ca înainte. Era ca şi cum aş fi fost conectat la rai, Natasha. Nu pot explica.

– Nu. Nici nu trebuie. Am auzit.

Înţelegea, se gândi el. Cumva, fusese sigur că ea avea să înţeleagă.

– Am crezut că eram eu optimist, sau că atunci când aveam să mă aşez aici... Se uită în spate, la pian. Avea să dispară. Dar nu a fost aşa. A curs. Cerule, e ca şi cum ţi-ai recăpăta mâinile şi ochii.

– A fost acolo dintotdeauna. Îşi ridică mâinile şi îi cuprinse faţa. Doar se odihnea.

– Ba nu, *tu* ai adus-o înapoi. Ţi-am spus odată că viaţa mea s-a schimbat când te-am cunoscut. Nu ştiam însă cât de mult. E pentru tine, Natasha.

– Ba nu, e pentru tine. Foarte pentru tine. Îl îmbrăţişă şi îl sărută. E doar începutul.

– Aşa este. Îşi trecu mâinile prin părul ei, înclinându-i chipul spre al lui. Chiar este. O strânse mai tare când ea dădu să se tragă. Dacă ai auzit, dacă ai înţeles, ştii la ce mă refer. Şi ştii ce simt.

– Spence, ar fi greşit din partea ta să spui ceva acum. Emoţiile au ieşit la suprafaţă. Ceea ce simţi faţă de muzica ta se poate confunda uşor cu alte lucruri.

– Ce prostie! Nu vrei să mă auzi spunându-ţi că te iubesc.

– Nu. Un fior de panică îi străbătu şira spinării. Nu, nu vreau. Dacă ţii câtuşi de puţin la mine, nu o vei face.

– Mă pui într-o poziţie dată naibii.

– Îmi pare rău. Vreau să fii fericit. Cât timp lucrurile continuă aşa cum sunt...

– Şi cât timp pot continua lucrurile aşa cum sunt?

– Nu ştiu. Nu-ţi pot înapoia cuvintele pe care vrei să mi le oferi. Nici simţindu-le, nu pot. Îşi ridică din nou privirea spre el. Aş vrea să pot.

– Mai concurez cu cineva?

– Nu. Se întinse rapid şi îl prinse de mâini. Nu. Ce am simţit pentru... înainte, se corectă ea, a fost o fantezie. O născocire de fată. Ce avem noi e real. Doar că nu sunt îndeajuns de puternică să mă ţin de ea.

„Sau îndeajuns de puternică să cedezi în faţa ei", se gândi el. Şi îl durea. Poate că, din cauză că o dorea atât

de tare, nerăbdarea lui adăuga o presiune care avea să îl despartă, în loc să îi unească.

– Atunci nu-ți voi spune că te iubesc. O sărută pe frunte. Sau că am nevoie de tine în viața mea. O sărută ușor pe buze. Nu încă. O strânse tare de mâini. Dar, Natasha, va veni vremea când ți-o voi spune. Când mă vei asculta. Când îmi vei răspunde.

– O faci să pară o amenințare.

– Ba nu, e una dintre promisiunile pe care nu vrei să le auzi. O sărută pe ambii obraji, îndeajuns de informal ca să o deruteze. Trebuie să mă întorc.

– Da, și eu. Își luă mănușile, dar își trecu doar mâinile peste ele, neliniștită. Spence, a însemnat foarte mult că ai vrut să împărtășești asta cu mine. Știu cum este să pierzi o parte din tine. Sunt foarte mândră de tine și pentru tine. Și mă bucur că ai sărbătorit acest moment cu mine.

– Întoarce-te azi, ia cina cu mine. Nici n-am început măcar să sărbătoresc.

Ea zâmbi din nou.

– Mi-ar face plăcere.

Nu cumpăra deseori șampanie, dar i se păru potrivit. Ba chiar necesar. O sticlă de vin era puțin față de ce îi dăruise el în dimineața aceea. Muzica în sine era un dar pe care avea să îl prețuiască mereu. Odată cu ea, îi oferise timp și o fărâmă de speranță.

Poate că într-adevăr o iubea. Dacă credea asta, și-ar putea oferi timp, să îi permită credinței să se întărească. Dacă credea asta, avea să fie nevoită să îi spună totul, ceea ce, mai mult chiar decât propriile temeri, o trăgea în spate.

Avea nevoie de timp pentru asta.

Dar în seara aceasta aveau să sărbătorească.

Bătu la ușă și încercă să zâmbească sobru pentru Vera.

– Bună seara.

- Domnişoară, o întâmpină Vera într-un mod nepreferenţial, şi îi deschise uşa.

Nu prea le spunea altora ce părere avea despre Natasha. Ce-i drept, femeia îl făcea pe *señor* fericit şi Freddie părea să-i fie foarte dragă. Dar după mai bine de trei ani în care fuseseră doar ai ei, Vera era foarte precaută când venea vorba să îi împartă cu altcineva.

- Dr. Kimball este în camera de muzică, cu Freddie.

- Mulţumesc. Am adus nişte vin.

- Îl iau eu.

Cu un oftat uşor, Natasha o privi pe Vera îndepărtându-se. Cu cât menajera se ţinea mai tare pe poziţie, cu atât Natasha era mai hotărâtă să o cucerească.

O auzi pe Freddie chicotind în timp ce se apropie de camera de muzică. Şi nu numai, îşi dădu ea seama. Când ajunse la uşă, le văzu pe Freddie şi pe JoBeth agăţându-se una de cealaltă şi ţipând. Şi cum să nu o facă? se gândi Natasha rânjind. Spence purta un coif ridicol şi ţintea un mosor de carton ca pe o armă.

- Pasagerii clandestini de pe nava mea sunt aruncaţi Monstrului Beta, le avertiză el. Care are dinţi de aproape doi metri şi respiraţie urât mirositoare.

- Nu! Cu ochii mari, cu inima bătându-i nebuneşte de încântare şi groază, Freddie fugi să se ascundă. Nu Monstrul Beta!

- Cel mai mult îi plac fetiţele. Râzând malefic, o apucă pe JoBeth, care ţipa, sub un braţ. Pe băieţei îi înghite cu totul, dar când îi dau să mănânce fetiţe le mestecă şi mestecă, şi mestecă întruna.

- Ce scârbos!

JoBeth îşi acoperi gura cu ambele mâini.

- Normal. Spunând asta, Spence se aplecă şi o ridică pe Freddie, care se zvârcolea, sub celălalt braţ. Spuneţi-vă rugăciunile, sunteţi pe punctul de a fi felul lui principal de mâncare.

Apoi, rostind un „Buuf!" înăbuşit, se aruncă pe canapea cu ambele fetiţe.

– Te-am înfrânt! strigă Freddie, cățărându-se pe el. Surorile Minune te-au înfrânt.

– De data asta, dar data viitoare va câștiga Monstrul Beta. În timp ce își suflă părul de pe ochi, o văzu pe Natasha în pragul ușii. Bună, o salută el.

Natasha îi consideră zâmbetul adorabil de sfios.

– Sunt un pirat spațial.

– Ah. Păi, atunci se explică.

Înainte să apuce să intre în cameră, ambele fetițe îl părăsiră pe piratul spațial și se aruncară pe ea.

– Mereu îl învingem, îi spuse Freddie. Mereu, mereu.

– Mă bucur să aud asta. N-aș vrea ca nimeni cunoscut să fie mâncat de Monstrul Beta.

– L-a inventat el, spuse JoBeth cu înțelepciune. Dr. Kimball se pricepe la inventat lucruri.

– Da, știu.

– JoBeth va rămâne la cină. Tu vei fi invitata lui tati, iar ea va fi a mea. Primești prima felul al doilea.

– Ce politicos. Se aplecă și o sărută pe Freddie pe obraji, apoi pe JoBeth. Cum se simte mama ta?

– Va naște un bebeluș.

JoBeth făcu o grimasă, apoi ridică din umeri.

– Am auzit. Natasha îi netezi părul lui JoBeth. Ai grijă de ea?

– Nu îi mai este rău dimineața, dar tati spune că în curând se va îngrășa.

Nefericit de invidioasă, Freddie se foi de pe un picior pe altul.

– Să mergem în camera mea, îi spuse ea lui JoBeth. Ne putem juca cu pisicuțele.

– Vă veți spăla pe mâini și pe față, le spuse Vera în timp ce intră în cameră cu găletușa cu gheață și pahare. După care veți coborî la cină, mergând ca niște domnișoare, nu alergând ca elefanții. Făcu o plecăciune din cap spre Spence. Domnișoara Stanislaski a adus șampanie.

– Mulțumesc, Vera.

Își aminti cu întârziere să își dea jos coiful.

– Cina în cincisprezece minute, spuse ea, după care ieși.

– Acum știe că am pus ochii pe tine, murmură Natasha. Și e convinsă că îți vreau averea considerabilă.

El râse și deschise sticla.

– E în regulă, eu știu că îmi vrei doar corpul.

Șampania se învolbură până la gura paharelor, apoi se retrase.

– Îmi place foarte mult. Corpul tău.

Acceptă zâmbind paharul înalt cu șampanie.

– Atunci, poate că ai vrea să te bucuri de el mai târziu. Atinse buza paharului lui de cea a paharului ei. Freddie mi-a forțat mâna și m-a făcut să fiu de acord să o las să doarmă peste noapte la familia Riley. Ca să nu mă simt lăsat pe dinafară, poate aș putea să stau cu tine la noapte. Toată noaptea.

Natasha sorbi pentru prima dată din șampanie, lăsând gustul să îi explodeze pe limbă.

– Da, spuse ea și îi zâmbi.

capitolul 9

Natasha privi umbrele pe care le aruncau luminile lumânărilor răspândite prin toată camera. Acestea se jucau mângâietoare pe perdele, pe partea de sus a vechiului scaun tapițat cu piele din colțul camerei, pe creasta cocoșului pe care o vârâse impulsiv într-o sticlă de lapte goală și o așezase pe măsuța ei de toaletă. Camera ei, se gândise ea. Fusese mereu a ei. Până când...

Oftând ușor, își puse mâna pe inima lui Spence.

Nu mai era liniște; vântul crescuse în intensitate și azvârlea o ploaie târzie, rece, în geamuri. Afară se lăsase noaptea rece, cu rafale de vânt, ce promitea o dimineață rece, înghețată. Iarna venea deseori mai devreme în orășelul cuibărit la poalele Munților Blue Ridge. Dar ei îi era cald, frumos de cald, în brațele lui Spence.

Tăcerea dintre ei era lejeră, așa cum fusese când făcuseră dragoste. Cuibăriți unul în celălalt, stăteau nemișcați, mulțumiți să lase orele să treacă, secunde lenețe unele după altele. Fiecare dintre ei sărbătorea în tăcere faptul că dimineața nu aveau să se trezească singuri. El își trecu mâna peste coapsa ei, peste șold, până se întrepătrunse cu a ei.

Ea auzea muzică în minte - cântecul pe care el i-l dăruise în dimineața aceea. Știa că avea să își amintească fiecare notă, fiecare acord, tot restul vieții. Și pentru el era doar începutul, sau un nou început. Ideea o încânta. În anii următori, urma să îi audă muzica și să își amintească timpul petrecut împreună. La auzul ei, avea să sărbătorească din nou, chiar dacă muzica lui urma să îl înstrăineze.

Și totuși, trebuia să întrebe:

- Te vei întoarce la New York?

El își trecu buzele peste părul ei.

– De ce?

– Compui din nou.

Şi-l imagina acolo, îmbrăcat formal, participând la inaugurarea propriei simfonii.

– Nu trebuie să fiu în New York ca să compun. Şi chiar de ar fi fost aşa, am mai multe motive să rămân aici.

– Freddie.

– Da, Freddie. Şi tu.

Cearşafurile foşniră când ea se mişcă neliniştită. Şi-l imagină după simfonie, la vreo petrecere privată, de dimensiuni reduse, poate la restaurantul Rainbow Room, sau într-un club. Ar dansa cu o femeie frumoasă.

– New Yorkul în care ai locuit tu diferă de al meu.

– Îmi imaginez că aşa este. Se întrebă de ce ar conta asta pentru ea. Tu te gândeşti vreodată să te întorci acolo?

– Ca să locuiesc acolo, nu. Dar în vizită, da. Ce prostie, se gândi ea, să fie emoţionată că trebuie să îl întrebe o chestie aşa de simplă. M-a sunat mama astăzi.

– E totul în regulă?

– Da. M-a sunat doar ca să-mi amintească de Ziua Recunoştinţei. Aproape că uitasem. În fiecare an ne strângem la o masă mare şi mâncăm prea mult. Tu te duci acasă de sărbători?

– Eu sunt acasă.

– Mă refer la familia ta.

Îşi schimbă poziţia, ca să îi vadă chipul.

– O am doar pe Freddie. Şi pe Nina, adăugă el. Ea merge mereu la Waldorf.

– Părinţii tăi. Nu te-am întrebat niciodată dacă mai sunt în viaţă sau unde locuiesc.

– Sunt în Cannes. Sau în Monte Carlo?

Îşi dădu brusc seama că nu ştia sigur unde erau. Nu erau prea apropiaţi, lucru confortabil pentru toţi cei implicaţi.

– Nu se vor întoarce de sărbători?

– Nu vin niciodată la New York iarna.

– Ah.

Oricât ar fi încercat, nu își putea imagina sărbătorile fără familie.

– Nu mâncam niciodată acasă de Ziua Recunoștinței. Mereu ieșeam în oraș, de obicei călătoream. Din copilăria lui, își amintea mai mult locuri, decât persoane, mai mult muzică, decât cuvinte. Când eram căsătorit cu Angela, de obicei ne întâlneam cu prieteni la un restaurant și mergeam la teatru.

– Dar...

Se opri singură și tăcu.

– Dar ce?

– După ce s-a născut Freddie.

– Nu s-a schimbat nimic.

Se întoarse pe spate și se uită la tavan. Voise să îi spună despre căsnicia lui, despre el – despre cum fusese înainte –, dar tot amânase. Prea mult, se gândi el. Cum se aștepta să clădească ceva, când încă nu dăduse la o parte molozul emoțional din trecutul lui?

– Nu ți-am explicat niciodată cum au stat lucrurile cu Angela.

– Nu este nevoie.

Îl luă din nou de mână. Voise să îl invite la masă cu ei, nu să dezgroape morții.

– Ba este, pentru mine.

Se ridică în șezut, se întinse după sticla de șampanie pe care o aduseseră cu ei. Umplu ambele pahare și îi înmână unul ei.

– Nu am nevoie de explicații, Spence.

– Dar vei asculta?

– Da, dacă este important pentru tine.

El se opri o clipă, să își adune gândurile.

– Aveam douăzeci și cinci de ani când am cunoscut-o. Eram la apogeu în cariera muzicală și, sincer să fiu, la douăzeci și cinci de ani, nu prea conta altceva pentru mine. Îmi petrecusem viața călătorind, făcând exact

voiam şi având succes în ceea ce era cel mai important pentru mine. Nu cred că îmi spusese cineva vreodată că nu pot avea un anumit lucru. Sau că nu pot face un anumit lucru. Când am văzut-o, am vrut-o.

Se opri, sorbi din pahar, se uită în spate. Lângă el, Natasha se uita ţintă în paharul ei, la bulele care se ridicau.

- Iar ea te-a vrut pe tine.

- În felul ei. Din păcate, atracţia ei faţă de mine era la fel de superficială ca a mea faţă de ea. Şi, în cele din urmă, la fel de distructivă. Îmi plăceau lucrurile frumoase. Râzând fără tragere de inimă, îşi înclină din nou paharul. Şi eram obişnuit să le am. Ea era superbă, precum o păpuşă de porţelan delicată. Ne învârteam în aceleaşi cercuri, mergeam la aceleaşi petreceri, preferam acelaşi gen de literatură şi muzică.

Natasha îşi mută paharul dintr-o mână în cealaltă, dorindu-şi ca cuvintele lui să nu o fi făcut să se simtă atât de nefericită.

- Este important să existe lucruri în comun.

- O, aveam multe în comun. Era la fel de răsfăţată şi alintată ca mine, la fel de egocentrică şi de ambiţioasă. Nu cred că împărtăşeam vreo calitate cu precădere admirabilă.

- Eşti prea dur cu tine însuţi.

- Nu m-ai cunoscut la vremea respectivă. Se simţea profund recunoscător pentru asta. Eram un tânăr foarte bogat care lua totul de-a gata, pentru că avusesem mereu totul. Lucrurile se schimbă, murmură el.

- Doar cei născuţi cu bani îi pot considera un dezavantaj.

Aruncă o privire spre ea şi o văzu stând picior peste picior, ţinând paharul cu ambele mâini. Avea o privire solemnă şi directă, ceea ce îl făcu să zâmbească.

- Da, ai dreptate. Mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă te-aş fi cunoscut pe când aveam douăzeci şi cinci de ani. Îi atinse părul, dar nu insistă pe subiect. În orice caz,

eu și Angela ne-am căsătorit în mai puțin de un an și eram deja plictisiți unul de celălalt la doar câteva luni după ce se uscase cerneala pe certificatul de căsătorie.

– De ce?

– Pentru că, la vremea respectivă, eram foarte asemănători. Când relația noastră a început să se destrame, am vrut din răsputeri să o repar. Nu dădusem niciodată greș la nimic. Cel mai rău a fost că am vrut ca mariajul meu să funcționeze mai mult din orgoliu, nu din pricina sentimentelor pe care le aveam față de ea. Eram îndrăgostit de imaginea ei și de imaginea noastră ca pereche.

– Da. Se gândi la ea și la sentimentele ei față de Anthony. Înțeleg.

– Oare? murmură el. Mi-a luat ani de zile să înțeleg. În orice caz, odată ce am priceput, au urmat și alte lucruri pe care a trebuit să le iau în considerare.

– Freddie, spuse Natasha din nou.

– Da, Freddie. Chiar dacă locuiam în continuare împreună și făceam ce făcea un cuplu căsătorit, eu și Angela ne îndepărtasem. Dar, atât în public, cât și în privat, ne comportam... civilizat. Nu îți pot spune cât de degradant și de distructiv poate fi un mariaj civilizat. E o înșelăciune, Natasha, pentru ambele părți implicate. Și am fost în egală măsură de vinovați. Apoi, într-o zi, a venit acasă furioasă, vânătă de mânie. Îmi amintesc cum s-a dus cu pași apăsați spre bar, aruncându-și haina din blană de nurcă pe podea. Și-a turnat o băutură, a dat-o pe gât, după care a azvârlit paharul de perete. Și mi-a spus că era însărcinată.

Cu gâtlejul uscat, Natasha bău din pahar.

– Cum te-ai simțit?

– Uluit. Zguduit. Nu plănuiserăm niciodată să avem copii. Eram la rândul nostru prea copii, și încă unii răsfățați. Angela avusese ceva mai mult timp la dispoziție să se gândească la asta și știa deja ce vrea. Voia să se ducă în Europa, la o clinică privată, să avorteze.

Natasha simţi cum ceva în interiorul ei se încordă.

– Asta voiai şi tu?

Îşi dori, Doamne, cât de tare îşi dori, să îi fi putut răspunde fără echivoc că nu.

– La început, nu am ştiut ce vreau. Căsnicia mea se destrăma, nu mă gândisem niciodată să am copii. Părea un lucru practic. Apoi, nu ştiu sigur de ce, dar am fost furios. Presupun că din cauză că era din nou calea uşoară, pentru amândoi. Voia doar să pocnesc din degete şi să scap de... inconvenient.

Natasha se uită în jos, la mâna ei făcută pumn. Cuvintele lui erau mult prea cunoscute.

– Ce-ai făcut?

– Am făcut o înţelegere cu ea. Dacă păstra copilul, urma să mai acordăm o şansă mariajului nostru. Dacă avea să facă avort, urma să divorţez de ea şi să mă asigur că nu avea să primească ceea ce ea considera a fi partea ei din averea Kimball.

– Pentru că îţi doreai copilul.

– Nu. Îl durea să recunoască şi încă plătea pentru asta. Pentru că voiam ca viaţa mea să decurgă aşa cum îmi imaginasem că avea să decurgă. Ştiam că dacă făcea avort, nu aveam să ne reconstruim niciodată relaţia. M-am gândit că, poate, dacă aveam asta în comun, puteam să reuşim să reconstruim totul.

Natasha nu spuse nimic preţ de o clipă, absorbindu-i cuvintele şi văzându-le reflectate în propriile amintiri.

– Uneori, oamenii cred că un bebeluş va rezolva ce s-a stricat.

– Şi nu e aşa, încheie el. Nici nu ar trebui să fie aşa. Până să se nască Freddie, începusem deja să pierd controlul asupra muzicii. Nu puteam compune. Angela a născut-o pe Freddie, după care i-a pasat-o Verei, ca şi când ar fi fost un pisoiaş proaspăt fătat. Nici eu nu eram mult mai bun.

– Ba nu. Se întinse şi îl prinse de încheietura mâinii. Te-am văzut cu ea. Ştiu cât de mult o iubeşti.

– Acum. Ce mi-ai spus în seara aceea, pe treptele universității, cum că nu o merit, m-a durut pentru că era adevărat. O văzu pe Natasha clătinând din cap, dar continuă: Făcusem o înțelegere cu Angela și, timp de mai bine de un an, m-am ținut de ea. Abia de vedeam copilul, pentru că eram prea ocupat să o escortez pe Angela la balet sau la teatru. Nu mai lucram deloc. Nu am făcut nimic. Nu am hrănit-o vreodată, nu i-am făcut baie, nu am ținut-o în brațe noaptea. Uneori, o auzeam plângând în camera de alături și mă întrebam ce se aude. Apoi îmi aminteam de copil.

Apucă sticla și își umplu paharul.

– Cândva înainte ca Freddie să împlinească doi ani, am făcut un pas în spate și m-am uitat ce făcusem cu viața mea. Și ce nu făcusem. Mi s-a făcut greață. Aveam un copil. A durat mai bine de un an ca să mă obișnuiesc cu ideea. Nu aveam o căsnicie, nu aveam soție, nu aveam muzica, dar aveam un copil. Am hotărât că aveam o obligație, o responsabilitate și că era vremea să-mi vin în fire și să mă ocup de ea. Așa am considerat-o pe Freddie în primă fază, când am început în sfârșit să mă gândesc la ea. O obligație. Mai luă o gură de șampanie, după care clătină din cap. Era puțin mai bine decât să o ignor. În cele din urmă, am privit-o, am privit-o cu adevărat pe fetița aceea frumoasă și m-am îndrăgostit. Am ridicat-o din pătuț, speriat de moarte, și doar am ținut-o în brațe. A țipat după Vera.

Râse după ce o spuse, apoi se uită din nou la paharul lui.

– A durat luni de zile până să se simtă confortabil în jurul meu. La momentul respectiv, îi cerusem deja Angelei să divorțăm. Mi-a acceptat oferta fără să clipească. Când i-am spus că păstrez eu copilul, mi-a urat noroc și a ieșit pe ușă. Nu s-a întors niciodată să o vadă pe Freddie, nici măcar o singură dată în toate lunile în care avocații noștri s-au luptat ca să ajungă la o înțelegere. După care am auzit că murise. Un accident nautic pe Marea

Mediterană. Uneori, mă tem că Freddie își amintește ce fel de mamă a fost. Ba mai mult, mă tem că își va aminti cum am fost eu.

Natasha își aminti ce îi spusese Freddie despre mama ei când o legănase pe balansoar. Își lăsă la o parte paharul și îl prinse pe Spence de față.

– Copiii iartă, îi spuse ea. Iertarea vine ușor când ești iubit. E mai greu, mult mai greu, să te ierți pe tine însuți. Dar trebuie să o faci.

– Cred că am început să o fac.

Natasha îi luă paharul și îl puse deoparte.

– Lasă-mă să te iubesc, spuse ea simplu și îl îmbrățișă.

Era diferit acum că pasiunea se atenuase. Mai lent, mai lin, mai bogat. În timp ce îngenuncheară pe pat, gurile lor se întâlniră visătoare – o explorare îndelungată, leneșă, de arome care deveniseră stăruitor de familiare. Voia să îi arate ce însemna pentru ea și faptul că ceea ce împărtășeau în seara aceasta se afla la lumi distanță de lucrurile care fuseseră. Voia să aline, să excite și să purifice.

Un oftat, apoi un murmur, apoi un geamăt jos, lichid. Sunetele fură urmate de o atingere ușoară, răcoroasă. Vârfurile degetelor deplasându-se pe piele. Acum îi cunoștea trupul la fel de bine ca pe al ei, fiecare unghi, fiecare plan, fiecare vulnerabilitate. Când i se tăie respirația și tremură, ea râse încet. Îl privi în lumina mișcătoare a lumânării, sărutându-l pe tâmple, pe obraz, pe colțul gurii, pe gât. Acolo îi simți pulsul, intens și rapid.

Era erotică, precum o fantezie, legânându-și trupul mai întâi mai aproape, apoi depărtându-se. Continuă să îl privească, cu ochi strălucitori, conștienți, iar părul îi căzu, ca niște torente de mătase neagră, peste umerii goi.

Când o atinse, trecându-și mâinile în sus și peste tot, capul îi căzu pe spate. Dar gestul ei nu avea strop

de supunere în el. Ci era mai degrabă o poruncă. „Oferă-mi plăcere."

Gemând, își coborî gura pe gâtul ei și simți o nevoie puternică, asemenea unei lovituri în stomac. Gura lui deschisă deveni tot mai lacomă, așa că se deplasă în jos pe trupul ei, oprindu-se pe sânii ei plini și fermi. Îi simțea inima, aproape că i-o putea gusta, pe măsură ce bătăile ei se accelerară și intensificară sub buzele lui. Își înfipse mâinile în părul lui și îl apucă strâns, arcuindu-se.

Înainte să apuce să gândească, se întinse după ea și o făcu să se înalțe în spirală peste prima culme.

Cu respirația tăiată, cutremurându-se, ea se agăță de el, reușind doar să murmure confuză, în timp ce el o întinse pe spate pe pat. Se chinui să își recapete echilibrul lăuntric, dar el îi distrugea deja voința și mintea, și controlul deopotrivă.

O seducea. Nu ceruse așa ceva, nu își dorise așa ceva. Acum o primea cu bucurie. Nu se putea mișca, nu putea obiecta. Neajutorată, înecându-se în propria plăcere, îl lăsă să o ducă unde voia el. Gura lui cutreieră liberă peste pielea ei umedă. Mâinile cântau pe trupul ei la fel de agile precum ar fi cântat la un instrument fin acordat. Mușchii i se relaxară.

Începu să respire grăbită pe gură. Auzi muzică. Simfonii, cantate, preludii. Slăbiciunea se transformă în tărie, așa că se întinse spre el, dorindu-și doar să îi simtă trupul pe al ei.

Lent, chinuitor, el urcă, lăsând urme de căldură și gheață în urma lui, de plăcere și durere. Trupul lui pulsa în timp ce ea se mișca sub el. Îi găsi gura, plonjă adânc, controlându-se chiar și atunci când ea își înfipse degetele în șoldurile lui.

De nenumărate ori, ajunseră amândoi tremurând chiar la limită, dar el se retrăgea, prelungind zeci de alte plăceri mai mici. Gâtul ei era ca o coloană albă și lungă din care se putea înfrupta pe măsură ce se ridica spre el.

Îi simți brațele încolăcindu-se rapid în jurul lui, precum mătasea încordată. Îi simți respirația pe obraz, apoi în gură, unde îi șopti numele, precum o rugăciune pe buzele lui.

Când o pătrunse, până și plăcerea se fărâmiță.

Natasha se trezi și simți miros de cafea și săpun, și senzația plăcută că cineva își freca nasul de gâtul ei.

– Dacă nu te trezești, îi murmură Spence la ureche, va trebui să mă târăsc înapoi în pat cu tine.

– În regulă, spuse ea oftând și se cuibări mai aproape de el.

Spence aruncă o privire prelungă, reticentă, la umerii ei care i se dezveliseră când se mișcaseră cearșafurile.

– Tentant, dar ar trebui să fiu acasă într-o oră.

– De ce? Cu ochii închiși, ea se întinse spre el. Este devreme.

– E aproape ora nouă.

– Nouă? Dimineața? Deschise brusc ochii. Se ridică rapid în șezut, iar el mută, într-o mișcare înțeleaptă, ceașca cu cafea din calea ei. Cum să fie ora nouă?

– Vine după ora opt.

– Dar nu dorm niciodată atât de târziu. Își dădu părul pe spate cu ambele mâini, după care reuși să se concentreze. Ești îmbrăcat.

– Din nefericire, încuviință el, și mai reticent când cearșafurile îi alunecară până în jurul taliei. Freddie trebuie să se întoarcă acasă la ora zece. Am făcut duș. Întinse mâna și începu să se joace cu părul ei. Aveam de gând să te trezesc, să văd dacă ai vrea să mi te alături, dar arătai atât de superb în timp ce dormeai, încât nu m-a lăsat inima să o fac. Se aplecă și o ciupi ușor de buza de jos. Nu te-am mai privit dormind până acum.

Însăși ideea îi încinse sângele și i-l puse în mișcare.

– Ar fi trebuit să mă trezești.

– Da. Zâmbind uşor, îi oferi cafeaua. Îmi dau seama că am greşit. Doar încet cu cafeaua, o avertiză el. E chiar îngrozitoare. N-am mai făcut cafea până acum.

Ea îl privi lung, apoi luă o gură din cafea şi făcu o grimasă.

– Chiar că ar fi trebuit să mă trezeşti. Dar luă, curajoasă, încă o gură, gândindu-se că era drăguţ din partea lui că îi adusese cafea. Ai timp de micul dejun? Încropesc rapid ceva.

– Mi-ar plăcea. Aveam de gând să îmi cumpăr o gogoaşă de la patiseria din josul străzii.

– Nu mă pricep la foietaje ca Ye Old Sweet Shoppe, dar îţi pot face nişte ouă. Râse şi lăsă ceaşca din mână. Şi cafea.

În zece minute, era îmbrăcată cu un halat scurt roşu şi prăjea felii subţiri de bacon. Îi plăcea să o privească în ipostaza asta, cu părul ciufulit, cu ochii încă grei de somn. Se mişca agil de la aragaz la blat, ca o femeie care crescuse făcând astfel de treburi într-un mod cât se poate de firesc.

Afară, o ploaie subţire de noiembrie cădea din cerul gri. Auzi zgomotele înăbuşite de paşi din apartamentul de deasupra, apoi sunetul slab al muzicii. Jazz, de la radioul vecinului. Şi sfârâitul cărnii prăjindu-se, zumzăitul radiatorului de sub fereastră. Muzică matinală, se gândi Spence.

– M-aş putea obişnui cu asta, spuse el, gândind cu voce tare.

– Cu ce anume?

Natasha puse două felii de pâine în prăjitor.

– Să mă trezesc lângă tine, să iau micul dejun cu tine.

Ea flutură o dată agitată din mâini, ca şi când gândurile i-ar fi luat o turnură bruscă. Apoi, foarte lent, se întoarse la treburi. Şi nu spuse nimic.

– Iar am spus ceva greşit, nu-i aşa?

– Nu e vorba că ar fi corect sau greşit.

Cu mişcări sprintene, îi aduse o ceaşcă de cafea. Sar fi răsucit din nou, dar el o prinse de încheietură. Se forţă să îl privească şi îi văzu expresia foarte intensă din privire.

- Nu vrei să mă îndrăgostesc de tine, Natasha, dar nicicare dintre noi nu are de ales în privinţa asta.

- Mereu avem de ales, spuse ea cu grijă. Uneori este greu să faci alegerea corectă sau să ştii care este alegerea corectă.

- Atunci, am făcut-o deja. Sunt îndrăgostit de tine.

Văzu schimbarea de pe chipul ei, o îmbunare, o cedare, şi ceva în privirea ei, ceva profund şi tenebros, şi incredibil de frumos. După care dispăru.

- Se ard ouăle.

El îşi strânse pumnul în timp ce ea se întoarse la aragaz. Încet, cu grijă, îşi descleştă degetele.

- Am spus că te iubesc, iar tu îţi faci griji să nu arzi ouăle.

- Sunt o femeie practică, Spence. A trebuit să fiu aşa.

Dar îi era dificil să gândească, foarte dificil, când mintea şi inima o târau în direcţii opuse. Pregăti farfuriile cu aceeaşi grijă cu care ar fi pregătit o cină de stat. Repetând de nenumărate ori cuvintele în mintea ei, puse farfuriile pe masă, după care se aşeză în faţa lui.

- Ne cunoaştem doar de puţină vreme.

- Suficientă vreme.

Ea îşi umezi buzele. În vocea lui se simţea mai mult durere, decât mânie. Nu îşi dorea câtuşi de puţin să îl rănească.

- Sunt lucruri pe care nu le ştii despre mine. Lucruri pe care nu sunt pregătită să le spun.

- Lucruri care nu contează.

- Ba da. Respiră adânc, apoi adăugă: Există ceva între noi. Ar fi ridicol să încerc să neg. Dar dragostea - nu există cuvânt mai mare decât acesta în toată lumea. Dacă împărtăşim acel cuvânt, lucrurile se vor schimba.

- Da.

– Nu pot permite asta. Ți-am spus de la bun început că nu ne putem face promisiuni sau planuri. Nu vreau ca viața mea să treacă de ceea ce am acum.

– E din cauză că am un copil?

– Da și nu. Pentru prima oară de când o cunoscuse, își dădu seama că era agitată din felul în care își prindea și dădea drumul la degete. Aș iubi-o pe Freddie și dacă te-aș urî pe tine. Pentru ea însăși. Faptul că țin la tine mă face doar să o iubesc și mai mult. Dar dacă noi doi transformăm ceea ce avem în ceva mai mult, s-ar schimba până și asta. Nu sunt pregătită să preiau responsabilitățile pe care le presupune un copil. Sub masă, își apăsă tare mâna pe stomac. Dar, cu sau fără Freddie, nu vreau să fac următorul pas cu tine. Îmi pare rău și înțeleg dacă nu vrei să ne mai vedem.

Sfâșiat între frustrare și furie, el se ridică și se duse spre fereastră. Ploaia subțire și rece continua să cadă peste florile muribunde de afară. Nu îi spunea ceva, ceva important și vital. Încă nu avea încredere în el, își dădu seama Spence. După tot ce împărtășiseră, încă nu avea încredere în el. Nu îndeajuns.

– Știi că nu mă pot opri să nu mă văd cu tine, așa cum nu mă pot opri să nu te iubesc.

„Ai putea să te oprești din a fi îndrăgostit", se gândi ea, dar îi fu teamă să i-o spună și lui. Era un gest egoist, hidos de egoist, dar își dorea ca el să o iubească.

– Spence, cu trei luni în urmă nici măcar nu te cunoșteam.

– Așa, deci grăbesc lucrurile.

Ea mișcă din umăr și înfipse furculița în ouă.

El o studie de la spate, postura pe care o adoptase, felul în care își mișca neliniștită degetele de la furculiță la ceașcă, și înapoi. Ba nu grăbea naibii nimic, și o știau amândoi. Ea se temea. Se sprijini de fereastră, gândindu-se puțin la situație. Un nenorocit îi frânsese inima, și acum se temea să nu i-o frângă altcineva din nou.

În regulă, se gândi el. Putea trece peste asta. Ceva timp și cel mai subtil tip de presiune posibil. Avea să depășească asta, își promise în sinea lui. În prima parte a vieții lui se gândise că nimic nu avea să fie la fel de important pentru el ca muzica. În ultimii câțiva ani, învățase că lucrurile stăteau altfel. Un copil era infinit mai important, mai prețios și mai frumos. Acum, în decurs de câteva săptămâni, învățase că o femeie putea fi la fel de importantă, într-un mod diferit, dar la fel de importantă.

Freddie îl așteptase, draga de ea. El avea să o aștepte pe Natasha.

- Vrei să mergem la un matineu?

Ea se pregătise pentru o reacție mânioasă, așa că privi fără să înțeleagă peste umăr.

- Ce?

- Te-am întrebat dacă ai vrea să mergi la un matineu? La film. Se întoarse degajat la masă, alăturându-i-se. I-am promis lui Freddie că o voi duce la film.

- Eu... da. Zâmbi precaută. Mi-ar plăcea să merg cu voi. Nu ești furios pe mine?

- Ba da, sunt. Dar îi întoarse zâmbetul în timp ce se apucă să mănânce. M-am gândit că dacă vii și tu, vei cumpăra tu popcornul.

- În regulă.

- Mărimea jumbo.

- Ah, acum încep să înțeleg strategia. Mă faci să mă simt vinovată, ca să îmi cheltuiesc toți banii.

- Așa este. Și când vei ajunge falită, va trebui să te căsătorești cu mine. Grozave ouăle, adăugă el când ea rămase cu gura căscată. Ar trebui să le mănânci și tu pe ale tale înainte să se răcească.

- Da. Își drese vocea, apoi adăugă: Din moment ce mi-ai făcut o invitație, am și eu una pentru tine. Voiam să îți spun despre asta seara trecută, dar m-ai tot distras.

– Îmi amintesc. Își frecă piciorul de al ei. Ești ușor de distras, Natasha.

– Poate că da. Era despre apelul de la mama și Ziua Recunoștinței. M-a întrebat dacă vreau să vin cu cineva. Se încruntă la ouăle ei. Îmi imaginez că ai deja planuri.

El zâmbi prelung și satisfăcut. Poate că, totuși, nu avea să aștepte atât de mult precum crezuse.

– Mă inviți să iau cina de Ziua Recunoștinței în casa mamei tale?

– Mama a întrebat, răspunse Natasha pe un ton precis. Mereu pregătește prea multă mâncare, iar ei și tatei le place compania. Când a venit vorba despre asta, m-am gândit la tine și la Freddie.

– Mă bucur să știu că te gândești la noi.

– E o nimica toată, spuse ea, nervoasă pe ea însăși pentru că exagera ceea ce ar fi trebuit să fie o invitație simplă. Iau mereu trenul miercuri, după lucru, și mă întorc vineri seara. Întrucât e vacanță școlară, m-am gândit că s-ar putea să vă bucurați amândoi de călătorie.

– Primim borș?

Colțurile buzelor i se curbară.

– Pot să întreb. Își împinse la o parte farfuria când văzu licărirea din ochii lui. Nu râdea, se gândi ea, ci mai degrabă planifica. Nu vreau să-ți faci o idee greșită. Este doar o invitație ca de la prieten la prieten.

– Ai dreptate.

Ea se încruntă la el.

– Cred că lui Freddie i-ar plăcea o masă mare în familie.

– Ai dreptate din nou.

Pufni frustrată când el încuviință atât de ușor.

– Doar pentru că se ține în casa părinților mei nu înseamnă că te duc acolo ca să...

Flutură din mână, în timp ce căută o expresie potrivită.

– ... primesc aprobare sau ca să mă laud cu tine.

- Vrei să spui că tatăl tău nu mă va duce în salon, ca să mă întrebe ce intenții am?

- Nu avem salon, bombăni ea. Și nu. Sunt adult. Întrucât Spence rânjea, ea ridică din sprânceană. Poate că te va studia discret.

- Mă voi purta cât mai frumos cu putință.

- Deci vei veni?

El se lăsă pe spate, sorbindu-și cafeaua și zâmbind în sinea lui.

- N-aș rata așa ceva pentru nimic.

A-PDF Page Cut DEMO: Purchase from www.A-PDF.com to remove the watermark

capitolul 10

Freddie stătea pe bancheta din spate, acoperită cu o pătură până sub bărbie şi strângând-o tare în braţe pe păpuşa ei Raggedy Ann. Întrucât voia să îşi vadă de fanteziile ei, se prefăcea că doarme, şi se prefăcea aşa de bine, încât chiar aţipea din când în când. Era o călătorie lungă cu maşina din Virginia de Vest până în New York, dar era mult prea entuziasmată ca să se plictisească.

La radioul din maşină se auzea o muzică suavă. Îi semăna îndeajuns de mult tatălui ei ca să îl recunoască pe Mozart şi era îndeajuns de copilă ca să îşi dorească să fi avut şi cuvinte melodia, ca să poată cânta şi ea. O lăsaseră deja pe Vera la sora ei, în Manhattan, unde menajera avea să rămână în concediu până duminică. Acum, Spence conducea maşina mare şi tăcută prin trafic, înspre Brooklyn.

Freddie era doar puţin dezamăgită că nu luaseră trenul, dar îi plăcea să stea cuibărită şi să îi asculte pe tatăl ei şi pe Natasha vorbind. Nu prea era atentă la ce spuneau efectiv. Era suficient să le audă vocile. Nu mai putea de entuziasmată ce era pentru că urma să îi cunoască familia Natashei şi să ia parte la o cină mare cu curcan. Deşi nu prea îi plăcea curcanul, Natasha îi spusese că avea să fie şi o mulţime de sos de merişoare şi succotash[1]. Freddie nu mai mâncase niciodată succotash, dar avea un nume atât de amuzant, încât ştia că urma să fie bun. Şi dacă nu ar fi fost, şi dacă era dezgustător, era hotărâtă să fie politicoasă şi să mănânce tot din farfurie. JoBeth îi spusese că bunica ei se supărase

[1] Amestec de porumb şi fasole lima (n.red.)

când JoBeth nu-şi mâncase toate legumele, aşa că Freddie nu voia să rişte.

Lumini licăreau pe pleoapele ei închise. Zâmbi uşor când îi auzi pe Natasha şi pe tatăl ei râzând. În imaginaţia ei, erau deja o familie. În loc de Raggedy Ann, Freddie avea grijă de surioara ei, în timp ce conduceau cu toţii noaptea spre casa bunicilor ei. Era exact cum spunea cântecul, se gândi ea, doar că nu ştia dacă treceau peste vreun râu sau nu. Şi nu credea că urmau să treacă prin pădure.

Pe surioara ei o chema Katie şi avea părul negru şi ondulat, ca Natasha. Ori de câte ori Katie plângea, doar Freddie o putea face fericită din nou. Katie dormea într-un pătuţ alb în camera lui Freddie, iar Freddie se asigura mereu că era acoperită cu o păturică roz. Bebeluşii răceau, Freddie ştia asta. Atunci când se întâmpla asta, trebuia să le dai medicamente cu o pipetă mică. Nu îşi puteau sufla singuri nasul. Toată lumea spunea că Katie îşi lua medicamentul cel mai bine de la Freddie.

Încântată de ea însăşi, Freddie strânse mai tare păpuşa la piept.

– Mergem la bunica, îi şopti ea, şi începu să construiască o fantezie cu totul nouă în jurul vizitei lor.

Problema era că Freddie nu era convinsă că oamenii despre care se prefăcea că erau bunicii ei aveau să o placă. Nu tuturor le plac copiii, se gândi ea. Poate că îşi doreau ca ea să nu fi venit în vizită. Când urma să ajungă acolo, vor dori ca ea să stea pe un scaun, cu mâinile împreunate în poală. Aşa îi spusese mătuşa Nina că stau tinerele domnişoare. Lui Freddie nu îi plăcea deloc să fie o tânără domnişoară. Dar urma să fie nevoită să stea jos ore în şir, fără să întrerupă, fără să vorbească prea tare şi să nu alerge niciodată, dar niciodată, prin casă.

Aveau să se înfurie şi să se încrunte la ea, dacă vărsa ceva pe podea. Poate că aveau să ţipe. Îl auzise pe tatăl lui JoBeth ţipând, mai ales când fratele mai mare al lui JoBeth, care era deja în clasa a treia şi ar fi trebuit

să știe mai bine, luase una dintre crosele de golf ale tatălui lui ca să lovească pietre în curtea din spate. Una dintre pietre spărsese geamul de la bucătărie.

Poate că și ea avea să spargă un geam. Și atunci Natasha nu mai avea să se căsătorească cu tăticul ei și nu mai avea să locuiască cu ei. Ea nu mai urma să aibă o mamă sau o surioară, iar tati avea să se oprească din cântat muzica lui noaptea.

Aproape paralizată de gândurile ei, Freddie se făcu mică pe bancheta din spate, când mașina încetini.

– Da, virează chiar aici. Când își văzu vechiul cartier, Natasha se entuziasmă și mai tare. E cam la jumătatea străzii, pe stânga. S-ar putea să reușești să găsești un loc de parcare... da, acolo.

Observă un loc de parcare lângă breakul antic al tatălui ei. Evident, familia Stanislaski dăduse de știre că fiica ei, împreună cu prieteni de-ai ei, venea la cină, iar vecinii cooperaseră.

Așa era acolo, se gândi ea. Din câte își amintea Natasha, familia Poffenberger locuise de-o parte, iar familia Anderson de cealaltă dintotdeauna. Membrii uneia dintre familii aduceau mâncare când cineva era bolnav, membrii celeilalte aveau grijă de copil după școală. Bucuriile și tristețile erau împărtășite. Iar de bârfă aveau parte din abundență.

Mikhail se întâlnise cu fata drăguță a familiei Anderson, după care sfârșise prin a fi cavaler de onoare la nunta ei, când aceasta se căsătorise cu unul dintre prietenii lui. Părinții Natashei fuseseră nașii unuia dintre bebelușii familiei Poffenberger. Probabil de aceea, când Natasha își dăduse seama că avea nevoie de un loc nou și de un început nou, alesese un oraș care îi adusese aminte de acasă. Nu ca aspect, ci din punct de vedere al legăturilor dintre oameni.

– La ce te gândești? o întrebă Spence.

– Doar îmi amintesc. Întoarse capul și îi zâmbi. Mă simt bine să fiu din nou aici. Puse piciorul pe trotuar,

tremură o dată în aerul rece, după care îi deschise uşa din spate lui Freddie, în timp ce Spence deschise portbagajul. Freddie, dormi?

Freddie rămase încordată, dar deschise ochii.

– Nu.

– Am ajuns. E timpul să ne dăm jos din maşină.

Freddie înghiţi în sec, strângând tare la piept păpuşa.

– Dacă nu mă plac?

– Ce înseamnă asta? Natasha se lăsă pe vine şi îi dădu părul la o parte de pe obrajii lui Freddie. Ai visat?

– S-ar putea să nu mă placă şi aş fi vrut să nu fiu aici. S-ar putea să mă considere un parazit. Mulţi oameni cred că copiii sunt nişte paraziţi.

– Asta înseamnă că mulţi oameni sunt proşti, spuse Natasha tăios, încheindu-i nasturii de la haină.

– Poate că da. Dar s-ar putea oricum să nu mă placă.

– Şi dacă tu nu îi vei plăcea pe ei?

Nu se gândise la asta. Freddie se gândi puţin la idee şi îşi şterse nasul cu dosul palmei, înainte ca Natasha să apuce să scoată un şerveţel.

– Sunt drăguţi?

– Eu aşa cred. Te poţi hotărî după ce îi cunoşti. Bine?

– Bine.

– Doamnelor, poate vreţi să alegeţi alt moment ca să vă sfătuiţi. Spence se afla la câţiva metri de ele, încărcat cu bagaje. Ce-a fost aia? întrebă el, când ele i se alăturară pe trotuar.

– O discuţie între fete, îi răspunse Natasha, făcându-i cu ochiul lui Freddie, ceea ce o făcu pe fetiţă să chicotească.

– Grozav. Începu să urce scările din beton uzate în spatele Natashei. Cel mai mult îmi place să stau în vântul tăios, cu vreo o sută patruzeci de kilograme de bagaje în braţe. Ce-ai pus în ele? Cărămizi?

– Doar câteva, şi alte lucruri de trebuinţă.

Încântată de el, se răsuci și îl sărută pe obraz – chiar pe când Nadia deschise ușa.

– Așa deci. Încântată, Nadia își încrucișă brațele peste piept. I-am spus tatălui tău că urma să veniți înainte să se termine emisiunea lui Johnny Carson.

– Mamă.

Natasha urcă ultimele trepte în fugă, și Nadia o îmbrățișă tare. Simți mirosul pe care și-l amintea mereu. Pudră de talc și nucșoară. Și, ca întotdeauna, simți trupul puternic, robust al mamei ei. Nadia avea o înfățișare la fel de întunecoasă și aprigă, poate chiar mai intensă, din pricina ridurilor lăsate de griji, râsete și timp.

Nadia îi murmură câteva cuvinte de dezmierdare, după care o trase pe Natasha din nou spre ea și o sărută pe obraji. Se vedea pe sine în ea, așa cum fusese cu douăzeci de ani în urmă.

– Haide, îi lași pe oaspeții noștri să stea în frig.

Tatăl Natashei veni cu pași săltați în hol și o ridică de pe podea și o azvârli în aer. Nu era un bărbat înalt, dar brațele de sub cămașa lui de lucru erau groase ca niște bolțari, de la ani de zile lucrați în domeniul construcțiilor. Râse viguros în timp ce o sărută.

– Pic de maniere, spuse Nadia în timp ce închise ușa. Yuri, Natasha aduce oaspeți.

– Bună. Yuri întinse o mână bătătorită și dădu vânjos mâna cu Spence. Bine ați venit.

– Ei sunt Spence și Freddie Kimball.

În timp ce le făcu prezentările, Natasha observă cum Freddie îl prinse de mână pe tatăl ei.

– Ne bucurăm să vă cunoaștem. Întrucât era o persoană caldă, Nadia îi sărută pe amândoi. Voi lua gecile și vă rog să intrați și să luați loc. Probabil sunteți obosiți.

– Apreciem că ne-ați primit, începu Spence.

Apoi, simțind că Freddie era emoționată, o luă în brațe și o duse în sufragerie.

Camera era mică, tapetul vechi şi mobila uzată. Dar pe braţele fotoliilor erau aranjate milieuri dantelate, părţile de lemn străluceau în lumina gălbuie a lămpii de la lustruirea viguroasă, iar pe alocuri văzu perne splendid lucrate. Fotografii de familie înrămate se luptau pentru spaţiu printre ghivecele cu plante şi bibelouri.

Un şuierat aspru îl făcu pe Spence să îşi coboare privirea. Văzu un câine bătrân şi gri în colţ. Acesta începu să dea din coadă când o văzu pe Natasha. Se ridică cu greu şi se duse legănat spre ea.

– Sasha. Se lăsă pe vine şi îşi vârî faţa în blana câinelui. Râse când acesta se aşeză din nou şi se sprijini pe ea. Sasha este foarte bătrân, îi explică ea lui Freddie. Cel mai mult îi place acum să doarmă şi să mănânce.

– Şi să bea votcă, adăugă Yuri. Vom bea cu toţii. Cu excepţia ta, adăugă el şi îi dădu un bobârnac uşor peste nas lui Freddie. Tu vrei nişte şampanie, nu?

Freddie chicoti, după care îşi muşcă buza. Tatăl Natashei nu prea arăta aşa cum îşi imaginase ea că ar arăta un bunic. Nu avea părul alb ca zăpada, nici o burtă mare. În schimb, avea părul alb şi negru în acelaşi timp şi nu avea deloc burtă. Vorbea ciudat, cu o voce profundă, ca o bubuitură. Dar mirosea bine, a cireşe. Şi avea un zâmbet drăguţ.

– Ce e votca?

– Tradiţie rusească, îi răspunse Yuri. O băutură pe care o facem din cereale.

Freddie strâmbă din nas.

– Sună scârbos, spuse ea, după care îşi muşcă imediat buza din nou.

Dar când Yuri izbucni în râs, reuşi să zâmbească timid.

– Natasha îţi va spune că tatăl ei tachinează mereu fetiţe. Nadia îl înghionti pe Yuri în coaste cu cotul. Din cauză că, în realitate, în inima lui este şi el un băieţel. Vrei ciocolată caldă?

Freddie nu știa ce să aleagă: confortul pe care i-l oferea mâna tatălui ei sau una dintre gustările ei preferate. Iar Nadia îi zâmbea, nu în modul acela prostesc pe care îl afișează uneori adulții când trebuie să vorbească cu copii. Era un zâmbet cald, ca cel al Natashei.

– Da, doamnă.

Nadia încuviință aprobator manierele copilei.

– Poate ai vrea să vii cu mine. Îți arăt cum să o prepari cu bezele mari și grase.

Uitând de timiditate, Freddie își scoase mâna din a lui Spence și o luă de mână pe Nadia.

– Am două pisici, îi spuse ea Nadiei cu mândrie, în timp ce intrau în bucătărie. Și am avut varicelă de ziua mea.

– Luați loc, luați loc, le porunci Yuri, arătând spre canapea. Bem ceva.

– Unde sunt Alex și Rachel?

Natasha oftă mulțumită și se lăsă pe pernele uzate.

– Alex își duce noua prietenă la film. Foarte drăguță, spuse Yuri, dându-și peste cap ochii căprui luminoși. Rachel e la o prelegere. Ceva avocat baban din Washington, D.C., vine la facultate.

– Și ce mai face Mikhail?

– E foarte ocupat. Renovează apartamentul din Soho. Le împărți pahare, umplându-le pe fiecare, înainte să bea. Deci, îi spuse el lui Spence, în timp ce se așeza pe fotoliul lui favorit, predai muzică.

– Da. Natasha e printre cei mai buni studenți ai mei la Istoria muzicii.

– Deșteaptă fată, Natasha mea. Se lăsă pe spate în fotoliu și îl studie pe Spence. Dar nicidecum discret, așa cum sperase Natasha. Sunteți prieteni buni.

– Da, interveni Natasha, neliniștită de licărirea din privirea tatălui ei. Suntem. Spence abia ce s-a mutat în oraș, vara asta. El și Freddie au locuit în New York.

– Deci. E interesant. De parcă ar fi soarta.

– Aşa îmi place şi mie să cred, încuviinţă Spence, simţindu-se bine. Am avut noroc mai ales cu faptul că am o fetiţă, iar Natasha deţine un magazin de jucării foarte ispititor. În plus, s-a înscris la unul dintre cursurile pe care le predau. I-a fost mai dificil să mă evite când era încăpăţânată.

– E încăpăţânată, fu de acord Yuri. Mama ei e încăpăţânată. Eu, eu sunt foarte plăcut.

Natasha pufni scurt.

– Femeile din familia mea de obicei sunt încăpăţânate şi nerespectuoase. Yuri mai luă o gură zdravănă din băutură. E blestemul meu.

– Poate că într-o zi voi fi îndeajuns de norocos să spun acelaşi lucru. Spence zâmbi pe deasupra buzei paharului. Când o voi convinge pe Natasha să se căsătorească cu mine.

Natasha sări în picioare, ignorând rânjetul tatălui ei.

– Ţinând cont că votca ţi s-a urcat atât de repede la cap, mă duc să văd dacă mama are cumva o ciocolată caldă în plus.

Yuri se împinse din fotoliu şi se întinse după sticlă, în timp ce Natasha dispăru din încăpere.

– Vom lăsa ciocolata pentru femei.

Natasha se trezi la ivirea zorilor, cu Freddie cuibărită în braţele ei. Se afla în patul în care dormise în copilărie, într-o cameră în care petrecuse nenumărate ore împreună cu sora ei, vorbind, râzând, certânduse. Tapetul era acelaşi. Trandafiri şterşi. Ori de câte ori mama ei ameninţase că avea să o zugrăvească, atât ea, cât şi Rachel se opuseseră. Era ceva alinător în faptul că se trezeau şi vedeau aceiaşi pereţi pe care îi văzuseră din copilărie până în adolescenţă şi apoi în viaţa de adult.

Întoarse capul şi văzu părul brunet al surorii ei pe perna din patul alăturat. Cearşafurile şi păturile erau încâlcite. Tipic pentru ea, se gândi Natasha şi zâmbi. Rachel avea mai multă energie când dormea decât

aveau majoritatea oamenilor treji. Ajunsese aseară după miezul nopții, explodând de entuziasm din pricina prelegerii la care participase, pusă pe îmbrățișări, sărutări și întrebări.

Natasha o sărută ușor pe Freddie pe păr, după care o mută cu grijă. Copilul se cuibări în pernă fără să scoată vreun sunet. Natasha se ridică în liniște. Se opri o clipă ca să își recapete echilibrul când simți podeaua înclinându-se. După patru ore de somn, se hotărî ea, oricine ar fi fost mai amețit. Își adună hainele și se duse să facă un duș și să se îmbrace.

Când coborî, simți miros de cafea pusă la fiert. Nu părea să o atragă, dar se duse după miros până în bucătărie.

– Mamă.

Nadia era deja la blat, întinzând de zor aluat pentru plăcinte. E prea devreme ca să gătești.

– De Ziua Recunoștinței nu e niciodată prea devreme. Își întinse obrazul pentru o sărutare. Vrei cafea?

Natasha se apăsă cu mâna pe stomacul ei puțin tulburat.

– Nu. Nu cred. Presupun că grămada aia de pături de pe canapea e Alex.

– Ajunge foarte târziu. Nadia își țuguie scurt buzele, în semn de dezaprobare, după care ridică din umeri. Nu mai e un băiat.

– Așa e. Va trebui să accepți, mamă, că ai copii adulți – și că i-ai crescut foarte bine.

– Nu îndeajuns de bine ca Alex să învețe să-și strângă șosetele.

Dar zâmbi, sperând ca cel mai tânăr fiu al ei să nu o priveze prea curând de acel ultim vestigiu al faptului că era mamă.

– Tata și Spence au stat până târziu?

– Tatei îi place să vorbească cu prietenul tău. Este un om drăguț. Nadia așeză un cerc de aluat pe o formă

de plăcintă, apoi mai luă o grămăjoară şi începu să o întindă. Foarte arătos.

– Aşa e, încuviinţă Natasha, dar cu grijă.

– Are o slujbă bună, este responsabil, îşi iubeşte fiica.

– Aşa e, spuse Natasha din nou.

– De ce nu te căsătoreşti cu el dacă el vrea?

Se aşteptase la asta. Natasha îşi înăbuşi un oftat şi se sprijini de masa din bucătărie.

– Sunt o mulţime de bărbaţi drăguţi, responsabili şi arătoşi, mamă. Ar trebui să mă căsătoresc cu toţi?

– Nu sunt atât de mulţi cum ai crede. Zâmbind în sinea ei, Nadia începu să întindă o a treia foaie de aluat. Nu îl iubeşti? Întrucât Natasha nu îi răspunse, Nadia zâmbi tot mai larg. Ah.

– Nu începe. Eu şi Spence ne cunoaştem doar de câteva luni. Sunt multe lucruri pe care nu le ştie despre mine.

– Atunci, spune-i.

– Se pare că nu sunt în stare să o fac.

Nadia lăsă sucitorul la o parte şi îi cuprinse chipul fiicei ei cu ambele mâini acoperite de făină.

– Nu e ca celălalt.

– Nu, nu e. Dar...

Nerăbdătoare, Nadia clătină din cap.

– Dacă te agăţi de un lucru care nu mai este doar te îmbolnăveşti pe dinăuntru. Ai o inimă bună, Tash. Ai încredere în ea.

– Asta vreau să fac. Îşi îmbrăţişă mama şi o strânse tare. Chiar îl iubesc, mamă, dar încă mă sperie. Şi încă mă doare. Respiră lung şi se trase în spate. Vreau să împrumut camioneta tatei.

Nadia nu o întrebă unde se duce. Nu avea nevoie să o facă.

– Da. Pot merge cu tine.

Natasha îşi sărută doar mama pe obraz şi clătină din cap.

*

Era deja plecată de o oră când Spence coborî cu privirea înceţoşată la parter. El şi câinele sur schimbară o privire de simpatie. Yuri fusese generos cu votca noaptea trecută, şi cu oaspeţii, şi cu animalele de casă. Momentan, Spence se simţea de parcă un grup de prizonieri legaţi împreună fărâmiţau pietre în capul lui. Funcţionând pe modul automat, găsi bucătăria, luându-se după aromele de copt şi, din fericire, de cafea.

Nadia îi aruncă o singură privire, râse generos şi îi făcu semn spre masă.

– Aşază-te. Îi turnă o ceaşcă de cafea, tare şi neagră. Bea. Îţi pregătesc micul dejun.

Ca un muribund, Spence apucă ceaşca cu ambele mâini.

– Mersi. Nu vreau să vă deranjez.

Nadia flutură doar din mână în timp ce se întinse după o tigaie din fontă.

– Ştiu când un bărbat este mahmur. Yuri ţi-a turnat prea multă votcă.

– Nu. M-am ocupat singur de partea asta. Deschise flaconul cu aspirină pe care Nadia îl aşezase pe masă. Fiţi binecuvântată, doamnă Stanislaski.

– Nadia. Îmi spui Nadia când te îmbeţi în casa mea.

– Nu-mi amintesc să mă fi simţit aşa din facultate. După ce spuse asta, înghiţi trei aspirine. Nu îmi imaginez de ce mi s-a părut distractiv la momentul respectiv. Reuşi să zâmbească uşor. Ceva miroase minunat.

– Îţi vor plăcea plăcintele mele. Împinse cârnaţi graşi prin tigaie. L-ai cunoscut pe Alex noaptea trecută.

– Da. Spence nu se opuse când Nadia îi umplu din nou ceaşca. A fost un motiv suficient ca să mai bem o dată. Ai o familie frumoasă, Nadia.

– Mă fac să fiu mândră de ei. Râse în timp ce cârnatul sfârâia în tigaie. Mă fac să mă îngrijorez. Ştii şi tu, şi tu ai o fiică.

– Aşa e.

Îi zâmbi, imaginându-şi cum avea să arate Natasha peste încă un sfert de secol.

– Natasha este singura care se mută departe. Cel mai mult îmi fac griji pentru ea.

– E foarte puternică.

Nadia încuviinţă doar, adăugând ouă în tigaie.

– Eşti răbdător, Spence?

– Aşa cred.

Nadia se uită peste umăr.

– Nu fi prea răbdător.

– Amuzant. Natasha mi-a spus cândva acelaşi lucru.

Încântată, Nadia puse pâine în prăjitor.

– Deşteaptă fată.

Uşa de la bucătărie se deschise larg. Alex, brunet, cu părul ciufulit şi cu pleoapele grele, rânji.

– Am simţit miros de mic dejun.

Cădea prima ninsoare, cu fulgi mici şi subţiri ce se învârteau în vânt şi dispăreau înainte să atingă pământul. Natasha ştia că existau unele lucruri frumoase, preţioase şi prezente doar o perioadă scurtă de timp.

Era singură, înfofolită împotriva frigului pe care nu îl simţea. Doar în interiorul ei. Lumina era de un gri fad, dar nu mohorât, nu atunci când cădeau fulgi de nea micuţi, dansanţi. Nu adusese flori. Nu aducea niciodată. Ar fi arătat mult prea triste pe un mormânt atât de mic.

Lily. Închise ochii şi îşi permise să îşi aducă aminte cum se simţise când ţinuse viaţa aceea mică şi delicată în braţele ei. Bebeluşul ei. *Milaya.* Fetiţa ei. Ochii aceia albaştri frumoşi, îşi aminti Natasha, mâinile acelea miniaturale superbe.

Ca floarea al cărei nume îl purta, Lily fusese minunată şi trăise o perioadă foarte scurtă. Şi-o imagină, mică, roşie şi zbârcită, cu mânuţele strânse pumn atunci când asistenta medicală i-o aşezase pentru prima dată în braţe. Simţi chiar şi acum acea durere dulceagă care

o încercase când supsese la sânul ei. Își aminti cum îi simțise pielea foarte moale și mirosul de pudră și de loțiune, alinarea pe care i-o aduseseră momentele în care se legănase noaptea târziu cu fetița ei pe umăr.

Dispăruseră toate atât de repede, se gândi Natasha. Doar câteva săptămâni prețioase. Oricât de mult timp ar fi trecut, oricât de mult s-ar fi rugat, nu avea să înțeleagă vreodată de ce se întâmplase așa. Poate că urma să accepte, dar nu să înțeleagă.

– Te iubesc, Lily. Pentru totdeauna.

Se aplecă și își puse palma pe iarba rece. Apoi se ridică din nou, se întoarse și se îndepărtă prin zăpada care dansa ușor.

Unde se dusese? Puteau fi zeci de locuri, se asigură Spence singur. Era o prostie din partea lui să se îngrijoreze. Dar nu se putea abține. Instinctul lui îi spunea ceva, accentuat de convingerea că familia Natashei știa exact unde era, dar refuza să îi spună.

Casa era deja plină de zgomot, râsete și mirosurile mesei de sărbătoare care urma. Încercă să alunge sentimentul că, indiferent unde s-ar fi aflat, Natasha avea nevoie de el.

Erau multe lucruri pe care nu i le spusese. Acest lucru devenise limpede precum cristalul când văzu fotografiile din sufragerie. Natasha în costum și pantofi de dans, în tutuuri și poante. Natasha, cu părul revărsându-se în urma ei, surprinsă în momentul de apogeu al unui *grand jeté*.

Fusese dansatoare, evident la nivel profesionist, dar nu o menționase niciodată.

Oare de ce renunțase? De ce ținuse secretă față de el o parte importantă a vieții ei?

Rachel ieși din bucătărie și îl văzu ținând în mâna una dintre fotografii. Nu spuse nimic preț de o clipă, observându-l. Asemenea mamei ei, era de acord

cu ce vedea. Vedea în el putere şi blândeţe. Sora ei avea nevoie de ambele şi merita să aibă parte de ambele.

- E o fotografie frumoasă.

El se răsuci. Rachel era mai înaltă ca Natasha, mai suplă. Avea părul brunet tuns scurt, în jurul feţei. Ochii, mai mult aurii decât căprui, îi dominau chipul.

- Ce vârstă avea aici?

Rachel îşi vârî mâinile în buzunarele pantalonilor şi traversă încăperea.

- Şaisprezece, cred. Pe atunci era în corpul de balet. Foarte dedicată. Mereu am invidiat-o pe Tash pentru graţia ei. Eu eram o neîndemânatică. Zâmbi şi schimbă blând subiectul. Eram mereu mai înaltă şi mai slăbănoagă decât băieţii, dărâmam lucruri cu coatele. Unde e Freddie?

Spence lăsă fotografia din mână. Fără să o spună ca atare, Rachel îi dăduse de înţeles că dacă avea întrebări, trebuia să i le adreseze Natashei.

- E sus, se uită la parada organizată de Macy's, cu Yuri.

- Nu o ratează niciodată. A fost foarte dezamăgit când am crescut prea mari ca să mai vrem să stăm în poala lui şi să ne uităm la carele alegorice.

Se auzi un scâncet vesel de la etaj, aşa că se întoarseră amândoi înspre scări. Auziră zgomot de paşi apăsaţi. Freddie, îmbrăcată într-o salopetă roz, coborî valvârtej scările şi se aruncă în braţele lui Spence.

- Tati, buni face zgomote de urs. Zgomote de urs *mare*.

- S-a frecat cu barba de obrazul tău? vru Rachel să ştie.

- Mă zgârie.

Chicoti, după care se dădu jos din braţele tatălui ei zvârcolindu-se şi fugi din nou la etaj, sperând că buni avea să repete povestea.

- Se distrează de minune, conchise Spence.

- Şi tata. Cum ţi-e capul?

– Mai bine, mersi.

Auzi zgomotul camionetei oprind în faţa casei şi aruncă o privire spre fereastră.

– Mama are nevoie de ajutorul meu.

Rachel se strecură înapoi în bucătărie.

Era deja la uşă, aşteptând-o. Natasha era foarte palidă, foarte obosită, dar zâmbi când îl văzu.

– Bună dimineaţa.

Deoarece avea nevoie de el, îl cuprinse cu braţele de după talie şi îl strânse tare.

– Eşti bine?

– Da. Îşi dădu seama că aşa era: acum, că o ţinea în braţe, era bine. Simţindu-se mai puternică, se trase în spate. M-am gândit că vei dormi până târziu.

– Nu, m-am trezit de ceva vreme. Unde ai fost?

Ea îşi dădu jos fularul.

– Aveam ceva de făcut. Îşi dădu jos şi haina şi o agăţă în dulapul îngust. Unde e toată lumea?

– Mama ta şi Rachel sunt în bucătărie. Ultima dată când am verificat, Alex vorbea la telefon.

De data asta, îi fu uşor să zâmbească.

– Duce cu zăhărelul vreo fată.

– Aşa se pare. Freddie e sus, cu tatăl tău, se uită la paradă.

– Şi îl face să se simtă de parcă ar fi în rai. Îl atinse cu vârfurile degetelor pe obraz, apoi adăugă: Mă săruţi?

Era o nevoie, se gândi el în timp ce se aplecă spre ea. O nevoie profundă, intimă pe care încă refuza să o împărtăşească cu ea. Îi simţi buzele reci, dar se înmuiară, apoi se încălziră. În cele din urmă se curbară.

– Eşti foarte bun pentru mine, Spence.

– Speram să te prinzi de asta. O ciuguli jucăuş de buza de jos. Eşti mai bine?

– Mult mai bine. Mă bucur că eşti aici. Îl strânse de mână. Ce zici de nişte ciocolată caldă de-a mamei?

Înainte ca el să apuce să răspundă, Freddie coborî din nou în fugă scările, unul dintre şireturi atârnând

În urma ei, şi o cuprinse pe Natasha cu braţele de după talie.

– Te-ai întors!

– Aşa e. Natasha se aplecă să o sărute pe Freddie pe creştetul capului. Tu ce-ai făcut?

– Mă uit la paradă cu buni. Vorbeşte exact ca Donald Răţoiul şi mă lasă să stau în poala lui.

– Înţeleg. Natasha se apropie mai tare şi o mirosi. În respiraţia lui Freddie se simţea o aromă grăitoare de jeleuri. Încă le înfulecă el pe cele galbene?

Freddie chicoti, aruncând o privire rapidă, precaută, spre tatăl ei. Spence avea o părere foarte diferită de-a lui Yuri în ceea ce privea jeleurile.

– E în regulă. Mie îmi plac alea roşii cel mai mult.

– Câte jeleuri roşii? o întrebă Spence.

Freddie ridică din umeri. Spence observă oarecum amuzat că era o mişcare aproape identică cu gestul obişnuit pe care îl făcea Natasha.

– Nu prea multe. Vii sus să te uiţi cu noi? O trase pe Natasha de mână. Aproape că e rândul lui Moş Crăciun.

– Imediat. Din obişnuinţă, Natasha se lăsă pe vine şi îi legă şiretul lui Freddie. Spune-i tatei că nu îi voi spune mamei de jeleuri. Dacă îmi păstrează şi mie câteva.

– Bine. Ţâşni în sus pe scări.

– A impresionat-o tare, observă Spence.

– Tata impresionează pe toată lumea.

Dădu să se ridice şi simţi camera învârtindu-se cu ea. Înainte să se prăbuşească, Spence o prinse de braţe.

– Ce este?

– Nimic. Îşi duse mâna la cap, aşteptând să treacă ameţeala. M-am ridicat prea repede, atâta tot.

– Eşti palidă. Vino să te aşezi.

O prinse deja cu braţul de după talie, dar ea clătină din cap.

– Nu, sunt bine, serios. Doar puţin obosită. Îi zâmbi, uşurată de faptul că încăperea nu se mai învârtea

în jurul ei. Poţi să dai vina pe Rachel. Ar fi vorbit toată noaptea, dacă nu aş fi adormit, ca măsură de autoapărare.

– Ai mâncat ceva?

– Credeam că eşti doctor în muzică. Îi zâmbi din nou şi îl bătu uşor peste obraz. Nu îţi face griji. Din clipa în care voi intra în bucătărie, mama va începe să mă hrănească.

Chiar atunci se deschise uşa de la intrare. Spence o privi pe Natasha luminându-se la faţă.

– Mikhail!

Râse şi se aruncă în braţele fratelui ei.

Avea aceeaşi înfăţişare întunecată, orbitor de arătoasă, ca toţi membrii familiei. Cel mai înalt dintre toţi, se aplecă să o strângă în braţe pe Natasha. Părul i se cârlionţa peste urechi şi guler. Purta o haină uzată şi bocanci zgâriaţi. O mângâie pe Natasha pe păr cu mâini mari, frumoase.

Dură doar câteva secunde ca Spence să îşi dea seama că, deşi Natasha îşi iubea profund toată familia, între cei doi era o legătură aparte şi specială.

– Mi-a fost dor de tine. Ea se trase în spate, îndeajuns doar cât să îl sărute pe obraji, după care îl îmbrăţişă din nou. Chiar mi-a fost dor de tine.

– Atunci de ce nu vii mai des?

O împinse la o parte, vrând să o privească bine. Nu îi păsa de paloarea din obrajii ei, dar, întrucât Natasha încă avea mâinile reci, îşi dădu seama că ieşise. Şi ştia unde îşi petrecuse dimineaţa. Murmură ceva în ucraineană, dar ea clătină doar din cap şi îl strânse tare de mâini. El ridică din umeri, aşa cum făcea ea de obicei, şi lăsă baltă subiectul.

– Mikhail, vreau să îl cunoşti pe Spence.

Mikhail îşi dădu jos haina şi se întoarse să îl studieze pe Spence. Spre deosebire de felul prietenos în care îl acceptase Alex sau de modul subtil în care îl măsurase din priviri Rachel, Mikhail se uită intens şi îndelung,

ceea ce îl convinse pe Spence că dacă acesta nu ar fi fost de acord cu el, nu ar fi ezitat să i-o spună.

- Îți cunosc lucrările, spuse el, în cele din urmă. Sunt excelente.

- Mulțumesc. Spence îl privi în ochi. Aș putea spune același lucru despre ale tale. Când Mikhail ridică din sprânceană, Spence continuă: Am văzut figurinele pe care le-ai sculptat pentru Natasha.

- Ah. Mikhail zâmbi ușor. Surorii mele mereu i-au plăcut poveștile.

Se auzi un chicotit de la etaj, apoi un râset bubuitor.

- Ea e Freddie, explică Natasha. Fiica lui Spence. Tata se distrează de minune cu ea.

Mikhail își vârî degetul mare printr-o gaică de curea.

- Ești văduv.

- Așa este.

- Și acum predai la universitate.

- Da.

- Mikhail, îl întrerupse Natasha. Nu te juca de-a fratele mai mare. Sunt mai în vârstă ca tine.

- Dar eu sunt mai mare ca tine. Apoi zâmbi rapid, larg, și o prinse cu brațul de după umeri. Deci, ce avem de mâncare?

Prea multă mâncare, conchise Spence în timp ce familia se aduna în jurul mesei, după-amiaza târziu. Curcanul enorm ce se afla în centru, pe fața de masă croșetată de mână, fu doar începutul. Fidelă sărbătorii din țara ei de adopție, Nadia pregătise o masă americană tradițională, de la sosul de castane până la plăcintele cu dovleac.

Freddie făcu ochii mari și rămase cu gura căscată, holbându-se la platou după platou. Camera era plină de zgomote, întrucât toată lumea vorbea peste toată lumea. Tacâmurile erau amestecate. Bătrânul Sasha stătea

întins sub masă, aproape de picioarele ei, sperând să primească discret câte ceva de pomană. Ea stătea pe un scaun şubred şi pe Paginile Aurii din New York. Din punctul ei de vedere, era cea mai frumoasă zi din viaţa ei.

Alex şi Rachel începură să se certe din pricina unei năzbâtii din copilărie. Mikhail li se alătură ca să le spună că se înşelau amândoi. Când fu întrebată, Natasha doar râse şi clătină din cap, după care se întoarse spre Spence şi îi şopti la ureche ceva care îl făcu să chicotească.

Nadia, îmbujorată pentru că toată familia ei era prezentă, îl luă de mână pe Yuri, care îşi ridică paharul.

– Ajunge, spuse el şi îi reduse pe toţi la tăcere. Puteţi să vă certaţi mai târziu despre cine a dat drumul şoarecilor albi în laboratorul de ştiinţă. Acum închinăm. Suntem recunoscători pentru această mâncare pe care Nadia şi fetele mele au pregăti-o pentru noi. Şi mai recunoscători pentru prietenii şi membrii familiei care sunt aici, împreună, să se bucure de ea. Aducem mulţumiri, aşa cum am făcut în prima Zi a Recunoştinţei petrecute în ţara noastră, că suntem liberi.

– Pentru libertate, spuse Mikhail ridicându-şi paharul.

– Pentru libertate, încuviinţă Yuri. Ochii i se înceţoşară şi îi privi roată pe cei strânşi la masă. Şi pentru familie.

capitolul 11

În seara aceea, cu Freddie dormindu-i în poală, Spence îl ascultă pe Yuri spunând poveşti despre ţara veche. În timp ce masa semănase cu o competiţie zgomotoasă pentru conversaţie, momentul acesta era plin de linişte şi mulţumire. În partea cealaltă a camerei, Rachel şi Alex jucau trivia. Se certau des, dar fără patos.

În colţul încăperii, Natasha şi Mikhail stăteau unul lângă celălalt, cu capetele lor brunete apropiate. Spence îi auzea murmurând şi observă că unul dintre ei se întindea deseori şi îl atingea pe celălalt pe mână sau pe obraz. Nadia stătea jos, zâmbitoare, întrerupându-l ocazional pe Yuri, corectându-l sau comentând ceva în timp ce lucra la o altă faţă pentru pernă.

– Femeie. Yuri îşi îndreptă pipa pe care o fuma după cină înspre soţia lui. Îmi amintesc de parcă ar fi fost ieri.

– Îţi aminteşti cum îţi place să-ţi aminteşti.

– *Tak.* Îşi vârî pipa înapoi în gură. Iar ce-mi amintesc eu e o poveste mai bună.

Când Freddie se foi, Spence îi schimbă poziţia.

– Mai bine o duc în pat.

– O duc eu. Nadia lăsă la o parte lucrul de mână şi se ridică. Mi-ar plăcea să o fac.

Scoţând sunete liniştitoare, o ridică pe Freddie. Somnoroasă şi dispusă să coopereze, Freddie se cuibări cu faţa în gâtul ei.

– Mă vei legăna?

– Da. Emoţionată, Nadia o sărută pe păr şi o porni spre scări. Te voi legăna în scaunul în care mi-am legănat toţi bebeluşii.

– Şi vei cânta?

– Îţi voi cânta un cântec pe care mi-l cânta mie mama. Ţi-ar plăcea?

Freddie căscă şi încuviinţă somnoroasă.

– Ai o fiică frumoasă. La fel ca Spence, Yuri le privi cum urcă scările. Trebuie să o mai aduci la noi deseori.

– Cred că îmi va fi greu să o ţin departe.

– E mereu bine-venită. Şi tu la fel. Yuri trase un fum din pipă. Chiar dacă nu te căsătoreşti cu fiica mea.

Afirmaţia aceea generă zece secunde de tăcere zumzăitoare, până Alex şi Rachel se aplecară din nou deasupra jocului, încercând să nu rânjească. Spence nu se sinchisi să şi-l înăbuşe pe al lui în timp ce Natasha se ridică.

– Nu avem destul lapte pentru mâine-dimineaţă, se hotărî ea pe loc. Spence, ce-ar fi să mergem să cumpărăm?

– Sigur.

Câteva clipe mai târziu, ieşiră din casă, înfofoliţi în haine şi cu fulare. Natasha întâmpină cu drag aerul tăios. Deasupra lor, cerul era senin, făcut parcă din sticlă neagră şi presărat cu stele.

– N-a vrut să te facă de râs, începu Spence.

– Ba da, a vrut.

Spence nu se sinchisi să se abţină să nu chicotească şi o cuprinse cu braţul de după umeri.

– Bine, poate că a vrut. Îmi place familia ta.

– Şi mie. De cele mai multe ori.

– Eşti norocoasă că îi ai. Am observat-o pe Freddie şi mi-am dat seama cât de importantă este familia. Nu cred că am încercat cu adevărat să mă apropii de Nina sau de părinţii mei.

– Chiar şi aşa, fac parte din familie. Poate că noi suntem atât de apropiaţi pentru că, atunci când am ajuns aici, ne aveam doar unii pe alţii.

– Ce-i drept, familia mea nu a traversat niciodată munţii într-o căruţă ca să ajungă în Ungaria.

Ea râse.

- Rachel a fost tot timpul geloasă că nu fusese născută pe atunci. Când era mică, se răzbuna spunându-ne că ea era mai americancă decât noi, pentru că se născuse în New York. Apoi, nu demult, cineva i-a spus că dacă voia să fie avocat, ar trebui să se gândească să își modifice sau să își scurteze numele. Natasha râse din nou și își ridică privirea spre el. S-a simțit foarte insultată și a devenit foarte ucraineană.

- E un nume bun. Îl poți păstra profesional după ce te căsătorești cu mine.

- Nu începe.

- Probabil că m-a influențat tatăl tău. Aruncă o privire la magazinul întunecat, pe a cărui ușă atârna un semn pe care scria „Închis". Magazinul e închis.

- Știu. Se răsuci în brațele lui. Voiam doar să mă plimb. Acum că ne aflăm într-o intrare întunecoasă, singuri, te pot săruta.

- Bine punctat.

Spence își coborî gura spre a ei.

Natasha era supărată că tot ațipise pe drum spre casă. Se simțea de parcă ar fi făcut alpinism o săptămână, nu că petrecuse nici patruzeci și opt de ore acasă la familia ei. Când se scutură să se trezească ultima dată, treceau deja granița dintre Maryland și Virginia de Vest.

- Deja. Se îndreptă în scaunul ei și își ceru scuze din priviri lui Spence. Nu te-am ajutat să conduci.

- E în regulă. Păreai că ai nevoie de odihnă.

- Prea multă mâncare, prea puțin somn. Privi în spate, la Freddie, care dormea adânc. Am fost o companie cam proastă pentru tine.

- Te poți revanșa. Vino acasă cu mine, o vreme.

- În regulă. Măcar atât putea să facă, se gândi Natasha. Întrucât Vera era plecată până duminică, îl putea ajuta să o culce pe Freddie și i-ar fi putut încropi ceva de mâncare.

Opriră în faţa casei şi reuşiră să care amândoi valizele şi copilul adormit.

– O duc sus, murmură el. Nu va dura mult.

Natasha aşteptă în bucătărie, fierbând ceai şi făcând sendvişuri. Era ridicol, se gândi ea. Nu numai că era extenuată, ci mai era şi lihnită. Până coborî Spence din nou, ea aranjase deja măsuţa de lucru a Verei.

– Doarme buştean. Se uită la masă. Mi-ai citit gândurile.

– Cu două pasagere inconştiente nu te puteai opri să mănânci.

– Ce avem de mâncare?

– Specialitate veche ucraineană. Îşi trase scaunul în spate. Ton.

– Minunat, conchise Spence după ce luă prima înghiţitură.

Nu era vorba doar de sendviş. Îi plăcea că era acolo, că stăteau faţă în faţă în lumina din bucătărie, iar în casă era linişte.

– Mă gândesc că vei deschide magazinul mâine.

– Categoric. Va fi ca la balamuc de acum până la Crăciun. Am angajat un student cu jumătate de normă şi începe lucrul de mâine. Îşi ridică ceaşca şi îi zâmbi larg pe deasupra ei. Ghici cine e.

– Melony Trainor, spuse el, numind-o pe una dintre cele mai atrăgătoare studente ale lui, alegându-se astfel cu un pumn în umăr.

– Nu. E prea ocupată să flirteze cu bărbaţi, ca să mai şi muncească. Terry Maynard.

– Maynard? Serios?

– Da. Ar avea nevoie de bani ca să-şi cumpere o tobă de eşapament nouă pentru maşină. Şi... Făcu o pauză, dramatic. El şi Annie sunt împreună.

– Pe bune? Rânji şi se lăsă pe spate. Apăi, clar şi-a revenit rapid după ce viaţa i-a fost făcută bucăţi.

Natasha ridică din sprânceană.

– Nu i-a fost făcută bucăţi, doar zguduită. S-au văzut aproape în fiecare seară de trei săptămâni.

– Pare ceva serios.

– Eu cred că este. Dar Annie se teme că este prea bătrână pentru el.

– Cu cât e mai în vârstă?

Natasha se aplecă în faţă şi spuse cu voce joasă:

– Oh, mult mai în vârstă. Aproape un an întreg.

– Corupere de minori.

Ea râse şi se lăsă din nou pe spate.

– E drăguţ să-i văd împreună. Sper doar să nu uite să-i servească pe clienţi de la cât se benoclează unul la celălalt. Ridică din umeri şi îşi reluă ceaiul. Cred că mă voi duce devreme la magazin, să mă apuc de decoraţii.

– Vei fi obosită la sfârşitul zilei. Ce-ar fi să vii la noi la cină?

Ea îşi înclină capul, curioasă.

– Găteşti?

– Nu. Rânji şi îşi dădu gata sendvişul. Dar mă pricep de minune să iau mâncare la pachet. Poţi primi o cutie întreagă cu pui sau pizza cu de toate. Ba chiar se ştie că am reuşit să fac rost şi de fructe de mare orientale.

– Las meniul pe seama ta.

Se ridică să strângă masa, dar el o luă de mână.

– Natasha. Se ridică şi o mângâie cu mâna liberă pe păr. Vreau să-ţi mulţumesc pentru că ai petrecut ultimele două zile cu mine. A însemnat mult pentru mine.

– Şi pentru mine.

– Totuşi, mi-a lipsit să fim doar noi doi. Se aplecă şi îşi trecu buzele peste ale ei. Vino sus cu mine. Vreau să fac dragoste cu tine în patul meu.

Ea nu îi răspunse. Nici nu ezită. Îl petrecu braţul pe după talia lui şi se duse cu el.

Spence lăsă lampa de lângă pat pe intensitate joasă. Natasha distinse culorile închise, masculine pe care le alesese pentru dormitorul lui. Albastru-închis, verde forestier. Un tablou în ulei, cu o ramă grea, înflorită,

domina unul dintre pereți. Putea vedea siluetele unor antichități splendide. Patul era mare, un spațiu privat generos acoperit cu o cuvertură groasă, moale. Un spațiu special, își dădu seama Natasha, știind că nu mai adusese vreo femeie în patul lui, în camera asta.

Surprinse în oglinda de deasupra biroului reflexiile lor alăturate și se văzu zâmbind când el o atinse cu mâna pe obraz.

Aveau timp să savureze. Oboseala pe care o simțise mai devreme dispăruse. Acum simțea doar strălucirea de a iubi și de a fi iubită. Era prea dificil să o exprime în cuvinte, dar când îl sărută, inima ei vorbi pentru ea.

Se dezbrăcară reciproc, lent.

Ea îi trecu puloverul peste cap. El îi desfăcu nasturii de la cardigan, apoi i-l dădu jos de pe umeri. Fără să își mute privirea de pe a lui, ea îi desfăcu cămașa. El îi ridică puloverul de bumbac, atingând-o ușor cu degetele, până i-l dădu jos. Ea îi desfăcu pantalonii. El desfăcu încet cele trei capse care îi țineau pantalonii închiși pe talie. Cu mișcări ușoare, îi trase furoul scurt în jos pe corp, în timp ce ea îndepărtă ultima barieră dintre ei.

Se mișcară la unison, în liniște, ea apăsându-și palmele pe spatele lui, el trecându-și-le în sus pe lateralele ei. Își înclinară capetele mai întâi într-o parte, apoi în cealaltă, experimentând cu săruturi lungi, lente. Plăcere. Trupurile li se încălzeau, se căutau cu gurile, părea atât de ușor aici.

Se îndepărtară într-un consens nerostit. Spence dădu la o parte cuvertura, și se strecurară împreună sub ea.

Nu exista rival pentru intimitate, se gândi Natasha. Nu exista termen de comparație pentru asta. Își frecară trupurile unul de celălalt, astfel încât cearșafurile șopteau la fiecare mișcare a lor. El murmura, iar ea ofta. Savoarea și mireasma pielii lui erau familiare, personale. Mișcarea lui, blândă, apoi persuasivă, apoi poruncitoare, era tot ce își dorea.

Era pur şi simplu frumoasă. Nu doar corpul ei, nu doar chipul ei splendid, ci şi spiritul ei. Când se mişca odată cu el, se crea o armonie mai intensă decât ar fi putut crea el prin muzică. Era muzica lui – râsul ei, vocea ei, gesturile ei. Nu ştia cum să îi spună toate astea. Ci doar să îi arate.

Făcu dragoste cu ea de parcă ar fi fost prima şi singura dată. Natasha nu se mai simţise niciodată atât de elegantă, atât de graţioasă. Nu se mai simţise niciodată atât de puternică sau de convinsă.

Când se ridică deasupra ei, iar ea se ridică în întâmpinarea lui, atinseră perfecţiunea.

– Mi-ar plăcea să rămâi.

Natasha îşi întoarse faţa în gâtul lui.

– Nu pot. Dimineaţa, Freddie ar pune întrebări la care nu ştiu cum să răspund.

– Am un răspuns foarte simplu. Îi voi spune adevărul. Sunt îndrăgostit de tine.

– Asta nu e simplu.

– E adevărul. Se foi, ca să o poată privi. Îi văzu privirea umbrită în lumina slabă. Chiar te iubesc, Natasha.

– Spence...

– Nu. Fără logică sau pretexte. Am trecut de asta. Spune-mi dacă mă crezi.

Ea îl privi în ochi şi văzu ceea ce ştia deja.

– Da, te cred.

– Atunci, spune-mi ce simţi. Trebuie să ştiu.

Avea dreptul să ştie, se gândi ea, deşi aproape că simţea gustul panicii pe limbă.

– Te iubesc. Şi mi-e teamă.

El îi duse mâna la buze şi o sărută apăsat pe degete.

– De ce?

– Pentru că am mai fost îndrăgostită şi s-a terminat cât se poate de rău.

Iarăşi umbra aceea, se gândi el nerăbdător. Umbra aceea din trecutul ei pe care nu o putea nici combate, nici învinge, pentru că îi era necunoscută.

– Nici unul dintre noi nu a intrat în relaţia asta fără câteva vânătăi, Natasha. Dar avem oportunitatea de a crea ceva nou, ceva important.

Ştia că el avea dreptate, simţea că avea dreptate, şi totuşi ea avea o reţinere.

– Aş vrea să fiu şi eu la fel de sigură. Spence, sunt lucruri pe care nu le ştii despre mine.

– Că ai fost dansatoare.

Ea se foi, îşi adună cearşafurile la piept şi se ridică în şezut.

– Da. Cândva.

– De ce nu mi-ai spus?

– Pentru că s-a terminat.

El îi trase părul de pe faţă.

– De ce te-ai oprit?

– A trebuit să fac o alegere. Durerea reveni, dar pentru scurtă durată. Se întoarse spre el şi îi zâmbi. Nu eram aşa bună. Da, eram corespunzătoare şi poate că, în timp, aş fi fost îndeajuns de bună ca să fiu dansatoare principală. Poate că... mi-am dorit mult asta, la un moment dat. Dar simplul fapt că îţi doreşti un lucru nu îl face întotdeauna să se întâmple.

– Vrei să-mi povesteşti despre asta?

Era un început, unul pe care ştia că trebuie să îl facă.

– Nu e foarte interesant. Ridică mâinile, după care le lăsă să îi cadă pe cearşaf. Am început târziu, după ce-am venit aici. Prin intermediul bisericii, părinţii mei au cunoscut-o pe Martina Latovia. Cu mulţi ani în urmă, era o dansatoare sovietică plecată din ţară. S-a împrietenit cu mama şi s-a oferit să-mi dea lecţii. Mi-a prins bine să dansez. Nu vorbeam bine engleza, aşa că mi-era greu să îmi fac prieteni. Vezi tu, aici toate lucrurile erau atât de diferite.

– Da, îmi imaginez.

– Pe atunci aveam aproape opt ani. Devine dificil să-ţi înveţi corpul, încheieturile, să se mişte aşa cum nu erau menite să se mişte. Dar am muncit din greu. *Madame* era blândă şi încurajatoare. Părinţii mei erau atât de mândri de mine. Râse uşor, dar cu căldură. Tata era convins că aveam să fiu următoarea Pavlova. Prima dată când am dansat *en pointe*, mama a plâns. Dansul înseamnă obsesie şi durere, şi bucurie. Este o lume diferită, Spence. Nu pot explica. Trebuie să o cunoşti, să faci parte din ea.

– Nu trebuie să explici.

Ea îl privi.

– Nu, nu ţie, murmură ea. Din pricina muzicii. M-am înscris în corpul de balet când aveam aproape şaisprezece ani. A fost minunat. Poate că nu ştiam că mai existau şi alte lumi, dar eram fericită.

– Ce s-a întâmplat?

– Un alt dansator. Închise ochii. Era important să o spună lent, cu grijă. Bănuiesc că ai auzit de el. Anthony Marshall.

– Da. Spence îşi imagină numaidecât un bărbat înalt, blond, zvelt şi incredibil de graţios. L-am văzut dansând de multe ori.

– Era nemaipomenit. Este, se corectă ea. Deşi au trecut ani de zile de când nu l-am mai văzut dansând. Am devenit un cuplu. Eram tânără. Prea tânără. Şi a fost o greşeală foarte mare.

Acum umbra avea un nume.

– L-ai iubit.

– O, da. Într-un fel naiv şi idealist. Singurul mod în care poate iubi o fată la şaptesprezece ani. Mai mult chiar, credeam că şi el mă iubeşte pe mine. Mi-a spus că mă iubeşte, în cuvinte, prin acţiuni. Era foarte fermecător, romantic... iar eu voiam să-l cred. Mi-a promis că ne căsătorim, că vom avea un viitor împreună, că vom fi parteneri de dans, toate lucrurile pe care voiam

să le aud. Şi-a încălcat toate promisiunile şi mi-a frânt inima.

– Deci acum nu vrei să auzi promisiuni de la mine.

– Nu eşti Anthony, murmură ea, după care îşi puse mâna pe obrazul lui. Avea ochii întunecaţi, vocea cu atât mai exotică, iar emoţiile îi dădeau ghes. Crede-mă, ştiu asta. Şi nu fac comparaţii, nu acum. Nu sunt aceeaşi femeie care clădea visuri pe câteva cuvinte nepăsătoare.

– Nu ţi-am spus nimic nepăsător.

– Aşa este. Se aplecă mai aproape şi îşi puse obrazul pe al lui. Am văzut asta în ultimele luni şi am înţeles că ceea ce simt pentru tine diferă de orice altceva am simţit până acum. Voia să îi mai spună şi alte lucruri, dar cuvintele i se împotmoleau în gâtlej. Te rog, mulţumeşte-te cu atât momentan.

– Momentan. Nu va fi îndeajuns pentru totdeauna.

Ea se întoarse şi îşi lipi gura de a lui.

– Doar momentan.

Cum se putea aşa ceva? se întrebă Natasha. Cum se putea să se întâmple una ca asta tocmai când începuse să aibă încredere în ea însăşi, în inima ei? Cum avea să se confrunte din nou cu asta?

Era ca o piesă derulată şi pornită de la început, când viaţa ei se schimbase într-un mod drastic şi complet. Se lăsă pe spate pe pat, fără să îşi mai facă griji referitor la ce haine avea să îmbrace pentru muncă sau la a începe o zi normală. Cum puteau lucrurile să mai revină la normal acum? Cum să se aştepte să mai revină vreodată la normal?

Ţinea testul în mână. Urmase întocmai instrucţiunile. Doar o măsură de precauţie, îşi spusese în sinea ei. Dar ştiuse în sufletul ei. Ştiuse încă de când îşi vizitase părinţii, cu două săptămâni înainte. Şi evitase să înfrunte realitatea.

Nu de la gripă se simţea rău dimineaţa. Nu era obosită şi nu ameţea ocazional pentru că muncea prea mult

sau se stresa prea tare. Testul simplu pe care îl cumpărase de la farmacie îi spusese un lucru pe care îl ştiuse şi de care se temuse deja.

Era însărcinată. Era din nou însărcinată. Valul de bucurie şi uluire era în întregime eclipsat de teama până în măduva oaselor care o paraliza.

Cum se putea aşa ceva? Nu mai era o fată prostuţă şi îşi luase măsuri de precauţie. Lăsând la o parte romantismul, fusese îndeajuns de practică, de responsabilă, mersese la doctor şi începuse să ia pilulele acelea micuţe când îşi dăduse seama încotro se îndrepta relaţia ei cu Spence. Şi totuşi, era însărcinată. Fără îndoială.

Cum să îi spună? Natasha îşi acoperi faţa cu mâinile şi se legănă înainte şi înapoi, ca să se aline câtuşi de puţin. Cum să treacă din nou prin toate astea, ţinând cont că amintirea primei dăţi, care se întâmplase cu ani în urmă, îi era încă adânc gravată în memorie?

Ştiuse că Anthony nu o mai iubea, asta în caz că o iubise vreodată. Dar când aflase că îi purta copilul în pântec, fusese încântată. Şi convinsă că el urma să fie la fel de entuziasmat. Când se dusese la el, aproape debordând de entuziasm, strălucind de bucurie, el aproape că o sfârtecase în două cu cruzimea lui.

O primise în silă în apartamentul lui, îşi aminti Natasha. Iar ei îi fusese dificil să continue să zâmbească după ce văzuse masa aranjată pentru două persoane, lumânările aprinse, vinul la răcit – aşa cum pregătise de multe ori scena când o iubise pe ea. Acum pregătise scena pentru altcineva. Dar se convinsese singură că nu conta. După ce îi spunea, avea să se schimbe totul.

Şi chiar se schimbase totul.

– Despre ce naiba vorbeşti?

Îşi aminti furia din privirea lui, în timp ce se holbase la ea.

– Am fost la doctor în după-amiaza asta. Sunt însărcinată, am aproape două luni. Se întinse spre el. Anthony...

– E un joc vechi, Tash.

O spusese cu lejeritate, dar poate că fusese zguduit. Se dusese cu paşi apăsaţi spre masă şi îşi turnă un pahar de vin.

– Nu e un joc.

– Nu? Atunci cum de-ai putut să fii atât de proastă? O apucase de braţ şi o scuturase rapid, cu părul fluturându-i în aer ca o coamă superbă. Dacă ai dat de necaz, nu te aştepta să dai fuga la mine, să o repar.

Uluită, îşi dusese mâna la braţ şi se frecă în locul în care o strânsese el. Era din cauză că nu înţelegea, îşi spusese ea.

– Voi avea un copil. Copilul tău. Doctorul spune că bebeluşul se va naşte în iulie.

– Poate chiar eşti însărcinată. Ridicase din umeri şi dăduse pe gât vinul. Nu mă priveşte.

– Dar trebuie să te privească.

Se uitase atunci la ea, ţinând paharul sus, cu privirea rece.

– De unde ştiu că este al meu?

Atunci pălise. În timp ce stătuse acolo, îşi amintise cum se simţise când aproape că ieşise în faţa unui autobuz în prima ei călătorie la New York City.

– Ştii. Trebuie să ştii.

– Nu trebuie să ştiu nimic. Şi acum, dacă îmi permiţi, aştept pe cineva.

Disperată, se întinsese după el.

– Anthony, nu înţelegi? Sunt însărcinată cu copilul tău.

– Cu copilul tău, o corectă el. Problema ta. Dacă vrei un sfat, scapă de el.

– Să scap... Nu fusese atât de tânără sau de naivă, încât să nu înţeleagă ce voia să spună. Doar nu vorbeşti serios.

– Vrei să dansezi, Tash? Încearcă să reiei cursurile după ce ţi-ai luat nouă luni libere ca să naşti un pici pe care oricum o să-l dai. Maturizează-te.

– M-am maturizat deja. Își pusese mâna pe stomac, în semn de protecție și apărare. Și voi păstra copilul.

– E alegerea ta, îi spusese el și făcuse un gest cu paharul de vin. Să nu te aștepți să mă tragi și pe mine în asta. Trebuie să mă gândesc la cariera mea. Probabil că e mai bine așa pentru tine, conchise el. Îl poți convinge pe vreun ratat să se însoare cu tine și te apuci de menaj. Oricum ai rămâne doar mediocră la dans.

Așa că născuse copilul și îl iubise – o perioadă scurtă, foarte scurtă de timp. Și acum avea altul. Nu suporta să îl iubească, nu suporta să îl dorească. Nu când știa cum era să piardă.

Înnebunită, aruncă testul cât-colo și începu să scoată haine din dulap. Trebuia să plece. Trebuia să se gândească. Avea să plece, își promise Natasha, apoi își apăsă degetele pe ochi până se calmă. Dar trebuia să îi spună.

De data asta, se duse cu mașina la el acasă, încercând din răsputeri să se calmeze pe măsură ce se apropia de el. Întrucât era sâmbătă, copiii se jucau în curți și pe trotuar. Unii dintre ei o strigară în timp ce trecu pe lângă ei, iar ea reuși să ridice mâna în semn de salut. O văzu pe Freddie luptându-se cu pisicuțele ei în iarbă.

– Tash! Tash! Lucy și Desi fugiră și se ascunseră, dar Freddie veni în goană la mașină. Ai venit să te joci?

– Nu astăzi. Chinuindu-se să zâmbească, Natasha o sărută pe obraji. Tăticul tău este acasă?

– Cântă la pian. Cântă des de când am venit aici. Am făcut un desen. Îl voi trimite lui buni și lui bunica.

Natasha se chinui să zâmbească în continuare când auzi cum le spusese Freddie părinților ei.

– Le va plăcea foarte tare.

– Haide să-ți arăt.

– Imediat. Mai întâi trebuie să vorbesc cu tatăl tău. Singură.

Lui Freddie îi tremură buza de jos.

– Ești furioasă pe el?

– Nu. O apăsă cu degetul pe nas. Du-te caută-ţi pisicuţele. Voi vorbi cu tine înainte să plec.

– Bine.

Liniştită, Freddie o luă la sănătoasa, ţipând, ceea ce sigur le-ar fi făcut pe pisicuţe să se ascundă înspăimântate prin tufişuri, se gândi Natasha.

Mai bine să nu se gândească la nimic, se hotărî ea în timp ce bătu la uşă. Apoi avea să trateze lucrurile lent, logic, ca un adult.

– Domnişoară.

Vera deschise uşa, mai puţin distantă ca de obicei. Se dăduse mult pe brazdă când Freddie îi descrisese cum îşi petrecuse vacanţa de Ziua Recunoştinţei în Brooklyn.

– Aş vrea să îl văd pe dr. Kimball, dacă nu e ocupat.

– Intraţi. Se încruntă puţin în timp ce o studie pe Natasha. Vă simţiţi bine, domnişoară? Sunteţi foarte palidă.

– Da, sunt bine. Mulţumesc.

– Vreţi nişte ceai?

– Nu... nu pot sta mult.

Deşi, în sinea ei, Verei i se păru că Natasha arăta ca un iepure încolţit, încuviinţă din cap.

– Îl veţi găsi în camera de muzică. A stat treaz jumătate din noapte, să lucreze.

– Mulţumesc.

Natasha îşi apucă geanta şi o porni în jos pe coridor. Auzea muzica pe care o cânta acesta, ceva plângăcios. Sau poate că aia era dispoziţia ei, se gândi ea; clipi, ca să alunge lacrimile.

Când îl văzu, îşi aminti de prima dată când intrase în camera aceea. Poate că în ziua aceea începuse să se îndrăgostească de el, când el stătuse acolo cu un copil în poală, înconjurat de lumina soarelui.

Îşi dădu jos mănuşile şi se jucă cu ele, agitată, privindu-l. Era pierdut, deopotrivă temnicer şi întemniţat al muzicii. Iar ea avea să îi schimbe viaţa. Nu îi ceruse

așa ceva, și știau amândoi că iubirea nu era întotdeauna îndeajuns.

– Spence, îi murmură ea numele când muzica se opri, dar el nu o auzi.

Văzu intensitatea care nu îl părăsise în timp ce scria în grabă pe niște portative. Nu se bărbierise. Îi veni să zâmbească, dar, în schimb, o podidiră lacrimile. Avea cămașa șifonată și desfăcută la guler. Părul îi era ciufulit. Îl privi trecându-și o mână prin el.

– Spence, repetă el.

El își ridică privirea – la început supărat. După care focaliză și îi zâmbi.

– Bună. Nu mă așteptam să te văd astăzi.

– Annie are grijă de magazin. Își frânse mâinile. Trebuia să te văd.

– Mă bucur. Se ridică, deși mintea încă îi era plină de muzică. Oricum, cât e ora? Aruncă o privire absentă la ceasul de mână. Prea devreme ca să te invit la prânz. Ce zici de niște cafea?

– Nu. Până și gândul la cafea îi întorcea stomacul pe dos. Nu vreau nimic. Trebuia să îți spun... Își întrepătrunse degetele. Nu știu cum să o fac. Vreau să știi că nu am avut niciodată de gând... nu se vrea să îți creeze vreo obligație...

Se opri din nou, iar el clătină din cap și se îndreptă spre ea.

– Dacă s-a întâmplat ceva, spune-mi pur și simplu.

– Încerc.

El o luă de mână și o conduse spre canapea.

– De cele mai multe ori, cel mai bine este să o spui direct.

– Da. Își duse mâna la cap care i se învârtea. Vezi tu...

Văzu îngrijorarea din ochii lui, după care totul se întunecă...

Stătea întinsă pe canapea, iar Spence era îngenuncheat lângă ea, mângâindu-i încheieturile.

– Încet, murmură el. Stai liniștită. Sun după doctor.

– Nu. Nu e nevoie. Se ridică în şezut cu grijă. Sunt bine.

– Ba pe naiba. Îi simţea pielea umedă sub mâna lui. Eşti ca gheaţa şi palidă ca o stafie. La naiba, Natasha, de ce nu mi-ai spus că nu te simţi bine? Te duc la spital.

– Nu am nevoie de spital sau de doctor. Isteria începea să îi dea ghes. I se împotrivi şi se forţă să vorbească. Nu sunt bolnavă, Spence. Sunt însărcinată.

capitolul 12

- Cum? Nu reuşi să spună altceva; se lăsă în spate pe călcâie şi se holbă la ea. Ce-ai spus?

Voia să fie puternică, trebuia să fie. El arăta de parcă l-ar fi lovit cu un obiect contondent.

- Sunt însărcinată, repetă ea, după care făcu un gest neajutorat. Îmi pare rău.

El clătină doar din cap, aşteptând să se obişnuiască cu ideea.

- Eşti sigură?

- Da. Cel mai bine era să fie directă, îşi spuse Natasha în sinea ei. Era un bărbat civilizat. Nu avea să o acuze, nu urma să se poarte cu cruzime cu ea. Am făcut un test azi-dimineaţă. Am bănuit mai înainte, de vreo două săptămâni, dar...

- Ai bănuit.

Îşi strânse mâna pumn pe pernă. Nu părea furioasă, aşa cum fusese Angela. Părea distrusă.

- Şi nu mi-ai spus nimic.

- Nu am văzut de ce aş face-o până nu ştiam sigur. Nu avea sens să te supăr.

- Înţeleg. Aşa eşti, Natasha? Supărată?

- De fapt, sunt însărcinată, spuse ea tăios. Şi mi s-a părut corect să-ţi zic şi ţie. Voi pleca pentru câteva zile.

Chiar dacă încă se simţea instabilă, reuşi să se ridice.

- Vei pleca? O apucă confuz, temându-se să nu leşine din nou, furios. Aşteaptă naibii un minut. Vii neanunţată, îmi spui că eşti însărcinată, iar acum îmi spui calmă că pleci? Se simţea de parcă l-ar fi lovit ceva în stomac. Acel ceva era sentimentul de teamă. Unde pleci?

- Plec pur şi simplu. Îşi auzi tonul răstit şi nepoliticos şi îşi apăsă mâna pe cap. Îmi pare rău, nu gestionez bine situaţia. Am nevoie de timp. Am nevoie să plec.

– De fapt, ai nevoie să te aşezi până terminăm de discutat.

– Nu pot vorbi despre asta. Simţi presiunea din interiorul ei crescând, ca o viitură. Nu încă... nu înainte să... Am vrut doar să-ţi spun înainte să plec.

– Nu pleci nicăieri. O apucă de braţ şi o trase înapoi. Şi vei vorbi naibii despre treaba asta. Ce-ai vrea să fac? Să spun: „Păi, ce veşti interesante, Natasha. Ne vedem când te întorci"?

– Nu vreau nimic. De data aceasta ridică tonul şi nu se mai putu controla. Pasiuni, dureri şi temeri se revărsară toate odată cu lacrimile. N-am vrut niciodată nimic de la tine. N-am vrut să mă îndrăgostesc de tine, n-am vrut să am nevoie de tine în viaţa mea. N-am vrut să-ţi port copilul în interiorul meu.

– Asta este limpede. O strânse mai tare şi îşi ieşi la rândul lui din fire. E limpede precum cristalul. Dar porţi copilul meu în interiorul tău, aşa că ne vom aşeza şi vom vorbi despre ce vom face în privinţa asta.

– Îţi spun că am nevoie de timp.

– Ţi-am dat deja mai mult decât suficient timp, Natasha. S-ar părea că soarta şi-a vârât coada, şi va trebui să te confrunţi cu asta.

– Nu pot trece din nou prin asta. Nu o voi face.

– Din nou? Despre ce vorbeşti?

– Am avut un copil. Se smulse din strânsoarea lui şi îşi acoperi faţa cu mâinile. Începu să tremure din tot corpul. Am avut un copil. Cerule mare!

Uluit, el îşi puse cu blândeţe mâna pe umărul ei.

– Ai un copil?

– Am avut. Lacrimile păreau să îi ţâşnească din ochi, fierbinţi şi dureroase, din însăşi centrul fiinţei ei. Nu mai este.

– Vino să te aşezi, Natasha. Vorbeşte cu mine.

– Nu pot. Nu înţelegi. Am pierdut-o. Bebeluşul meu. Nu suport gândul de a trece din nou prin asta. Se smulse

de sub atingerea lui. Nu știi, nu ai cum să știi cât de mult doare.

– Așa este, dar o văd pe tine. Se întinse din nou spre ea. Vreau să-mi vorbești despre asta, ca să pot înțelege.

– Cu ce va schimba asta lucrurile?

– Va trebui să vedem asta. Nu-ți face bine să te superi așa de tare acum.

– Așa este. Își trecu mâna peste obraz. Nu ajută cu nimic să fiu supărată. Îmi pare rău că mă port așa.

– Nu-ți cere scuze. Așază-te. Îți aduc niște ceai. Să vorbim. O conduse spre un scaun, iar ea se duse cu el fără să opună rezistență. Mă întorc într-un minut.

Se întoarse mai repede de atât, era convins de asta, dar ea dispăruse deja.

Mikhail sculpta într-o bucată de lemn de cireș și asculta sunetele de rock and roll ce răsunau în căștile lui. Se potrivea cu starea pe care i-o transmitea lemnul. Orice s-ar fi aflat în interiorul lui – și încă nu era foarte sigur ce anume se ascundea în el – era tânăr și plin de energie. Ori de câte ori sculpta, asculta, indiferent că era vorba de blues sau Bach, sau pur și simplu iureșul și șuieratul traficului cu patru etaje mai jos de fereastra lui. Așa, mintea lui era liberă să exploreze mediul cu care lucrau mâinile lui.

În seara asta, mintea îi era prea aglomerată și știa că trăgea de timp. Aruncă o privire peste masa lui de lucru, în partea cealaltă a apartamentului cu două camere aglomerat și înghesuit. Natasha stătea covrig în fotoliul mult prea tapițat, cu arcuri proaste, pe care îl salvase de pe străzi vara precedentă. Ținea o carte în mâini, dar Mikhail nu credea să fi întors pagina de mai bine de douăzeci de minute. Și ea trăgea de timp.

Enervat pe sine și pe ea deopotrivă, își dădu jos căștile. Trebui doar să se răsucească și ajunse în bucătărie. Nu spuse nimic, ci puse un ibric pe unul dintre cele două ochiuri temperamentale ale aragazului și făcu

ceai. Natasha nu comentă. Când el aduse două căni, așezând-o pe a ei pe suprafața plină de urme a mesei din apropiere, ea își ridică absentă privirea.

– Oh. *Dyakuyu.*

– A venit vremea să-mi spui ce se întâmplă.

– Mikhail...

– Vorbesc serios. Se trânti pe perniță neasortată de la picioarele ei. Ești aici de aproape o săptămână, Tash.

Ea reuși să zâmbească ușor.

– Ești pregătit să mă dai afară?

– Poate. Dar își puse o mână peste a ei, masând-o ușor. N-am întrebat nimic, pentru că așa ai vrut. Nu le-am spus mamei și tatei că ai venit într-o seara la ușa mea, palidă și înspăimântată, pentru că mi-ai cerut să nu spun nimic.

– Și apreciez asta.

– Păi, nu mai aprecia atât. Făcu unul dintre gesturile lui abrupte tipice. Vorbește cu mine.

– Ți-am spus că trebuia să evadez o perioadă și nu voiam ca mama și tata să se agite din cauza mea. Mișcă din umeri, apoi se întinse după cana cu ceai. Tu nu te agiți.

– Sunt pe punctul de-a o face. Spune-mi ce s-a întâmplat. Se aplecă în față și îi prinse bărbia cu o mână. Tash, spune-mi.

– Sunt însărcinată, izbucni ea, după care puse ceaiul la loc, cu mâna tremurândă.

El dădu să spună ceva, dar nu își găsi cuvintele, așa că o îmbrățișă pur și simplu. Ea respiră lung, greoi, și se agăță de el.

– Ești bine? Ești sănătoasă?

– Da. Am fost la doctor cu câteva zile în urmă. Zice că sunt bine. Suntem bine amândoi.

El se trase în spate și îi privi cu atenție chipul.

– Profesorul universitar?

– Da. N-a mai fost nimeni în afară de Spence.

Ochii închiși la culoare ai lui Mikhail se aprinseră.

– Dacă nenorocitul acela s-a purtat rău cu tine...

– Nu. I se părea ciudat că reușea să zâmbească și îi prinse mâinile strânse pumn ale lui Mikhail în ale ei. Nu, nu s-a purtat niciodată rău cu mine.

– Deci nu vrea copilul.

Natasha își coborî doar privirea și se uită la mâinile lor împreunate, așa că Mikhail mîji ochii.

– Natasha?

– Nu știu.

Se trase în spate, se ridică în picioare și începu să se plimbe aiurea printre colecția lui Mikhail de mobilă uzată și bucăți de lemn și piatră.

– Nu i-ai spus?

– Bineînțeles că i-am spus. În timp ce se plimba, își strânse și dăduse drumul la mâini de mai multe ori. Ca să se calmeze, se opri lângă pomul de Crăciun al lui Mikhail – un brăduleț de vreo treizeci de centimetri într-un ghiveci pe care ea îl decorase cu bucăți de hârtie colorată. Doar că nu i-am prea dat ocazia să spună ceva când i-am zis. Eram prea supărată.

– Nu-ți dorești copilul.

Ea se răsuci când îl auzi, făcând ochii mari.

– Cum poți spune așa ceva? Cum poți crede așa ceva?

– Pentru că ești aici, în loc să rezolvi lucrurile cu profesorul universitar.

– Aveam nevoie de timp ca să mă gândesc.

– Te gândești prea mult.

Nu era prima dată când îi spunea asta. Natasha își încleștă maxilarul.

– Nu e ca și cum ar trebui să aleg între o rochie albastră și una roșie. Voi avea un copil.

– *Tak*. De ce nu te așezi, să te relaxezi, înainte să te umpli de riduri?

– Nu vreau să mă așez. Începu să se plimbe din nou, împingând cu piciorul o cutie din calea ei. Nu am vrut să mă implic într-o relație cu el de la bun început.

Şi când am făcut-o, când el a făcut să-mi fie imposibil să nu mă implic, am ştiut că era important să păstrez puţin distanţa. Am vrut să mă asigur că nu aveam să repet greşelile din trecut. Şi acum...

Făcu un gest în semn de neajutorare.

– Nu e Anthony. Bebeluşul acesta nu e Lily.

Ea se întoarse din nou, cu ochii îmbibaţi de emoţie, aşa că el se ridică şi se duse spre ea.

– Şi eu am iubit-o.

– Ştiu.

– Nu poţi judeca după lucrurile care au fost, Tash. O sărută cu blândeţe pe obraji. Nu este drept faţă de tine, de profesorul tău sau faţă de copil.

– Nu ştiu ce să fac.

– Îl iubeşti?

– Da, îl iubesc.

– El te iubeşte?

– El zice...

El o prinse de mâinile agitate.

– Nu-mi spune ce zice el, ci spune-mi ce ştii.

– Da, mă iubeşte.

– Atunci nu te mai ascunde şi du-te acasă. Ar trebui să porţi această conversaţie cu el, nu cu fratele tău.

Îşi pierdea încet minţile. Spence trecea zilnic pe la apartamentul Natashei, convins că de data asta avea să îi răspundă la uşă. Când nu se întâmpla aşa, se ducea cu paşi apăsaţi spre magazin şi o hărţuia pe Annie. Aproape că nu observa decoraţiile de Crăciun din vitrinele magazinelor, Moş Crăciunii graşi şi veseli, îngerii sclipitori, luminiţele colorate care împodobeau casele. Când o făcea, se încrunta la ei.

Trebuise să depună mari eforturi ca să pară încântat de sărbători în faţa lui Freddie. O dusese să îşi aleagă un brad, petrecuse ore întregi împodobindu-l împreună cu ea şi complimentându-i şiragurile de popcorn care se fărâmiţau. Ascultase cu supunere lista ei tot mai lungă

cu dorinţe de Crăciun şi o dusese la mall, ca să se aşeze în poala lui Moş Crăciun. Dar inima îi era în altă parte.

Trebuia să se oprească, îşi spuse în sinea lui şi se holbă pe geam la prima zăpadă. Indiferent de criza cu care se confrunta, indiferent de haosul din viaţa lui, nu avea de gând să îi strice Crăciunul lui Freddie.

Fetiţa întreba zilnic despre Natasha, ceea ce îngreuna şi mai mult lucrurile, pentru că nu avea răspunsuri. O privise pe Freddie interpretând un înger în spectacolul de Crăciun de la şcoală şi îşi dorise ca Natasha să fi fost cu el.

Şi cum rămânea cu copilul lor? Abia de se putea gândi la altceva. Chiar acum, Natasha ar fi putut purta în pântec surioara la care râvnea atât de tare Freddie. Bebeluşul pe care Spence îşi dăduse deja seama că şi-l dorea cu disperare. Doar dacă... Nu voia să se gândească unde se dusese sau ce făcuse. Dar cum să facă să se gândească la altceva?

Trebuia să fie o modalitate de a o găsi. Şi când avea să o găsească, urma să o implore, să o intimideze şi să o ameninţe până avea să se întoarcă la el.

Avusese un copil. Rămase uluit când aflase. Un copil pe care îl pierduse, îşi aminti Spence. Dar cum şi când? Întrebări care necesitau un răspuns îi năvăliră în minte. Îi spusese că îl iubeşte şi ştia că îi fusese greu să i-o zică. Chiar şi aşa, încă nu avea încredere în el.

– Tati. Freddie intră ţopăind în cameră, gândindu-se la Crăciunul până la care mai erau doar şase zile. Facem prăjituri.

Se uită peste umăr şi o văzu pe Freddie rânjind, murdară pe la gură de zahăr roşu şi verde. Spence o luă pe sus şi o strânse la piept.

– Te iubesc, Freddie.

Ea chicoti, apoi îl sărută.

– Şi eu te iubesc. Vii să faci prăjituri cu noi?

– Imediat. Mai întâi trebuie să ies puţin.

Avea de gând să se ducă la magazin, să o încolţească pe Annie şi să afle unde se dusese Natasha. Indiferent ce spunea roşcata, Spence nu credea că Natasha nu i-ar fi lăsat asistentei un număr de telefon la care să poată fi găsită.

Freddie făcu botic în timp ce se juca cu nasturele de sus al hainei lui.

– Când te întorci?

– Repede. O sărută din nou, apoi o lăsă jos. Când mă întorc, te voi ajuta să coci prăjituri. Promit.

Mulţumită, Freddie se întoarse în fugă la Vera. Ştia că tatăl ei îşi ţinea mereu promisiunile.

Natasha stătea în faţa uşii de la intrare, pe ninsoare. Acoperişul şi stâlpii erau împodobiţi cu luminiţe. Se întrebă oare cum aveau să arate aprinse. Pe uşă era atârnat un Moş Crăciun în mărime naturală, îndoit de spate din pricina sacului cu cadouri. Îşi aminti de vrăjitoarea care fusese acolo de Halloween. În acea primă noapte, ea şi Spence făcuseră dragoste. În noaptea aceea, era convinsă, fusese conceput copilul lor.

Preţ de o clipă, aproape că se întorsese, spunându-şi că ar trebui să se ducă la apartamentul ei, să despacheteze, să îşi tragă suflarea. Dar atunci doar s-ar fi ascuns din nou. Se ascunsese îndeajuns. Îşi făcu curaj şi bătu la uşă.

Freddie deschise uşa şi ochii îi licăriră. Ţipă şi mai că nu sări în braţele Natashei.

– Te-ai întors, te-ai întors! Te-am aşteptat o veşnicie.

Natasha o strânse tare în braţe, legănându-se în faţă şi în spate. Asta îşi dorea, de astea avea nevoie, îşi dădu ea seama în timp ce îşi îngropă faţa în părul lui Freddie. Cum de fusese atât de proastă?

– A trecut doar puţină vreme.

– Au trecut zile şi zile. Am luat un brad şi luminiţe şi am împachetat deja cadoul pentru tine. L-am cumpărat chiar eu de la mall. Să nu mai pleci.

– Nu, murmură Natasha. Nu voi mai pleca.

O lăsă pe Freddie jos şi intră în casă, închizând uşa în faţa frigului şi a zăpezii.

– Ai ratat piesa de la şcoală. Am fost un înger.

– Îmi pare rău.

– Am făcut aureolele la şcoală şi le-am putut păstra, aşa că îţi pot arăta cum am fost costumată.

– Mi-ar plăcea.

Convinsă că totul revenise la normal, Freddie o luă de mână.

– M-am poticnit o dată, dar mi-am amintit toate replicile. Mikey le-a uitat pe ale lui. Am spus „Un copil s-a născut în Betleem" şi „Pace pe pământ" şi am cântat *Gloria in excese Deo*.

Natasha râse pentru prima dată de câteva zile.

– Mi-ar fi plăcut să aud asta. Îmi vei cânta mai târziu?

– Bine. Coacem prăjituri.

Ţinând-o în continuare de mână pe Natasha, începu să o tragă spre bucătărie.

– Te ajută tati?

– Nu, a trebuit să plece. A spus că se întoarce repede şi mă ajută la copt. Mi-a promis.

Deopotrivă uşurată şi dezamăgită, Natasha o urmă pe Freddie în bucătărie.

– Vera, Tash s-a întors.

– Văd, spuse Vera şi îşi ţuguie buzele. Chiar pe când crezuse că Natasha *s-ar putea* să fie îndeajuns de bună pentru *señor* şi fetiţa ei scumpă, femeia dispăruse fără o vorbă. Cu toate astea, îşi cunoştea sarcinile. Vă servesc cu cafea sau ceai, domnişoară?

– Nu, mulţumesc. Nu vreau să vă deranjez.

– Trebuie să rămâi. Freddie o trase din nou de mână pe Natasha. Uite, am făcut oameni de zăpadă şi reni, şi moşi. Apucă una dintre cele mai bune creaţii, în opinia ei, de pe blatul de bucătărie. Poţi să iei una.

– E frumos. Natasha privi în jos spre omul de zăpadă cu un cocoloş de zahăr roşu pe faţă şi cu borul pălăriei rupt.

– Vei plânge? întrebă Freddie.

– Nu. Reuşi să clipească şi să alunge lacrimile. Doar că mă bucur să fiu acasă.

Chiar atunci, uşa de la bucătărie se deschise. Natasha îşi ţinu respiraţia când Spence intră în încăpere. Acesta nu spuse nimic. Cu mâna nemişcată pe uşă, se opri şi o privi ţintă. Era ca şi cum ar fi invocat-o din propriile gânduri haotice. Avea zăpadă care i se topea pe păr şi pe umerii hainei. Avea ochii luminoşi, înlăcrimaţi.

– Tati, Tash s-a întors acasă, spuse Freddie, alergând spre el. Va face prăjituri cu noi.

Vera îşi dezlegă scurt şorţul. Orice îndoieli ar fi avut cu privire la Natasha, acestea fură eclipsate de expresia de pe chipul ei. Vera ştia cum arată o femeie îndrăgostită.

– Mai avem nevoie de făină. Vino, Freddie, mergem să cumpărăm nişte făină.

– Dar vreau să...

– Vrei să coci, avem nevoie de făină ca să coaceţi. Haide, să-ţi luăm haina.

Vera o zori expeditivă pe Freddie din cameră.

Acum că erau singuri, Spence şi Natasha rămaseră locului preţ de o clipă prelungă. Căldura din bucătărie îi provoca ameţeli. Natasha îşi dădu jos haina şi o aşeză pe spătarul unui scaun. Voia să vorbească cu el, într-un mod raţional. Nu putea face asta dacă avea să leşine la picioarele lui.

– Spence. Cuvântul păru să ricoşeze din pereţi, iar ea respiră adânc. Speram să putem vorbi.

– Înţeleg. Acum te-ai hotărât că este o idee bună să vorbim.

Ea dădu să spună ceva, după care se răzgândi. Când cronometrul de la cuptorul din spatele ei se declanşă, se întoarse automat şi îşi puse mănuşa de bucătărie şi scoase ultimul lot de prăjituri din cuptor. Le aşeză lent pe grătarul pentru răcire.

– Ai dreptate să fii furios pe mine. M-am purtat foarte urât cu tine. Acum trebuie să te rog să mă asculţi şi să sper că mă poţi ierta.

El o studie preţ de o clipă lungă, tăcută.

– Ştii cu siguranţă cum să dezamorsezi o ceartă.

– N-am venit să mă cert cu tine. Am avut timp să mă gândesc şi îmi dau seama că am ales un mod foarte nepotrivit de a-ţi spune despre bebeluş şi apoi să plec aşa cum am făcut-o. Îşi coborî privirea spre mâinile ei, spre degetele-i întrepătrunse. Este de nescuzat faptul că am fugit. Pot doar să-ţi spun că mi-a fost teamă şi eram confuză şi prea emoţională ca să gândesc clar.

– O singură întrebare, o întrerupse el, şi aşteptă până ea îşi înălţă capul. Trebuia să îi vadă faţa. Mai există bebeluşul?

– Da. Confuzia din privirea ei se transformă în conştientizare. Conştientizarea deveni regret. Of, Spence, îmi pare rău, îmi pare rău că te-am făcut să crezi că aş fi putut să... Clipi ca să alunge lacrimile, ştiind că emoţiile ei erau în continuare prea aproape de suprafaţă. Îmi pare rău. M-am dus la Mikhail, să stau câteva zile cu el. Respiră tremurat. Mă pot aşeza?

El încuviinţă doar din cap, după care se duse la fereastră, în timp ce ea se strecură în spatele mesei. Se sprijini cu palmele de blat şi privi la zăpada de afară.

– Mi-am ieşit din minţi, întrebându-mă unde eşti, cum te simţi. Ţinând cont de starea în care erai când ai plecat, am fost îngrozit că vei face ceva nesăbuit înainte să apucăm să vorbim despre asta.

– N-aş putea face niciodată ce ai crezut tu că aş face, Spence. Este copilul nostru.

– Ai spus că nu îl voiai. Se răsuci din nou spre ea. Ai spus că nu vei trece din nou prin asta.

– Mi-a fost teamă, recunoscu Natasha. Şi este adevărat că n-am vrut să rămân însărcinată, nu acum. Niciodată, de fapt. Aş vrea să-ţi spun totul.

Îşi dorea tare, mult prea tare, doar să o atingă, să o ţină în braţe şi să îi spună că nimic nu conta. Întrucât ştia însă că, de fapt, conta, îşi făcu de lucru la aragaz.

- Vrei cafea?

- Nu. Mi se face rău de la ea acum. Ea zâmbi uşor când el se fâstâci cu ibricul. Te rog, vrei să te aşezi?

- În regulă. El se aşeză în faţa ei, după care îşi întinse mâinile. Continuă.

- Ţi-am spus că am fost îndrăgostită de Anthony când am fost în corpul de balet. Aveam doar şaptesprezece ani când am devenit iubiţi. A fost primul pentru mine. N-a mai fost nimeni până la tine.

- De ce?

Răspunsul era mult mai uşor decât crezuse.

- N-am mai iubit până să te cunosc pe tine. Dragostea pe care o simt pentru tine diferă foarte mult de fanteziile pe care le-am avut cu Anthony. Cu tine nu este o chestiune de visuri şi feţi-frumoşi şi prinţi. Cu tine este real şi trainic. Zi de zi. Obişnuit - obişnuit în cel mai frumos sens. Înţelegi?

El o privi. Încăperea era tăcută, izolată de zăpadă. Mirosea a prăjituri calde şi a scorţişoară.

- Da.

- Mi-a fost teamă să am sentimente atât de puternice pentru tine, pentru oricine, pentru că ceea ce s-a întâmplat între mine şi Anthony... Aşteptă un moment, surprinsă că acum nu mai simţea durere, ci doar tristeţe. L-am crezut, fiecare lucru pe care mi l-a spus, fiecare promisiune pe care mi-a făcut-o. Când am descoperit că făcuse multe promisiuni identice altor femei, am fost zdrobită. Ne-am certat şi m-a alungat, ca pe un copil care nu îi făcuse pe plac. Câteva săptămâni mai târziu am descoperit că eram însărcinată. Am fost încântată. Mă gândeam doar că purtam copilul lui Anthony şi că atunci când urma să-i spun, avea să înţeleagă că eram meniţi să fim împreună. Apoi i-am spus.

Spence o prinse de mână fără să spună ceva.

– N-a fost cum îmi imaginasem. A fost furios. Lucrurile pe care le-a spus... Nu contează, continuă ea. Nu m-a vrut, n-a vrut copilul. În acele câteva momente m-am maturizat ani de zile. Nu era așa cum voisem eu să fie, dar am păstrat copilul. L-am vrut. Îl strânse tare de mână. Mi-am dorit cu disperare copilul.

– Ce-ai făcut?

– Singurul lucru pe care îl puteam face. Nu mai puteam dansa. Am plecat din companie și m-am dus acasă. Știu că a fost o povoară pentru părinții mei, dar m-au susținut. Am găsit o slujbă la un magazin universal. Vindeam jucării.

Zâmbi când își aminti.

– Sigur a fost dificil pentru tine.

Încercă să și-o imagineze, o adolescentă, însărcinată, părăsită de tatăl copilului ei, zbătându-se să țină totul în ordine.

– Da, a fost. Dar a fost și o perioadă minunată. Corpul mi s-a schimbat. După o lună sau două, în care m-am simțit foarte fragilă, am început să mă simt puternică. Foarte puternică. Noaptea stăteam în pat și citeam cărți despre copii și naștere. O întrebam pe mama zeci de lucruri. Am tricotat – prost, spuse ea și râse încet. Tata a împletit un coșuleț pentru copil, iar mama a cusut o fustă albă cu panglici roz și albastre. Era frumoasă. Simți cum îi dau lacrimile, așa că clătină din cap. Îmi dai niște apă?

El se ridică, umplu un pahar cu apă de la robinet și îl așeză lângă ea.

– Nu te grăbi, Natasha. Deoarece știa că amândoi aveau nevoie de asta, o mângâie pe păr. Nu este nevoie să-mi spui totul deodată.

– Trebuie să o fac. Sorbi încet, așteptând ca el să se așeze din nou. I-am pus numele Lily, murmură ea. Era atât de încântătoare, de mică și de moale. Nu știam că era posibil să iubești ceva, pe cineva, așa cum iubești

un copil. O priveam cu orele cum doarme, atât de încântată, de uluită, că venise din mine.

Lacrimile îi curgeau acum, inaudibil. Una îi căzu pe dosul palmei.

– A fost foarte cald în vara aceea şi o scoteam într-un căruţ mic, să ia aer şi să stea la soare. Oamenii se opreau şi se uitau la ea. Nu plângea mai deloc şi când o alăptam, îşi punea mâna pe sânul meu şi mă privea cu ochii ei mari. Ştii cum este. O ai pe Freddie.

– Ştiu. Nimic nu se compară cu a avea un copil.

– Sau cu a pierde unul, spuse Natasha încet. S-a întâmplat atât de repede. Avea doar cinci săptămâni. M-am trezit dimineaţa, surprinsă că dormise toată noaptea. Aveam sânii plini de lapte. Coşul era lângă patul meu. M-am aplecat după ea, am ridicat-o. La început, nu am înţeles, nu am crezut... Se întrerupse şi îşi acoperi ochii cu mâinile. Îmi amintesc că am urlat şi am urlat – Rachel a venit repede din patul de alături, ceilalţi membri ai familiei au intrat în fugă în cameră –, mama a luat-o de la mine. Lacrimile silenţioase se transformară acum în plâns. Acum că îşi acoperise faţa cu mâinile, îşi dădu drumul aşa cum îşi permitea de obicei să facă doar în privat.

Spence nu putea spune nimic, nu era nimic de spus. În loc să caute cuvinte lipsite de sens, se ridică şi se puse pe vine lângă ea şi o strânse în braţe. Suferinţa provocată de durerea ei nu se atenuă. Apoi, plângând uşor, se întoarse şi se agăţă de el, acceptând să se lase mângâiată de el.

Mâinile îi erau strânse pumn pe spatele lui. Treptat, i se relaxară, în timp ce el o strângea tare în braţe. Lacrimile fierbinţi se prelinseră mai încet, iar durerea, acum împărtăşită, se potoli.

– Sunt bine, reuşi ea să spună în cele din urmă. Îndepărtându-se de el, începu să scotocească prin geantă după un şerveţel. Spence i-l luă şi îi şterse el obrajii cu el. Doctorul a spus că a fost „moarte în pătuţ". Nici un

motiv, spuse ea și mai închise o dată ochii. Cumva, asta a înrăutățit și mai tare lucrurile. Să nu știu de ce, să nu fiu sigură că aș fi putut împiedica asta.

– Nu. O prinse de ambele mâini, iar ea deschise ochii. Nu face asta. Ascultă-mă. Pot doar să-mi imaginez cum ar fi să treci prin ce ai trecut tu, dar știu că atunci când se întâmplă lucruri cu adevărat îngrozitoare, de obicei nu deținem controlul asupra lor.

– Mi-a luat mult timp să accept ceea ce nu voi înțelege vreodată. Își răsuci mâinile în ale lui. Mi-a luat timp să încep să trăiesc din nou, să mă întorc la muncă, să mă mut în cele din urmă aici, să încep afacerea proprie. Cred că aș fi murit fără familia mea. Așteptă o clipă, sorbind din apă ca să își liniștească gâtlejul uscat. Nu am vrut să iubesc din nou pe cineva. După care ai apărut tu. Și Freddie.

– Avem nevoie de tine, Natasha. Și tu ai nevoie de noi.

– Da. Îi luă mâna și i-o duse la buze. Vreau să înțelegi. Spence, când am aflat că sunt însărcinată, mau năpădit amintirile. Îți spun că nu cred că aș supraviețui să mai trec o dată prin asta. Mi-e așa de frică să îl iubesc pe copilul acesta. Și deja îl iubesc.

– Vino aici. O ridică în picioare, ținând-o strâns de mâini. Știu că ai iubit-o pe Lily și că o vei iubi și o vei plânge mereu. Și acum, așa voi face și eu. Nu putem schimba ce s-a întâmplat deja, dar acum suntem într-un loc diferit, într-un moment diferit. E un copil diferit. Vreau să înțelegi că vom trece prin această sarcină, naștere și vom crește copilul împreună. Indiferent că mă vrei sau nu.

– Mi-e teamă.

– Atunci ne va fi teamă împreună. Și când copilul va împlini opt ani și se va da pe bicicletă pentru prima dată, ne vom teme împreună.

Ea zâmbi cu buze tremurânde.

– Când o spui tu, aproape că o pot crede.

– Să crezi. Se aplecă şi o sărută. Pentru că este o promisiune.

– Da, este timpul pentru promisiuni. Zâmbi tot mai larg. Te iubesc. Acum îi era atât de uşor să o spună. Să o simtă. Vrei să mă ţii în braţe?

– Cu o condiţie. Îi şterse o lacrimă aproape uscată cu degetul mare. Vreau să îi spun lui Freddie că va avea un fraţior sau o surioară. Cred că ar fi un cadou de Crăciun grozav pentru ea.

– Da. Se simţea mai puternică, mai sigură. Vreau să îi spunem împreună.

– În regulă, ai la dispoziţie cinci zile.

– Cinci zile pentru ce?

– Să faci ce planuri vrei tu, să aranjezi ca ai tăi să vină aici, să îţi cumperi o rochie, orice trebuie să faci ca să te pregăteşti de nuntă.

– Dar...

– Nici un „dar". Îi cuprinse chipul cu mâinile şi o reduse la tăcere. Te iubesc, te doresc. Eşti cel mai bun lucru care a intrat în viaţa mea de la Freddie încoace şi nu intenţionez să te pierd. Am făcut un copil împreună, Natasha. Privind-o, îşi puse mâna pe stomacul ei, într-un gest uşor posesiv. Un copil pe care mi-l doresc. Un copil pe care îl iubesc deja.

Într-un gest de încredere, ea îşi puse mâna peste a lui.

– Nu mă voi teme dacă eşti cu mine.

– Ne vedem aici, în Ajunul Crăciunului. În dimineaţa de Crăciun mă voi trezi împreună cu soţia mea.

Ea îşi regăsi echilibrul prinzându-se de antebraţele lui.

– Aşa, pur şi simplu?

– Aşa pur şi simplu.

Ea râse, se aruncă de gâtul lui şi spuse un singur cuvânt.

– Da.

epilog

Ajunul Crăciunului era cea mai frumoasă zi a anului, din punctul de vedere al Natashei. Era un moment în care se sărbătorea viaţa şi dragostea şi familia.

Casa era tăcută când intrase. O atraseră pomul şi lumina. Îi dădu un bobârnac unui înger, făcându-l să se învârtă pe ramură, după care se întoarse şi se uită prin încăpere.

Pe masă se afla un ren din pastă de hârtie cu o singură ureche. Rezultatul orei de artă din clasa a doua a lui Freddie. Lângă el se afla un om de zăpadă durduliu cu un felinar în mână. O scenă cu ieslea splendidă, din porţelan, era aşezată pe poliţă. Sub ea atârnau patru ciorapi. Focul pârâia în cămin.

Cu un an în urmă, stătuse în faţa focului şi promisese să iubească, să onoreze şi să preţuiască. Fuseseră cele mai uşoare promisiuni pe care trebuise să le ţină vreodată. Aceasta era căminul ei acum.

Căminul ei. Inspiră adânc aromele de pin şi lumânări. Era aşa de bine să fie acasă. Cumpărătorii de ultim minut aglomeraseră The Fun House până după-amiaza târziu. Acum era doar familia.

– Mamă. Freddie dădu buzna în cameră, cu o panglică de un roşu aprins în urma ei. Ai venit acasă.

– Am venit acasă. Natasha râse, o luă în braţe şi o învârti.

– Am dus-o pe Vera la aeroport, ca să petreacă Crăciunul cu sora ei, după care ne-am uitat la avioane. Tati a spus că vom cina când ajungi acasă, după care vom cânta colinde.

– Tati are dreptate. Natasha puse panglica pe umărul lui Freddie. Ce e asta?

– Împachetez un cadou, singură. Pentru tine.

– Pentru mine? Ce e?

– Nu îţi pot spune.

– Ba da, poţi. Ia priveşte. Se trânti pe canapea şi îşi trecu degetele peste coastele lui Freddie. Va fi uşor, spuse ea, în timp ce Freddie ţipă şi se zvârcoli.

– Iar chinuieşti copilul, comentă Spence din pragul uşii.

– Tati! Freddie ţâşni în picioare şi se duse în goană spre el. Nu i-am spus.

– Ştiam că pot conta pe tine, mutrişoară. Uite cine s-a trezit. Săltă un bebeluş pe şold.

– Uite, Brandon. Înnebunită după el, Freddie îi dădu panglica, să se joace cu ea. E frumuşică, exact ca tine.

Tânărul Brandon Kimball avea şase luni şi era durduliu, îmbujorat şi încântat de lume în general. Apucă panglica cu o mână şi se întinse după părul lui Freddie cu cealaltă.

Natasha se duse spre ei şi întinse braţele.

– Ce băiat mare, murmură ea, în timp ce fiul ei se întinse după ea. Îl strânse la piept şi îl sărută pe gât. Şi frumos.

– Seamănă cu mama lui. Spence mângâie buclele dense şi brunete ale lui Brandon. Ca şi când ar fi fost de acord cu afirmaţia, Brandon râse gâlgâit. Copilul se zvârcoli, aşa că Natasha îl puse jos, să se târască pe covor.

– Este primul lui Crăciun. Natasha îl privi târându-se spre una dintre pisici şi o văzu pe Lucy ţâşnind sub canapea. Nu e deloc proastă, se gândi Natasha fericită.

– Şi al doilea al nostru. O întoarse pe Natasha înspre el. La mulţi ani.

Natasha îl sărută o dată, apoi de două ori.

– Ţi-am spus astăzi că te iubesc?

– Nu de când te-am sunat după-amiază.

– A trecut mult prea mult timp de atunci. Ea îl cuprinse de după talie. Te iubesc. Îţi mulţumesc pentru cel mai minunat an din viaţa mea.

– Cu plăcere. Aruncă o privire peste capul ei, cât să vadă că Freddie îl oprise pe Brandon din a trage un ornament de pe o ramură joasă. Dar va fi tot mai bine.

– Promiți?

El zâmbi și își coborî din nou gura spre a ei.

– Absolut.

Freddie se opri din târât împreună cu Brandon și îi privi. Un frățior se dovedise a fi totuși ceva drăguț, dar încă aștepta o surioară. Zâmbi în timp ce își privi părinții îmbrățișându-se. Poate la următorul Crăciun.